Fargo Musette
Nimeni nu plange

Avea să fie sângeros, dar se putea face, dacă se mişcau repede.

Toţi ochii din Centrul de operaţiuni globale al CIA se îndreptară către Danny Tracker. Fost director-adjunct al operaţiunilor, Tracker, acum în vârstă de patruzeci şi şase de ani, era proaspătul director al CIA. Doar el îl putea autoriza pe comandantul terestru al Delta Force să execute acest atac şi tot el va trebui să răspundă pentru această decizie în faţa preşedintelui, a nenumăratelor comitete de supraveghere ale Congresului şi a colegilor lui din serviciile secrete, răspândiţi prin întreaga lume orientală.

Agenţia se afla pe urmele acestei „ţinte de maximă prioritate" de luni întregi. Bărbatul privea imaginile transmise în direct cu prada lor, dintr-un Predator care plana – neauzit, nevăzut – la un kilometru deasupra unui depozit abandonat din afara oraşului Sanaa, capitala Yemenului, în care ţinta lor tocmai intra, înconjurată de douăzeci de gărzi de corp înarmate până-n dinţi.

— Cât de departe sunt? îl întrebă pe ofiţerul principal de supraveghere de lângă el, în timp ce urmărea imaginile care le surveneau pe cinci televizoare cu plasmă enorme aflate pe peretele din faţa lui.

— Ambele echipe Delta sunt la cel puţin douăzeci de minute distanţă, domnule.

Tracker tresări. Douăzeci de minute erau o eternitate în cazuri de genul acela. Trebuia să îl termine repede. Umberto Milano era capul operaţiunilor Legiunii, una dintre cele mai de temut organizaţii teroriste de pe planetă.

Frunzărea dosarul din mână, pe care era ştampilat cu roşu STRICT SECRET. La numai patruzeci de ani, Milano, fiul născut în Sicilia al unor radicali marxişti, executase şapte ani grei de închisoare pentru aruncarea în aer a două bănci din Roma şi una din Florenţa. Convertit la islam în puşcărie. Evadat, împreună cu alţi doi deţinuţi, în 2000. Fugit în Afganistan. Antrenat cu bin Laden. Întors în Europa exact înainte de 9/11, când s-a înrolat în Legiune, o armată europeană afiliată la Al-Qaeda. Plănuise explozia trenului din Madrid, din 2004. Responsabil pentru cel puţin alte opt atentate cu bombă de la Casablanca la Cairo şi de la Jakarta la Ierusalim.

După dispariţia Al-Qaedei, Milano oferise suport financiar şi logistic reţelei teroriste Al-Nakbah, conduse de Yuri Gogolov şi Mohammed Jibril.

Mai mult, Agenţia avea unele dovezi – circumstanţiale, dar convingătoare – că fusese creierul atacului sinucigaş cu bombă de la Willard InterContinental, din D.C., din ianuarie anul trecut.

Tracker era sigur că Legiunea punea la cale ceva extrem de periculos, dar pe moment nu avea idee despre ce era vorba. Milano le scăpase printre degete ani la rând şi operase din umbră, la adăpostul reţelei. Habar n-aveau unde locuieşte şi cunoşteau foarte puţine despre contactele şi despre asociaţii lui. Tot ce aveau erau câteva interceptări ocazionale de telefoane şi e-mailuri. Acum era prima dată când reuşiseră să îl localizeze şi să îl urmărească. Trebuia prins. Şi făcut să vorbească. Aveau nevoie să stoarcă de la el şi cea mai mică informaţie. Şi toate astea trebuiau făcute acum.

— Care sunt informaţiile de ieri despre mişcările lui Milano – ştim de unde a venit? întrebă Tracker.

— Nu, domnule, răspunse ofiţerul de supraveghere.

— Dar sunteţi absolut siguri că e el în depozitul ăla?

— Da, domnule.

Directorul se întoarse spre cei doi analişti superiori care îşi petrecuseră mare parte din carieră cu atenţia îndreptată asupra Legiunii.

— Sunteţi de aceeaşi părere?

— Eu da, domnule, spuse unul dintre ei.

— Fără îndoială, răspunse şi celălalt. E Milano. Şi, cu tot respectul, domnule, trebuie să îl ridicăm înainte să fie prea târziu.

Tracker se întoarse din nou spre ofiţerul de supraveghere şi îl întrebă:

— Echipajele Delta au tot ce trebuie pentru a ni-l aduce pe tipul ăsta?

Dar ofiţerul nu-l mai asculta. Privirea lui se întorsese brusc spre imaginile care continuau să vină de la Predator.

Acum Tracker se uita şi el acolo.

— Faceţi mişto de mine, mârâi el. Deja pleacă?

Nimeni nu scotea o vorbă. Imaginile spuneau tot.

O duzină de bărbaţi înarmaţi ieşea din depozit şi se poziţiona în jurul unui al treilea vehicul dintr-un şir de cinci SUV-uri negre.

— Cât mai durează până când echipajele Delta ajung acolo? întrebă Tracker.

— Mai au vreo zece minute, domnule.

Îşi privi ceasul. Nu mai aveau zece minute.

Preşedintele James „Mac“ MacPherson era în drum spre Los Angeles. Ştia că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să vorbească despre un nou succes în lupta cu terorismul, în discursul pe care avea să îl rostească în acea seară, la o oră de maximă audienţă, la Convenţia Naţională Republicană. Dacă i-ar fi oferit preşedintelui posibilitatea să anunţe unei audienţe globale o mare reuşită a CIA, ar fi făcut un bine imaginii terfelite

a Agenţiei. Şi carierei lui.

Ţara era dezbinată în ceea ce priveşte viitorul. Retorica din campanie nu putea fi mai fierbinte decât era deja. Ambele partide importante erau blocate într-o bătălie năucitoare despre cine ar proteja ţara mai bine în următorii patru ani. MacPherson fusese la conducere în ultimii opt ani şi nu mai era posibil să candideze, iar ultimele sondaje îl dădeau pe succesorul lui la egalitate cu candidatul democraţilor. Poate că o astfel de operaţiune ar ajuta la înclinarea balanţei, măcar un pic, se gândea Tracker. Într-o cursă atât de strânsă, chiar şi un impuls mic ar fi suficient.

— Domnule, trebuie să luăm o decizie, îl zori ofiţerul.

Simţea cum îi creşte pulsul. Avea doar două opţiuni. Să îl lase pe Milano să părăsească depozitul, să pună Predatorul să îl urmărească până la următorul loc şi să se roage ca echipajele Delta să reuşească să îl ia pe sus mai târziu sau a doua zi. Sau să piardă ocazia de a-l prinde viu, transmiţându-i Predatorului să trimită două rachete Hellfire spre depozit şi spre parcare, ucigându-i astfel pe toţi şi distrugând totul.

— Nu mai avem timp, domnule. Ce doriţi să facem?

Tracker ezita. Ce era mai valoros, informaţia pe care o putea scoate de la Milano mai târziu sau titlurile despre moartea lui, pe care să le ofere presei din întreaga lume acum? Se uită la imagini şi înjură. Uneori, tehnologia nu era suficientă.

— Terminaţi-l, zise în cele din urmă. Terminaţi-i pe toţi.

Ochii tuturor erau îndreptaţi spre ecranul din mijloc, în timp ce ofiţerul transmitea ordinele către Predator. Toţi cei din Centrul de operaţiuni globale păreau să-şi ţină respiraţia. Nimeni nu scotea o vorbă, dar Danny Tracker era sigur că toţi se gândeau la acelaşi lucru la care se gândea şi el. Făcea ce trebuie? Câte informaţii era pe cale să piardă? Ce va spune preşedintele când va afla? Se putea proceda altfel?

Dar era prea târziu pentru astfel de întrebări.

Brusc, văzură fumul lăsat în urmă de două rachete cu laser, AGM-114 Hellfire, care se îndreptau spre pământ. Una lovi centrul depozitului. Cealaltă, maşina aflată în mijlocul convoiului. Două explozii uriaşe umplură ecranul cu o lumină orbitoare, urmată de un fum gros şi negru, care ieşea din ceea ce mai rămăsese. Sosiră apoi imaginile oribile ale clădirii în flăcări, ale celor cinci maşini care ardeau şi bucăţi de corpuri împrăştiate peste tot.

În centrul de operaţiuni izbucniră uralele, dar Tracker îi domoli. Nu puteau sărbători. Nu încă.

Se uita la imaginile din Predator şi la ceasul digital de pe perete şi simţea cum acidul îi măcina pereţii stomacului. Strânse din dinţi, în timp ce două camionete intrau în scenă. Opt agenţi Delta, toţi înarmaţi până-n

dinţi, îmbrăcaţi în costume de protecţie şi acoperiţi cu măşti negre, trasau un perimetru de securitate. Alţi patru pătrunseră în infern. Datoria lor era să-l găsească pe Milano, să confirme că rămăşiţele lui erau acolo şi să ia orice dovezi mai existau, dovezi care – dacă aveau noroc – le vor oferi o idee despre ce anume punea la cale Legiunea. Dar era nevoie să se mişte repede. Tot ce nu fusese ars, Tracker ştia, urma să ajungă în mâinile poliţiei locale în mai puţin de zece minute, iar speranţele lor de protecţie împotriva următorului atac ar fi fost pierdute pentru totdeauna.

2

2:41 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Jon Bennett habar n-avea că trupele americane erau pe drum.

N-avea nici cea mai vagă idee despre locul oribil pe care erau pe cale să îl descopere în capitala Yemenului. Şi nici nu-i păsa. La distanţă de două mii de kilometri, într-o tabără de refugiaţi aglomerată şi lovită de boli, la doar câteva minute de graniţa cu Siria, un val de panică îi trecea prin tot corpul, în timp ce îşi ţinea în braţe soţia şi o implora să reziste până când soseau ajutoarele.

— Erin, vorbeşte-mi. Uită-te la mine, iubito. Te rog.

Dar ea nu îi răspunse. Abia mai respira. Pulsul îi era slab. Bennett strigă după un doctor, dar nu veni nimeni. Strigă din nou şi din nou în noaptea fierbinte de august – plină de duhoarea transpiraţiei şi a morţii –, dar printre murmurele groteşti ale mulţimii nimeni nu observa şi nimănui nu îi păsa.

Inima lui o luă la goană. Nu era posibil. N-o va pierde. Se căsătoriseră cu mai puţin de opt luni în urmă.

Nu ştia ce are, dar nu mai putea aştepta. Trebuia să găsească un doctor, o asistentă, un soldat, pe cineva – pe oricine – care să îl ajute. Totuşi, nu îndrăznea să o lase pe Erin singură. Dacă lipsea prea mult? Dacă se întorcea şi era prea târziu? Nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Trebuia să o ia cu el.

Bennet ridică trupul moale şi aproape lipsit de viaţă şi ieşi repede din micul cort care devenise casa lor. Îmbrăcat doar în pantalonii scurţi şi tricoul cu care dormea de obicei – nici măcar nu avea pantofi sau sandale –, porni spre complexul medical aflat în cealaltă parte a taberei. Dar drumul se dovedi mai greu decât crezuse.

Deşi era târziu, foarte mulţi oameni erau încă treji şi stăteau adunaţi ici şi colo, blocând aleile înguste şi prăfuite care traversau acest oraş de corturi ticsit cu aproape cinci mii de refugiaţi. Unii cereau mâncare. Alţii medicamente. Unii fumau narghilea, în timp ce alţii îşi înecau amarul în băutură. Bătrânii făceau politică. Bătrânele bârfeau. Băieţii tineri se fugăreau unii pe alţii, în timp ce fetele hoinăreau în grupuri, şuşotind şi chicotind şi dorindu-şi ca băieţii să vină după ele. Se pare că orice banalitate care făcea ca interminabilele ore de izolare şi disperare să treacă

mai uşor era de preferat, iar plânsetele copiilor nedoriţi şi neaşteptaţi – tot mai mulţi de la o lună la alta – umpleau noaptea.

Bennett îşi făcu drum cu coatele prin mulţime, până reuşi să se mişte liber şi să găsească clinica medicală a taberei, nu departe de poarta din faţă, apărată de forţele de menţinere a păcii ale Naţiunilor Unite, cu căştile lor albastre tipice. Pulsul lui galopa. Muşchii braţelor îi ardeau. Picioarele îi erau gata să cedeze. Dar se forţă să reziste de dragul lui Erin, trecu prin faţa unei zone libere destinate aterizării elicopterelor şi năvăli pe uşa din faţă a clinicii.

— *Ajutor, repede, am nevoie de un medic.*

Asistenta-şefă veni şi începu să îi pună întrebări în arabă.

— *Engleză,* insistă el. *Vorbiţi engleza?*

Nu vorbea. Ea continua să îi pună întrebări pe care el nu le înţelegea, insistând pe informaţii pe care le nu i le putea da.

Bennett se uită în dreapta şi-n stânga. Strigă dacă este cineva care vorbeşte engleza, dar nu îi răspunse nimeni. Panica lui crescu. Pielea măslinie a lui Erin se schimba repede în gri şi se umezea, în timp ce el habar n-avea ce să mai facă.

Brusc, pe o uşă laterală intră o femeie tânără.

— Care e problema, domnule? întrebă ea, cu un accent slab, care putea fi britanic, dar putea fi foarte bine şi australian.

— Nu ştiu, recunoscu Bennett. Ne pregăteam de culcare, când a început să vomite. Nu se mai oprea. În cele din urmă, a leşinat.

— Ce a mâncat la cină?

— Nimic, doar câţiva biscuiţi. N-a prea avut poftă de mâncare de vreo săptămână.

— Arde, spuse asistenta, atingând fruntea lui Erin şi ţinând un termometru digital în urechea ei. Patruzeci, adăugă ea o clipă mai târziu.

Jon gâfâi. Era atât de mare! Prea mare. Şi creştea foarte repede. Nu ţinea minte ca ea să fi avut febră când a început să se simtă rău. De unde venea? Ce se întâmpla? Şi de ce?

3

7:42 p.m., ora de est
Sediul CIA, Langley, Virginia

Fuseseră douăzeci de minute îngrozitoare.

Dar telefonul pe care îl aştepta sună, în sfârşit. Tracker verifică cine e. Aproape sigur era comandantul superior al trupelor de supraveghere din centrul de operaţiuni.

Ridică la primul apel.

— Tracker, spune.

— Umberto Milano e mort, domnule, zise comandantul. Delta tocmai a confirmat identitatea.

— Sunt siguri?

— Da, domnule.

— Au reuşit să plece de acolo la timp?

— Cât pe ce să nu reuşească, dar s-a rezolvat până la urmă, domnule.

Tracker ştia că ar fi trebuit să fie nespus de bucuros. Dar mai era ceva. Simţea în vocea comandantului şi cei douăzeci şi trei de ani petrecuţi în serviciile secrete îi spuneau că urma ceva ce avea să îi strice noaptea.

— Altceva? întrebă el fără tragere de inimă. Ce s-a întâmplat?

— S-ar putea să fie o problemă, domnule.

— Ascult.

— Băieţii au reuşit să pună mâna pe telefonul lui Milano, dar era terminat. I-au găsit şi laptopul. Nu mai rămăsese mare lucru din el şi cele mai multe informaţii pe care au reuşit să le recupereze sunt codate. Va dura ceva până le vom da de capăt.

— Nu te mai învârti în jurul cozii, comandante, îi ceru Tracker, cu răbdarea la limită. Ce vrei să spui, de fapt?

— Domnule, echipa tehnică a reuşit să recupereze ultimele două e-mailuri trimise de Milano şi avem probleme.

— Adică?

— Unul dintre ele conţine hărţi detaliate din Los Angeles – străzi, linii de metrou, reţele electrice şi de canalizare şi aşa mai departe. Al doilea e-mail cuprinde o schemă detaliată pentru Staples Center.

Stomacul lui Tracker se făcu ghem.

— Locul unde are loc Convenţia?

— Da, domnule. Nu ştiu de unde o au. Nu este disponibilă online, am

verificat. Trebuie să o fi primit de la biroul de arhitecţi care l-a proiectat sau de la un birou al primăriei.

— Când au fost trimise, comandante? întrebă, grăbindu-se să proceseze informaţiile pe care tocmai le aflase.

— Ieri, domnule.

— Cui?

— Încă nu suntem siguri, domnule! Echipa tehnică lucrează la asta.

— Aflaţi repede şi sună-mă, ordonă Tracker.

— Da, domnule.

Închise, îşi roti scaunul şi privi pe geamul de la etajul şapte spre pădurile Virginiei. Înţelesese bine? Dovezile erau indirecte, dar terifiante. *Air Force One* era în drum spre aeroportul din Los Angeles. În clipa aceea, probabil că era foarte aproape de aeroport. Odată ajuns la sol, coloana oficială a Serviciilor Secrete îl va lua pe MacPherson şi-l va duce direct spre Staples Center. Douăzeci de mii de delegaţi aşteptau începerea Convenţiei Republicane Naţionale. Preşedintele Statelor Unite era pe cale să se adreseze partidului său pentru ultima dată înainte de a-i lăsa locul pe podium celui care spera că îi va fi succesor.

Plănuia Legiunea un atac? Un asasinat? Ce se va întâmpla?

De luni de zile lucra, împreună cu Serviciile Secrete, FBI, Homeland Security şi cu agenţii poliţiei locale la asigurarea securităţii Convenţiilor republicană şi democratică. Şi ajunsese în punctul în care considera că Staples Center e impenetrabil. Chiar şi într-un scenariu puţin probabil în care un terorist sau mai mulţi ar intra în clădire era cu neputinţă să strecoare arme acolo. Şi nici să le amplaseze dinainte în interiorul centrului nu intra în discuţie. Fiecare metru pătrat fusese verificat de mai multe ori de cele mai bune echipe de securitate de pe planetă. Totuşi...

Dar dacă e vorba despre cineva din interior? Doar se mai întâmplase şi înainte de administraţia MacPherson, nu? Asta l-a forţat pe Jack Mitchell, predecesorul lui, să se retragă, la urma urmei.

Al-Nakbah reuşise să penetreze Trezoreria şi Serviciile Secrete, cu şase ani în urmă, şi încercase să îl omoare pe MacPherson de două ori. La scurt timp după asta – poate şi înainte –, Legiunea reuşise să pătrundă în interiorul CIA şi o transformase pe Indira Rajiv, unul dintre cei mai buni analişti ai lor din Orientul Mijlociu, într-unul dintre cei mai periculoşi trădători din istoria ei. *Aşadar, nu era posibil orice?*

Desigur, Convenţia Naţională Republicană era ţinta ideală. Mai ales în acea seară. Ochii întregii lumi vor fi aţintiţi asupra mesajului pe care preşedintele îl va transmite la o oră de maximă audienţă. După semnalele din presă, nu avea să fie un discurs electoral obişnuit al unui preşedinte care nu mai are nicio putere. Surse de la Casa Albă sugerau că MacPherson

urma să facă un anunţ important, dar nimeni nu ştia exact despre ce era vorba.

Liderii europeni îl presau pe preşedintele american să oprească ajutorul acordat Israelului, dacă prim-ministrul David Doron continua să insiste asupra construirii noului templu evreiesc din Ierusalim, care se apropia rapid de finalizare. Editorialele câtorva ziare americane bine vândute cereau acelaşi lucru şi existau zvonuri potrivit cărora MacPherson devenea nerăbdător cu Doron. Va arunca Israelului mănuşa în acea seară?

Între timp, democraţii din Congres îl împingeau pe preşedinte să pună în aplicare un plan de pace complet pentru Orientul Mijlociu, plan făcut împreună cu secretarul general al Naţiunilor Unite, Salvador Lucente. Propunerea lui Lucente se baza pe retragerea trupelor americane din Orientul Mijlociu, în special din zona bogată în petrol a Golfului Persic. Ele ar urma să fie înlocuite de forţele de menţinere a păcii ale Naţiunilor Unite. Se zvonea că secretarul de stat Marsha Kirkpatrick ar fi de acord cu o astfel de abordare. Urma să anunţe preşedintele în această seară o reaşezare a trupelor americane?

Ca şi cum nu era de ajuns, *Wall Street Journal* anunţa că în lumina unificării Europei în Uniunea Europeană, cu centrul la Bruxelles, şi a faptului că aproape întregul Orient Mijlociu îşi reunise recent guvernele la Babilon, sub forma Statelor Unite ale Eurasiei, câţiva oficiali superiori ai administraţiei MacPherson îl îndemnau pe preşedinte să ceară unificarea politică, economică şi militară a Americilor de Nord, Centru şi Sud, în Statele Unite ale Americilor.

Mai mult, se pare că secretarul Trezoreriei luase masa cu preşedintele în iunie şi îi sugerase să adopte o singură valută regională numită amero, ca înlocuitor al tradiţionalului dolar american. Un oficial superior al administraţiei, care ceruse să nu i se dezvăluie numele, declarase pentru *Journal* că fiecare guvern din Organizaţia Statelor Americane – cu excepţia Cubei şi a Venezuelei – gândea tăcut o astfel de unificare economică, pentru următorii zece ani.

„Singurul mod în care Statele Unite pot concura şi pot reuşi în secolul XXI este să creeze un bloc comercial comparabil ca mărime şi putere cu colosul care a luat naştere la Bruxelles şi cu noua superputere bazată pe petrol de la Babilon, declarase respectivul oficial pentru *Journal*. Ar fi o soluţie controversată? În mod sigur. Dar nu avem de ales.”

Controversată era puţin spus. Mai degrabă *explozivă*. O asemenea propunere ameninţa să destrame bătrânul partid republican. Câţiva lideri conservatori foarte activi în domeniile sociale îşi exprimaseră deja deschis îngrijorarea în privinţa pierderii suveranităţii de către Statele Unite şi în privinţa unui val nestăvilit de noi emigranţi proveniţi din partea de sud a

graniţei, chiar dacă mulţi conservatori din domeniul fiscal iubeau ideea extinderii pieţei libere şi pe cea a îmbunătăţirii schimburilor economice.

Niciuna dintre aceste reacţii nu constituia însă problema principală. Îngrijorător era că, având în vedere cât de strânsă era cursa pentru Casa Albă şi cât de multă agitaţie stârniseră zvonurile împrăştiate prin ziare, interesul pentru discursul pe care preşedintele urma să îl ţină în acea seară era în creştere şi făcea ca MacPherson să fie o ţintă mult mai tentantă. *Los Angeles Times* estima că discursul preşedintelui avea să fie urmărit de optzeci-nouăzeci de milioane de americani, împreună cu aproximativ un miliard de oameni din întreaga lume. Nu trebuia să-i spună nimeni proaspătului director al CIA cât de devastator ar fi fost un atac la Convenţia Naţională Republicană pentru psihicul fragil al americanilor sau pentru economia americană. La fel şi pentru cea globală, care încă se refăcea după aşa-zisa Zi a Devastării, din urmă cu un an. Şi pentru preţul petrolului, care ajunsese la mai mult de trei sute de dolari barilul.

Tracker ridică receptorul de pe biroul lui şi apăsă o tastă.

— Fă-mi legătura cu *Air Force One,* îi spuse şefului personalului. *Acum*.

4

2:51 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Acum asistenta striga ceva în arabă.

Brusc, apărură alte două asistente care se aşezară repede de o parte şi de alta a lui Erin şi o duseră într-un cabinet alăturat. Bennett încercă să le urmeze, dar nu îl lăsară să intre. Insistară să rămână afară, apoi îi închiseră uşa în faţă. O clipă mai târziu, văzu doi medici grăbindu-se pe hol, intrară în cabinet şi, pentru o fracţiune de secundă, reuşi să arunce o privire înăuntru – ace, monitoare, eprubete –, înainte ca uşa izbită să se închidă din nou.

Făcuse tot ce se putea. Asta îşi tot repeta. Îşi adusese soţia la clinică. O dăduse în grija medicilor. Dar era suficient? Trebuia să fie. Alternativa era de neimaginat. Totuşi, oricât de mult încerca să se controleze, oricât de disperat încerca să se convingă că totul va fi bine, crudul adevăr era că habar n-avea ce se va întâmpla şi ura acest sentiment de neputinţă intensificat de fiecare clipă care se scurgea.

Pentru un moment, se holbă la uşă. Niciodată nu mai fusese atât de speriat. Nici măcar în casa lui Eli Mordechai, din Ierusalim, în noaptea în care fusese împuşcat de terorişti. Nici măcar în Gaza, în ziua în care convoiul lui fusese atacat de extremiştii jihadişti. Nici măcar în Moscova, în timpul loviturii de stat sau în ziua conflagraţiei. Fusese cu totul altceva. Atunci îi fusese frică pentru propria viaţă. Acum se temea pentru a ei şi pentru ce ar fi devenit fără ea.

Nimeni nu-l iubise vreodată ca ea. Nici el nu iubise o altă femeie atât de profund, atât de complet. Iubea felul în care suna vocea ei şi felul în care râdea la glumele lui. Iubea atingerea mâinii ei pe faţa lui şi felul în care lumina strălucea pe diamantul pe care i-l dăruise în noaptea în care o ceruse de soţie.

Când era în mulţime – când descărca provizii din camioanele de ajutoare ale Naţiunilor Unite, înainte să se crape de ziuă, sau când hrănea refugiaţii în dezordinea cortului, dimineaţa, la prânz sau seara, ori când dădea jucării copiilor cu ocazia diverselor sărbători –, ochii lui mereu îi căutau pe ai ei. Adora să o privească ajutându-i pe alţii, îngrijindu-i cu o dragoste care părea să-i izvorască de undeva din adâncul sufletului. Iubea plăcerea ei când îl surprindea privind-o. Şi iubea felul în care ea simţea

dorinţa din ochii lui şi, îndată ce reuşea, imediat ce îşi termina treaba, îşi făcea drum prin mulţime să fie cu el, ştiind că, pur şi simplu, nu putea să stea despărţit de ea prea mult timp fără să fie cuprins de o tristeţe pe care nici el nu şi-o explica.

Când era plecată de lângă el mai mult de câteva ore, tânjea fizic după ea, într-un fel despre care s-ar fi jenat să spună altcuiva decât ei şi, uneori, chiar şi ei i-ar fi venit greu să îi vorbească despre asta. I se părea ciudat să aibă nevoie atât de intens de cineva. *Era normal? Alţi bărbaţi simţeau la fel faţă de nevestele lor?* Când erau împreună – cu alţii sau doar ei doi lumea îşi pierdea semnificaţiile. Tot ce îşi dorea să facă era să se joace cu părul ei castaniu şi să-i sărute buzele acelea moi şi să se piardă în ochii ei uimitor de verzi, până când sufletele lor scânteiau şi luau foc, iar dorinţa lor se transforma în foame, foamea se transforma în pasiune, iar pasiunea în căldură, astfel încât se topeau din nou într-unul singur şi pluteau ore în şir, liniştiţi şi în siguranţă.

Bennett era convins că Dumnezeu, în mila Lui, îl făcuse pe el pentru ea şi pe ea pentru el, încă dinainte de crearea lumii. Unii dintre prietenii lui nu credeau. Chiar şi el avea momente când se îndoia. Dar dragostea lui Erin îi demonstra că există Dumnezeu. În această privinţă nu avea îndoieli. Ea era miracolul pe care El îl folosise ca să îi deschidă ochii spre o dragoste mai mare şi mai puternică decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar fi posibilă. Şi-ar fi dorit doar să o fi întâlnit mai devreme sau ca el să-şi fi permis să se îndrăgostească de ea mai devreme, mai repede, mai profund.

Cât de orb fusese – cât de orb şi de prost. De ce nu o invitase în oraş când s-au întâlnit prima dată? De ce nu insistase să fugă cu el imediat? Câte zile pierduse? Câte nopţi se abandonase fără rost cearşafurilor reci?

În toată viaţa lui nu întâlnise pe nimeni ca Erin. Se trezise intoxicat de pasiunea ei pentru Hristos şi de compasiunea ei pentru alţii. Ei nu-i păsa de bani, de faimă sau de putere. Mereu îşi dedica timpul celor care aveau nevoie de ea. De când ajunsese în tabără, lucrase doisprezece-paisprezece ore pe zi, uneori chiar mai mult, cu pauze foarte mici, şi îşi luase liber un singur weekend. Întotdeauna se trezea prima, adesea înainte de a se lumina afară, şi nu voia nici măcar să aţipească peste zi. „Somnul e pentru proşti”, zicea ea râzând, după care se strecura afară din pat. El începuse să-şi simtă vârsta. Ea nu. El era pregătit pentru sfârşitul care avea să vină. Ea voia să trăiască fiecare clipă şi să o transforme în eternitate.

Erin avea o predispoziţie pentru încăpăţânare, care adesea înclina spre determinare, dar alteori era complet lipsită de logică şi exasperantă. Jon revedea sclipirile ei de gelozie, care îl luau prin surprindere, dar în acelaşi timp îi aminteau cât de profund era îndrăgostită de el, astfel încât dorea să fie numai al ei. Cum ar putea supravieţui fără ea? Nu voia să se gândească

la asta nicio secundă.

5

4:58 p.m., ora Pacificului
Aeroportul Internaţional din Los Angeles

Air Force One ateriză printre forţele de securitate.

Într-o zi obişnuită, mai mult de două sute de mii de pasageri aterizau şi decolau de aici, ceea ce îl făcea unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din lume. Nu şi azi. Directorul Serviciilor Secrete, Jackie Sanchez, ordonase ca întregul aeroport să fie închis pentru sosirea preşedintelui, toate avioanele să rămână la bază şi doar personalul absolut necesar să primească permisiunea de a intra. Cei de la liniile aeriene erau nervoşi, la fel pasagerii. Până şi de la biroul primarului primiseră plângeri. Dar Sanchez era de neclintit. Singura ei responsabilitate era să îl protejeze pe preşedinte, aşa că refuză să fie distrasă de la misiunea ei.

Ceruse personalului transportoarelor blindate din Garda Naţională a Californiei să blocheze accesul spre toate pistele. Agenţi înarmaţi până-n dinţi şi câini dresaţi să detecteze bombe patrulau la sol. Lunetiştii fuseseră amplasaţi pe acoperişuri, împreună cu supraveghetorii dotaţi cu binocluri performante. Elicoptere Apache planau deasupra aeroportului şi a rutei pentru coloana de maşini, la fel şi trei elicoptere de recunoaştere împrumutate de la Departamentul de poliţie din Los Angeles. Iar mobilizarea aceasta avusese loc *înainte* de a sosi din Yemen informaţia despre o posibilă ameninţare.

Tensiunea creştea pe măsură ce avionul 747, vopsit în albastru şi alb strălucitor, înconjurat de o escortă de SUV-uri negre pline cu agenţi ai Serviciilor Secrete, rula spre un hangar de întreţinere. Acolo, preşedintele va putea să coboare ferit de ochii reporterilor, ai fanilor şi ai potenţialilor asasini şi să intre într-unul dintre cele două Cadillacuri blindate. În plus, doar cei din Serviciile Secrete şi apropiaţii preşedintelui ştiau în care dintre cele două maşini va urca.

Să îl ţină pe MacPherson în viaţă nu fusese o sarcină uşoară în ultimii opt ani şi nimeni nu ştia asta mai bine decât Sanchez. Îl salvase dintr-un atac aerian în Denver, imediat după alegerile pentru Congres, în timpul primului său mandat, apoi fusese numită agent special însărcinat cu protecţia lui. După recentul atac de cord care îi fusese fatal lui Bud Norris, de mult timp directorul Serviciilor Secrete, MacPherson o promovase în locul lui. Ştia că poate să îşi pună viaţa în mâinile ei, la fel viaţa familiei lui,

iar Sanchez considera această încredere o mare onoare.

Dar erau şi zile în care se întreba dacă sacrificiile pe care le făcuse meritau. Iar azi, categoric, era una dintre acele zile. Nu era căsătorită. Niciodată nu era acasă. Niciodată nu se odihnea. Trăia mereu cu teama că acea zi putea fi ultima pentru preşedinte. Sau pentru ea.

Pentru prima dată în cei optsprezece ani de carieră începea să se gândească serios la retragere. În timp ce preşedintele cobora scările, pentru o clipă, începu să viseze cu ochii deschişi. O fi timpul să-şi cumpere barca aceea, să pornească spre Caraibe şi să se îmbete.

Brusc, Sanchez se blestemă pentru că îşi pierdea concentrarea. Retragerea era o temă pentru alte momente. Azi trebuia să stea cu simţurile treze.

— Renunţăm la maşini, domnule preşedinte, spuse Sanchez înainte ca MacPherson să apuce măcar să o salute. Vă duc la *Marine One*.

El aprobă din cap. Nu conta cu ce mergea. Dar şeful personalului de la Casa Albă, Bob Corsetti, se înfurie.

— Glumeşti? strigă el în timp ce se grăbea pe scări de la *Air Force One,* să ţină pasul cu preşedintele. Mergem cu maşinile. Am stabilit asta azi-dimineaţă.

— Situaţia s-a schimbat, domnule Corsetti, explică ea.

Bărbatul înjură. Faţa i se înroşi.

— Avem nevoie de imagini tv, insistă el. Avem nevoie de fast şi de conjunctură. Sau trebuie să vă reamintesc cât de strânsă este cursa şi cât de bine trebuie orchestrat fiecare moment?

— Nu-i posibil, domnule, îmi pare rău, îl contră Sanchez. Există o ameninţare credibilă.

— Mai bine zis circumstanţială, din câte am auzit.

— Nu ne putem permite să greşim, replică ea.

Ruta spre Staples Center ne ia cam douăzeci şi unu de minute cu maşinile. În zbor, preşedintele ajunge acolo în mai puţin de şase minute. Chiar nu e ceva negociabil, domnule Corsetti.

Şeful personalului trecu prin faţa preşedintelui şi dădu nas în nas cu femeia.

— Uite ce e, sunt conştient că ai un job de îndeplinit, începu el, dar la fel am şi eu. Trebuie să fac în aşa fel încât partidul meu să fie reales. Cu două luni în urmă, guvernatorul Jackson era cu nouă puncte mai sus. Acum senatorul Martinez a redus diferenţa la trei puncte. Am nevoie de preşedinte acolo. Trebuie să arate ca un preşedinte. Trebuie să inspire tot oxigenul din universul politic. Am nevoie de imagini televizate. Şi am nevoie de ele acum.

Sanchez îi susţinu privirea, apoi se întoarse spre MacPherson.

— Domnule preşedinte, eu nu îmi bazez deciziile pe sondaje. Legiunea vă vrea mort, pur şi simplu. Ei vor să neutralizeze puterea americană şi prestigiul ei. Avem toate motivele să credem că nu se vor da în lături de la nimic ca să îşi atingă scopul. Şi, sincer, domnule, dacă aş încerca să vă elimin, şi eu aş face-o azi, când vă vor urmări miliarde de oameni. Chiar dacă aţi supravieţui, ţara ar intra în panică. Pieţele ar fi date peste cap. Preţul petrolului ar urca din nou. Economia globală s-ar cutremura. În plus, cu tot respectul, domnule, dacă nu supravieţuiţi?

În hangar se făcu linişte pentru un moment. Se auzeau doar motoarele Boeingului şi ale elicopterului Lockheed Martin VH-71. Dar Corsetti nu muşcă momeala.

— Fă-ţi treaba, directore, şi totul va fi bine. Dar, dacă nu mă laşi să mi-o fac pe a mea, Elena Martinez va fi următorul preşedinte al Statelor Unite. Asta vrei? Se va retrage cu coada între picioare din Orientul Mijlociu. Va lăsa Naţiunile Unite să preia controlul. Nu are nici cea mai vagă idee cum să oprească teroarea Chinei asupra Taiwanului. Habar n-are cum să stea cu ochii pe Coreea de Nord. Iar abordarea ei în privinţa Israelului? Nici nu vreau să mă gândesc.

— Domnule Corsetti, niciuna nu reprezintă grija mea şi ştiţi foarte bine, replică Sanchez. Am făcut tot ce-i posibil ca traseul coloanei de maşini să fie sigur. Numai că, date fiind ultimele informaţii, nu pot să îl trimit pe preşedinte pe autostrăzile 105 şi 110 în următoarele douăzeci şi unu de minute, în plină zi, ştiind că există o ameninţare teroristă credibilă, în loc să îl trimit pe o cale sigură, iar în fix şapte minute să se afle într-o cameră sigură din Staples Center. Acum, cu tot respectul, este timpul să-l conducem pe preşedinte la *Marine One*. Decizie finală. Să mergem.

Sanchez îl vedea pe şeful personalului cum încerca să găsească un nou argument, dar amândoi ştiau că nu mai are rost. Nici măcar unui singur elector nu-i păsa cum ajunge preşedintele la centrul de conferinţe. Miliardele de oameni nu se vor uita la coloana de maşini sau la elicopterul cu care va zbura MacPherson. Nici măcar nu vor porni televizoarele până când nu va începe discursul preşedintelui, la 6:07 p.m. După ora Pacificului sau 9:07 p.m. După ora de Est – adică, peste ceva mai mult de o oră de acum.

— E în regulă, Jackie, interveni MacPherson. Fă ce trebuie să faci.

Corsetti scutură din cap şi răspunse la mobilul care-i suna.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, zise Sanchez, după care, în microfonul de la încheietură: Pornim. Repet, pornim. Faceţi rocada.

6

3:06 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Bennett aruncă o privire prin camera de urgenţă.

Era goală. Se aşeză în sala de aşteptare, închise ochii şi simţi cum o durere chinuitoare îi urcă din adâncul stomacului. Suferinţa îşi croia drum spre suprafaţă, împreună cu teribila conştientizare a faptului că în următoarele câteva minute sau câteva ore era posibil să rămână absolut singur.

Tatăl lui era mort. Mama lui trăia la o jumătate de lume distanţă. Nu avea fraţi sau surori. Mentorul lui fusese împuşcat pe drum spre Ierusalim, cu opt luni în urmă. Cei mai mulţi prieteni apropiaţi şi colegi fuseseră ucişi în ultimii câţiva ani, mulţi dintre ei chiar în faţa lui. Iar Erin se clătina pe marginea eternităţii, la o bătaie de inimă distanţă de cei deja dispăruţi.

Asta fusese tot? Ăsta era destinul lui – să fie singur în univers, până când Domnul îl va lua acasă? Cunoştea Scriptura. Ştia că Isus a spus că nu îl va părăsi şi nici nu se va lepăda de el. Dar în acea clipă viaţa părea teribil de crudă.

Bennett încercă să alunge aceste gânduri, dar ele refuzau să plece. Se agăţau de el, îl vânau.

Nu s-ar fi recăsătorit niciodată. N-ar fi avut timp. Răpirea, era sigur de asta, era iminentă. În orice clipă, el şi milioane de credincioşi ca el vor dispărea de pe faţa pământului, cât ai clipi, ca să fie cu Isus pentru totdeauna, după care va veni sfârşitul. Dar dacă Domnul, în suveranitatea Lui, alege să amâne profeţia cu câteva luni sau chiar câţiva ani? Dacă Răpirea era la o depărtare de ani, decenii sau chiar mai mult? Bennett ştia că niciodată n-ar fi găsit pe altcineva ca Erin. Cum ar fi putut? Le luase destul timp să se găsească unul pe altul, iar acum nu-şi dorea decât să fie împreună pentru totdeauna.

„Până când moartea ne va despărţi” nu era de ajuns pentru Jonathan Meyers Bennett. El o voia pe Erin Christina McCoy pentru eternitate. Ei nu mai erau două persoane distincte trăind două vieţi. Nu mai erau doar cei mai buni prieteni, mergând unul lângă altul în viaţă. Cumva, în ultimele câteva luni, el şi Erin se contopiseră în acelaşi corp, acelaşi suflet, acelaşi spirit. Era un mister. Era magie. Pentru unii putea suna stupid, dar era adevărat. Iar în acel moment Bennett ştiu că, dacă Erin ar fi murit, el n-ar

mai fi aparţinut acestei lumi. Pur şi simplu, n-ar fi supravieţuit fără ea. Nu era melodramatic. N-avea cum s-o dovedească. Nici explica. Dar o ştia.

Unii oameni pot îndura moartea unei soţii şi pot duce o viaţă normală în continuare. Dar el nu era unul dintre ei. Erin era oxigenul care îl ţinea pe el în viaţă şi deja simţea cum începe să se sufoce.

— *Domnule... domnule... mă auziţi?*

Vocea îl luă prin surprindere. Bennett deschise ochii şi fu uimit de imaginea unei femei care aducea cu un administrator de spital sau aşa ceva. Era o femeie bine făcută, cu o privire severă, cu păr gri adunat la spate într-un coc şi cu ochi trişti fixaţi pe clipboardul din mâinile ei, nu pe el.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, spuse ea, fără emoţie, fără compasiune, cu un puternic accent italian.

— Soţia mea, rosti Bennett. Vreau să o văd pe soţia mea.

— Mai târziu, zise femeia. Acum, am nişte întrebări.

Se făcuse târziu. Era extenuat. Şi îngrijorat. N-avea niciun chef să răspundă întrebărilor ridicole ale birocraţiei Naţiunilor Unite sau ale vreunei companii de asigurări care n-ar fi plătit niciodată sumele fabuloase pretinse de supravieţuitorii din zonă, cu atât mai puţin pentru victimele din Ziua Devastării. Milioane de oameni muriseră în urma cutremurului, a molimei, a grindinei şi a pârjolului ce urmase, exact cum prezisese Ezechiel cu mai mult de 2 500 de ani înainte. Deşi trecuse aproape un an, pandemiile de gripă aviară şi Ebola încă făceau sute de victime zilnic.

Erin era pe cale să devină următoarea victimă? Deşi fuseseră foarte atenţi amândoi, oare se îmbolnăvise cumva de una dintre acele boli mortale?

Ebola-Zair îl îngrijora cel mai mult. Zeci de mii de păsări din Africa veniseră în Liban, Siria şi Iordania după Războiul lui Gog şi Magog. După cum prezicea Biblia, ele se ospătaseră cu trupurile celor ucişi în timpul judecăţii. Aduseseră groaza gripei aviare, cu siguranţă. Dar nu era tot. Bennett aflase din căutările pe internet că Ebola-Zair avea cea mai mare rată a mortalităţii. Ucidea nouă din zece victime. Fuseseră mai multe izbucniri ale acestui tip de Ebola decât ale oricărui alt tip şi, odată ce îl luai, erai terminat.

Articolul pe care îl citise pe Wikipedia îl bulversase în mod deosebit. Primul caz de Ebola-Zair fusese înregistrat în 1976, în Yambuku, un oraş din nordul Zairului. Bărbatul care se îmbolnăvise se numea Mabalo Lokela. Era un profesor în vârstă de patruzeci şi patru de ani, care iniţial fusese diagnosticat cu malarie, din cauza febrei mari. O săptămână mai târziu, simptomelor li s-au adăugat voma, diareea cu sânge, durerile de cap, ameţelile şi dificultăţile respiratorii. Curând, începuse să sângereze pe

nas şi pe gură.

Paisprezece zile mai târziu, Mabalo Lokela avea să moară.

Bennett văzuse cu ochii lui masacrul produs de Ebola-Zair. Erin la fel. O mulţime de oameni muriseră de această boală lentă şi crudă, inclusiv în această tabără. În sudul Libanului şi în anumite zone din Damasc, virusul luase vieţile a nespus de mulţi. Nici Jon, nici Erin nu fuseseră implicaţi în tratarea directă a unor astfel de cazuri. Ei făcuseră parte dintr-o echipă care gătea şi distribuia mâncare refugiaţilor – la ora opt, în fiecare dimineaţă, la ora unu, la amiază, şi seara la şase.

Personalul medical le făcuse o prezentare concisă a riscurilor la care se expun. Ştiau de ce anume să se ferească. Îşi luaseră toate măsurile de precauţie necesare. Şi făcuseră toate vaccinurile posibile. Purtau mănuşi din plastic şi măşti chirurgicale şi mâncau doar alimentele aduse săptămânal cu avionul din Europa, pentru ei şi pentru restul personalului din tabără.

Dar orice se putea întâmpla într-un astfel de mediu şi, pe măsură ce îşi amintea avertismentele macabre din prima lor zi în tabără, teama lui Bennett creştea şi un val de emoţii încerca să iasă la suprafaţă.

— Numele? întrebă femeia. Am nevoie de numele complet.

7

5:11 p.m., ora Pacificului
Marine One, în drum spre convenţie

În apropiere de Staples Center, telefonul lui Corsetti sună.

Verifică cine era, pe telefonul supravegheat prin satelit, şi văzu că era secretarul James, de la Homeland Security. Stomacul i se strânse.

— Da.

— Bob, Lee la telefon. Ştiu că eşti extrem de ocupat, dar eu şi Ken Costello avem nevoie de un minut, zise James, din apartamentul său de la Hilton, din Boston, unde rămânea peste noapte.

Consilierul pentru securitate naţională vorbea de la Casa Albă.

— Desigur, domnule secretar. Ce este?

— Ken, începe tu, făcu James.

— Sigur, încuviinţă Costello. Bob, tocmai am vorbit la telefon cu prim-ministrul canadian. Serviciile lor secrete l-au informat că trei aşa-zişi ofiţeri de securitate de la Ambasada Chinei din Ottawa lipsesc de o săptămână.

— Şi? întrebă Corsetti, uitându-se la ceas.

— Şi patrula noastră de graniţă tocmai l-a prins pe unul dintre ei încercând să treacă din Niagara Falls în Buffalo. În timpul interogatoriului, a declarat că ceilalţi colegi ai lui au plecat spre Los Angeles acum câteva zile. Se presupune că vin cu un zbor de la Montreal la Seattle, cu paşapoarte false. El pretinde că nu ştie dacă au urcat sau nu în avion şi spune că urmau să nu aibă niciun contact până când nu ajungeau la locul stabilit.

— *La locul stabilit?* repetă Corsetti. Asta ce poate să însemne?

— Tocmai asta e, nu ştim, Bob, interveni secretarul James. Nici prim-ministrul canadian nu ştie. Numai că, având în vedere cele întâmplate, eu şi Ken am sunat-o pe Jackie Sanchez, apoi pe Scott Harris la FBI şi pe Danny Tracker la CIA. Toţi s-au gândit că tu şi preşedintele aţi vrea să ştiţi. Şi mai e ceva.

— Ce anume?

— Nu suntem siguri cum să interpretăm informaţia, explică secretarul, dar ambasada noastră de la Caracas ne-a anunţat că *Radio Nacional de Venezuela* a transmis în ultimele zile o serie de emisiuni pe tema „Să ne pregătim pentru o lume fără MacPherson”. Iniţial, ofiţerii noştri politici au

luat-o ca pe o agitaţie electorală, dar azi au revăzut întreaga transcriere. Discursul a fost destul de violent, iar unul dintre invitaţi – un fost ministru de interne sub Chávez – a sugerat că cei care urăsc Statele Unite ar trebui să aibă răbdare. Citez: *Veţi auzi veşti bune de la Washington şi Los Angeles foarte curând.* S-ar putea să nu fie nimic. Dar, având în vedere restul discuţiei, m-am gândit să o dau mai departe.

Marine One era acum la sol, agenţii Serviciilor Secrete erau la locurile lor, iar preşedintele MacPherson – cu numele de cod Gambit – deja ieşise pe uşă.

Corsetti îşi înşfăca sacoul şi servieta şi coborî din elicopter.

— Domnilor, mă tem că trebuie să plec, strigă el peste zgomotul făcut de rotoare. Dar vă mulţumesc, îi voi spune preşedintelui, când o să prind un moment liber. Transmiteţi echipelor voastre că preşedintele este foarte recunoscător pentru serviciul lor. Mai ales în seara asta. Îşi pune toată încrederea în voi toţi. Să nu-l dezamăgim.

Închise telefonul şi îl atârnă la curea. Apoi îşi puse ecusonul de securitate şi intră pe o uşă laterală a centrului de convenţii. Dar, oricât de mult încercase, nu reuşise să scape de gândul că era posibil ca Sanchez să aibă dreptate. Poate că trebuia să îşi facă griji. Poate că era ceva real.

*

— Vârsta?

— Patruzeci şi patru, zise el, apoi se corectă. Nu, patruzeci şi cinci.

— Şi soţia dumneavoastră?

Bennett era nevoit să îşi ţină mâinile împreunate, ca să le oprească din tremurat.

— Treizeci şi şase.

— Naţionalitatea?

— Americană.

— Amândoi?

— Da.

Lui Bennett i se păru că femeia dă ochii peste cap, ceea ce-l înfurie. Nu era pentru prima dată când i se întâmpla asta. În ciuda faptului că Statele Unite băgau miliarde şi miliarde de dolari în eforturile umanitare ale Naţiunilor Unite – în special în aceste tabere de refugiaţi – şi în reconstruire şi refacere, era clar că sentimentele antiamericane erau încă în creştere. Nu doar în tabără. Le vedeai peste tot în regiune. În noile graffiti de pe pereţi şi de pe autobuze. La ştirile de la televizor şi, tot mai mult, le auzeai în comentariile de la radio. Le citeai în editoriale. Ocazional, le vedeai sau le auzeai în câte un protest anti-american care avea loc în vreun campus universitar, cel mai adesea în Beirut sau în Cairo, dar uneori chiar şi în Amman şi în ce mai rămăsese din Istanbul.

Făcu să-i clocotească sângele, pentru că nu era vorba doar despre donaţiile americanilor pentru a fi îngrijite milioane de răniţi şi de familii dezrădăcinate din regiune. Zeci de mii veniseră în zonă ca voluntari, oferindu-şi timpul şi cunoştinţele. Erau medici, asistente, piloţi, şoferi de camioane, antreprenori şi aşa mai departe, căutând să ajute pe cât puteau. Mulţi dintre cei care veniseră să ajute erau tineri, unii chiar adolescenţi. Formaseră o echipă ce crescuse repede, de evanghelişti şi catolici, reuniţi într-o mişcare ce se numea Pasiunea Compasiunii.

Nu doar americanii veneau să ajute, desigur. Veniseră şi mii de sud-coreeni şi creştini australieni, dar şi mulţi chinezi, indonezieni, filipinezi, indieni şi alţii. Mulţi dintre ei veniseră din credinţă în Hristos şi în Războiul lui Ezechiel. Până acum însă, pur şi simplu, marea parte a banilor şi a voluntarilor venise din Statele Unite, iar Bennett nu se abţinea să nu intre în vreo dispută de câte ori se spunea că ţara lui nu făcea destule.

Dar nu şi în seara asta. Nu era nici locul, nici momentul potrivit. În plus, ştia că nu are starea necesară ca să se contrazică acum cu cineva, cu atât mai puţin cu un administrator de spital al Naţiunilor Unite. Tot ce dorea să ştie era când va putea intra în cabinet. Când îşi va vedea soţia? Când îi va atinge faţa şi îi va ţine mâna? Nimic altceva nu îl interesa pe Bennett. Cu siguranţă, nu convingerile politice şi prejudecăţile acestei femei.

Dar în loc de răspunsuri primea mai multe întrebări. Femeia trăncănea în continuare. El răspundea cât de bine putea. Da, îşi făcuseră toate vaccinurile înainte să vină. Nu, nu erau alergici şi erau conştienţi de riscuri. Da, Erin lua medicamente – Percocet, ca să suporte durerile unei răni de la picior. Nu, nu avea de gând să-i spună mai multe despre asta. Da, dăduseră declaraţii la sosire. Da, mâncau doar alimente servite în corturile taberei. Nu, nu părăsiseră tabăra de la sosire. De fapt, o singură dată, în weekendul de 4 iulie. Vizitaseră nişte prieteni de la o biserică din Amman. Nu, nu îşi amintea exact de cât timp erau în Iordania.

— Şase-şapte luni, zise Bennett. Cam aşa ceva.

— Aşadar, cât? insistă administratorul, cu vocea groasă şi ironică. Şase sau şapte?

Se forţă să rămână calm. Era tot ce putea face ca să nu o dea la o parte pe monstruozitatea grasă din faţa lui, să izbească cu piciorul în uşa de la cabinet şi să afle ce se întâmplă cu soţia lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie luat pe sus de cei de la pază. Aşa că respiră adânc, o privi drept în ochi şi rosti:

— De fapt, dacă mă gândesc bine, suntem aici de şapte luni. Am venit în februarie, imediat după ce ne-am căsătorit…

Vocea lui se stinse. Era tentat să adauge:…*şi am descoperit comorile Templului şi Chivotul Legământului şi am primit o medalie de onoare de*

la prim-ministrul Israelului... Dar se abţinu. Femeii nu-i păsa. De ce să prelungească discuţia?

— De ce aţi venit aici? întrebă ea direct.

Bennett îşi ridică privirea. Asta îl luase prin surprindere. Era o întrebare oficială sau personală, se întreba. Observă că femeia nu se mai uita în clipboard. Îl privea drept în ochi. Părea de-a dreptul curioasă, ba chiar confuză. Ea doar îşi făcea treaba. Văzu că ecusonul cu numele, atârnat la gâtul ei, spunea că lucra pentru UNRWA – Agenţia ONU pentru refugiaţi – din 1987.

Dar de ce era el aici?

Bună întrebare. Ce îi *făcuse* pe el şi pe Erin să vină tocmai aici, dintre toate locurile posibile, şi tocmai în acest moment al vieţilor lor? Ce îi făcuse să investească douăzeci şi unu sau douăzeci şi două de milioane de dolari, pe care el îi câştigase pe Wall Street, în îngrijirea refugiaţilor sirieni, libanezi şi iranieni, mai ales că mulţi dintre ei fuseseră de când îşi amintea duşmanii Americii, ai Israelului şi ai Occidentului?

Femeia merita un răspuns sincer. Bennett ştia că trebuie să spună ceva. Dar cuvintele nu voiau să iasă. Nu era mândru de asta, dar pur şi simplu nu avea chef să vorbească. Nu aici. Nu acum. Tot ce voia era să fie cu Erin. Asta era tot. Şi începea să îşi piardă răbdarea.

În loc să îi răspundă, întrebă:

— Am terminat?

Femeia se holbă la el neîncrezătoare, apoi se ridică repede şi plecă.

Un val de vină năvăli peste Bennett. Apoi, brusc, fu urmat de un val proaspăt de teamă. Ceva teribil era pe cale să se întâmple. Simţea. Şi nu părea să fie în stare să facă nimic.

8

5:58 p.m.
Sala de aşteptare sigură, Convenţia Naţională Republicană

Convenţia era pe cale să înceapă.

Preşedintele îşi revizuise ultima variantă a discursului, dar Bob Corsetti îi întinse un bileţel scris de mână pe care scria „nouă minute”.

MacPherson dădu din cap, făcu ultimele schimbări, înmână discursul unui asistent şi îl rugă să se asigure că toate modificările vor fi introduse rapid în teleprompter. Apoi luă telefonul pe care i-l dăduse şeful personalului şi se alătură unei conferinţe telefonice organizate pe fugă de Consiliul de Securitate Naţională, care insistase pentru o convorbire scurtă cu el, în urma unor noi informaţii îngrijorătoare.

Când preşedintele răspunse, Corsetti îi strecură o altă hârtie, cu antetul Casei Albe, pe care erau trecute numele tuturor celor care participau la conferinţa telefonică. Lista îi includea pe vicepreşedintele Williams Oaks, de la casa lui de vară din Jacksonville, Florida; secretarul Homeland Security, Lee James, din camera de hotel din Boston; Danny Tracker, directorul CIA, din biroul lui din Langley; Scott Harris, directorul FBI, din maşina aflată în drum spre Washington de la Quantico; consilierul de securitate naţională Ken Costello, din camera de supraveghere de la Casa Albă; secretarul de stat Marsha Kirkpatrick, din biroul ei de la Foggy Bottom; directorul Serviciilor Secrete, Jackie Sanchez, care era alături de preşedinte în sala de aşteptare sigură, sub sala principală a convenţiei.

Corsetti răspunse pe o linie secundară şi începu să modereze discuţia.

— Doamnelor şi domnilor, nu avem prea mult timp, după cum ştiţi. Dar în ultima oră evenimentele s-au precipitat şi unii dintre voi doresc să-i prezinte preşedintelui situaţia înainte de discurs.

— Scuză-mă, Bob, interveni MacPherson. Unde e Burt Trainor?

— Secretarul Apărării e în avion, se întoarce din Japonia, explică şeful personalului. Momentan au nişte probleme de comunicare. Cei de la forţele aeriene sunt siguri că problema se va rezolva repede şi ni se va putea alătura şi el.

— Bine, zise preşedintele. Haideţi să terminăm repede.

— Da, domnule, continuă Corsetti. Ken, începi tu, dar cât mai la obiect.

— Mulţumesc, Bob, spuse Costello. Domnule preşedinte, credem că există cel puţin patru, posibil cinci ţinte importante reunite în zona Los

Angeles. Este vorba despre bărbaţi suspectaţi că ar avea legătură cu organizaţii teroriste – unele din Asia, iar altele din America Latină. Credem că fiecare dintre ei reprezintă un pericol clar şi iminent pentru siguranţa naţională a Statelor Unite.

— Ai idee ce pun la cale? întrebă MacPherson.

— Nu, domnule. Şi nici nu suntem siguri că mişcările au neapărat legătură unele cu altele sau că sunt coordonate, dar aceasta este impresia.

— Şi sunteţi siguri că se află în Los Angeles sau în apropiere?

— Aşa se pare, domnule preşedinte, confirmă Costello, deşi nu avem cunoştinţă de un anumit loc în care s-ar afla vreunul dintre ei.

— Cât de sigure sunt informaţiile? insistă MacPherson. Toate sunt din Yemen?

— Nu, domnule. În ultimele ore, directorii serviciilor de informaţii din trei ţări prietene – Canada, Mexic şi Marea Britanie – ne-au contactat ca să ne ofere o informaţie specială şi credibilă, provenită din diverse surse şi din interceptări telefonice şi electronice.

— Domnule preşedinte, Scott Harris, de la FBI.

— Da, Scott.

— Niciunul dintre directorii serviciilor de informaţii nu ştia că am fost contactaţi de ceilalţi. Cu toate astea, toate datele duc spre Los Angeles şi toate telefoanele le-am primit azi.

— Şi credeţi că cineva încearcă să mă omoare.

— Este posibil, domnule, confirmă Harris. Pe dumneavoastră sau pe guvernatorul Jackson.

— Altceva? întrebă preşedintele, uitându-se la ceas.

— Domnule preşedinte, Marsha sunt.

— Spune, Marsha.

— Mai trebuie să ştiţi ceva, fără legătură cu această ameninţare teroristă.

— Pe scurt.

— Domnule preşedinte, se pare că, urmare a devastărilor care au avut loc în Turcia, Iran şi Caucaz, liderii kurzilor din sudul Turciei plănuiesc să declare independenţa mâine şi să anunţe formarea propriului stat suveran.

MacPherson se întoarse spre Corsetti, care părea la fel de şocat ca el.

— Doamnă secretar de stat, spuneţi-mi, vă rog, că glumiţi.

— Mă tem că nu, domnule, explică Kirkpatrick. Tocmai am aflat şi eu, acum câteva minute. Mai mult, am auzit că provincia kurdă din nordul Irakului pare să planifice o secesiune şi să se alăture, astfel, noului stat kurd.

— Ce va însemna asta pentru următoarea vizită de stat?

— Preşedintele Al-Hassani este foarte furios, după cum vă puteţi

închipui. Tocmai am vorbit cu Khalid Tariq, consilierul lui. Ameninţă că va anula vizita, dacă nu intervenim. Tariq spune că Al-Hassani îşi mobilizează armata şi ameninţă să trimită o sută cincizeci de mii de oameni în Kurdistan în următoarele patruzeci şi opt de ore. În plus, a lăsat să se înţeleagă că este posibil să instituie un embargo petrolier pentru noi, dacă avem de gând să recunoaştem noul stat kurd.

MacPherson tresări. Exact de asta nu avea nevoie în timpul alegerilor – preţul petrolului să atingă un nou nivel maxim, la fel cele ale gazelor şi combustibilului aerian.

— Şi ce vrea stimatul lider al Irakului de la mine? întrebă el, înţelegând că va pierde întreaga noapte cu o nouă criză a Orientului Mijlociu.

— Tariq spune că vor să trimiteţi kurzilor un mesaj clar, care să precizeze că orice încercare de a-şi crea propriul stat sau de a se retrage din Irak va fi întâmpinată cu un embargo economic internaţional, explică secretarul de stat. Vor să promiteţi că nu veţi recunoaşte un Kurdistan independent sub nicio formă şi să îl sunaţi personal pe secretarul general Lucente şi să cereţi Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite o rezoluţie care să condamne orice fel de mişcare a kurzilor, sub incidenţa Capitolului şapte.

MacPherson se uită din nou spre Corsetti.

— Preşedintele Irakului vrea ca întreaga lume să intre în război ca să îi oprească pe kurzi de la a-şi declara independenţa?

— Da, sau se va ocupa Irakul, zise Kirkpatrick. Tariq mi-a vorbit clar, domnule: Nu ne obligaţi să ne ocupăm noi de problemă.

Operatorul de la Casa Albă intră pe linie şi anunţă sosirea secretarului Apărării, Burt Trainor.

— Bine aţi venit, domnule secretar, rosti MacPherson. Vă rog, spuneţi-mi că aveţi veşti bune.

— Mă tem că nu, domnule preşedinte. După cum ştiţi, m-am întâlnit cu oficiali superiori ai apărării şi ai securităţii din Tokio şi Seul. M-au înştiinţat că în ultimele săptămâni au primit semnale îngrijorătoare potrivit cărora nord-coreenii s-ar putea pregăti de o invazie în Sud.

— Cei din Nord au început deja să-şi pună în mişcare trupele?

— Nu, încă nu, domnule, se grăbi Trainor să răspundă. Dar au anulat toate permisiile. Şi adună combustibil, alimente, medicamente şi alte provizii în anumite zone. Am văzut activitate sporită în jurul bazelor cu rachete şi al celor aeriene. Trimit o informare detaliată la *Air Force One,* în care sugerez mai multe motive pentru această activitate intensă.

— Pyongyang are planificat vreun exerciţiu militar? se întrebă preşedintele cu voce tare.

— Nimic oficial, nu mai devreme de anul viitor. Numai că în urmă cu

două zile Agenţia de Securitate Naţională a interceptat o convorbire telefonică a unui general nord-coreean cu ministrul chinez al Apărării, în care se vorbea despre o posibilă „nouă activitate” în curând, în zona demilitarizată.

— Nouă activitate? făcu MacPherson. Adică război?

— Jocuri de-a războiul, sperăm, dar, sincer, nu ştim sigur.

— Dumneavoastră ce credeţi, domnule secretar?

Trainor făcu o scurtă pauză. Între timp, Corsetti îi strecură preşedintelui un alt bilet: „două minute”.

— Ca să fiu absolut sincer, domnule preşedinte, răspunse acum Trainor, sunt îngrijorat, pentru că japonezii şi sud-coreenii sunt îngrijoraţi. Chiar foarte îngrijoraţi.

— Ce vor?

— Să trimiteţi imediat un portavion cu escortă în Marea Japoniei – săptămâna asta, chiar mâine, dacă se poate. Vor mai multe baterii de rachete Patriot. Vor ca dumneavoastră sau secretarul Kirkpatrick să faceţi o declaraţie publică în următoarele douăzeci şi patru de ore, prin care să reafirmaţi angajamentul Statelor Unite pentru un Inel al Pacificului liber şi sigur. Iar în timpul summitului cu Al-Hassani, de săptămâna viitoare, dacă va mai avea loc, vor să îl presaţi pe liderul irakian să coboare preţul petrolului sub o sută de dolari barilul, cât de repede posibil, chiar dacă asta înseamnă să forţaţi Israelul să încetinească lucrările la Templu. Ei spun că economiile lor nu vor supravieţui mult timp în felul în care merg acum şi vă cer să le salvaţi.

MacPherson respiră adânc. Nu va duce dorul preşedinţiei. Chiar nu avea idee cine îl va înlocui – guvernatorul Californiei, Paul Jackson, republicanul pe care îl sprijinise cu entuziasm în ultima vreme, sau Elena Martinez, senatorul de Illinois, care părea să-i urască tupeul şi căreia îi plăcea să o spună de câte ori avea prilejul. Cursa nu putea fi mai strânsă de-atât. Amândoi îşi doreau cu disperare să câştige şi ar fi făcut orice pentru asta. Dar în asemenea zile se întreba dacă Jackson şi Martinez aveau cea mai mică idee în ce se bagă.

O nouă ameninţare teroristă în Los Angeles. O ameninţare chinezească în Pacific. Zvonuri privind un alt război care se cocea în Orientul Mijlociu. O posibilă confruntare nucleară în peninsula coreeană. O recesiune globală pândind din umbra unei depresiuni clare. O lume care încă îşi revenea după Ziua Devastării. Evreii reconstruindu-şi Templul. Arabii reconstruind Babilonul. Iar poporul american profund divizat în încercarea de a-şi da seama cum e mai bine să se acţioneze în aceste situaţii. MacPherson era bucuros că, din punct de vedere constituţional, nu mai avea voie să candideze. El îşi făcuse treaba. Era mândru de ceea ce realizase. Dar acum

era extenuat şi gata să predea ştafeta.

— Trebuie să plec, zise el, ridicându-se şi pregătindu-se să se îndrepte spre etajul convenţiei. Haideţi să ne reunim la 9 p.m., ora mea. Atunci o să fiu din nou în *Air Force One*. Vom face o videoconferinţă. Vreau un rezumat de la fiecare dintre voi, inclusiv recomandări pentru gestionarea situaţiilor cu Al-Hassani şi cu nord-coreenii. Şi, Bill, mai eşti?

— Da, domnule, rosti vicepreşedintele Oaks. Ce pot să fac?

— Când vorbeşti aici?

— Miercuri seara, domnule preşedinte.

— Şi în timpul matinalului tv de joi?

— Da, domnule, inclusiv la radio.

— Bine, zise MacPherson, Hai să ne întâlnim la Camp David, joi seara. Până atunci, ar trebui să avem nişte informaţii mai clare. Urmărim împreună discursul guvernatorului Jackson şi apoi sondajele. Şi vorbim despre vizita lui Al-Hassani şi despre integrarea lui Salvador Lucente în toată nebunia asta. Am o vagă senzaţie că lucrurile nu se îndreaptă într-o direcţie bună şi vreau părerea ta.

— Sigur că da, domnule preşedinte, răspunse vicepreşedintele. Ne vedem atunci.

MacPherson le mulţumi tuturor, închise telefonul, se ridică încet, se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Încercă să se scuture de impresiile scurtei conferinţe, dar nu era atât de uşor. Douăzeci de mii de delegaţi aflaţi la etajul de sub el strigau: *Încă patru ani! Încă patru ani! Încă patru ani!*

Habar n-aveau cât de grele vor fi chiar şi următoarele patru săptămâni. Nici MacPherson, şi-l făcea să-l treacă fiorii.

9

4:05 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Soarele deşertului nu avea să răsară mai devreme de o oră.

Totuşi, era neobişnuit de cald. În aer era foarte multă umiditate. Nori de furtună se învârteau pe cer, iar Bennett auzea un tunet undeva în depărtare, îşi simţea cămaşa asudată. Iar frica îi creştea cu fiecare minut. Credea că până şi asistenta sau paznicul îi auzea inima bătându-i fără încetare în piept. Şi de un lucru era sigur: nu mai rezista mult.

În mai puţin de patru ore trebuia să fie înapoi în post, să descarce camioanele Naţiunilor Unite, pline cu provizii alimentare, apoi să ajute la pregătirea mesei pentru cinci mii de suflete disperate. Va primi vreun răspuns până atunci? Trebuia. Şi dacă nu era răspunsul pe care şi-l dorea?

Se îndreptă spre asistenta-şefă.

— Scuze că vă deranjez din nou, zise el, cât de politicos era în stare. Nu vreţi să-l întrebaţi pe doctor cam cât mai durează?

Văzu o urmă de simpatie în ochii ei, de data asta, dar răspunsul era acelaşi.

— Îmi pare rău, domnule Bennett. Momentan, nu pot face nimic.

El scrâşni din dinţi şi se întoarse.

*

Preşedintele se pregătea să urce pe scenă.

Jackie Sanchez se învârtea în centrul de comandă al Serviciului Secret, sperând cu disperare ca ea şi echipa ei să nu fi omis ceva. Primiseră toate semnalele că se pune la cale o lovitură. *Dar cum? De unde? Şi de către cine?*

Din câte ştia, toate unghiurile erau acoperite. Era convinsă că singurele arme de foc din centrul de convenţii erau cele ale agenţilor speciali, ale echipei de contraatac şi ale poliţiei locale – documentele şi amprentele digitale ale tuturor fuseseră verificate deja de trei ori; scanarea retinei se făcuse tot de câteva ori. Iar echipa de genişti trecuse peste fiecare centimetru din clădire şi nu găsise nimic.

Mai mult de o sută de monitoare electronice de supraveghere a calităţii aerului fuseseră amplasate strategic peste tot, inclusiv la sol, verificând continuu dacă nu apare vreun miros specific al unei substanţe chimice, radiologice sau biologice. Agenţi în civil, cu monitoare manuale, se

învârteau prin mulţime şi pe coridoare. Nu fusese detectat nimic îngrijorător, dar Echipa de intervenţii în caz de pericol nuclear, o unitate de elită a Departamentului Energiei, era pe poziţie, în caz de nevoie. La fel membrii echipei de intervenţie rapidă a armatei – specialişti antrenaţi pentru atacuri cu arme chimice, biologice şi nucleare. Plus unităţile locale pentru cazuri de urgenţă.

În clădire nu fuseseră servite niciun fel de alimente, iar preşedintele nu avea să mănânce acolo nimic, oricum. Apa lui îmbuteliată fusese adusă de la bordul *Air Force One* şi verificată de tehnicienii serviciilor speciale încă de la Washington, plus încă o dată la bord. Preşedintele nu rămânea peste noapte, totuşi, fusese rezervat şi pregătit un hotel aflat la o distanţă de treizeci de kilometri, pentru orice eventualitate. Sânge din aceeaşi grupă cu a lui fusese stocat la trei spitale locale. Tot traficul aerian din zona Los Angeles fusese blocat şi aşa avea să rămână încă o oră după ce *Air Force One* va fi plecat de acolo în acea seară, iar avioane F-16 complet echipate cu rachete aer-aer Sidewinder nu doar survolau oraşul, ci aveau să îl escorteze pe preşedinte tot drumul înapoi spre baza aeriană Andrews din Maryland.

Sanchez privea atentă imaginile de pe fiecare dintre cele trei duzini de monitoare din faţa ei, care transmiteau imagini de la camerele de supraveghere amplasate la fiecare punct de control cheie din interiorul şi din jurul clădirii Staples Center, precum şi în parcările din jur şi în elicopterele de recunoaştere care zburau deasupra. Revăzu ultimul raport din trafic, de la sediul din Washington al Serviciilor Secrete, şi ultimele informaţii de la FBI, CIA şi Homeland Security.

Brusc, îl auzi pe coordonatorul convenţiei că anunţă în telefonul Nextel:

— Şaizeci de secunde, doamnă.

*

Bennett fusese tentat.

Încă şi-o putea imagina pe Erin împreună cu el în lumina lumânărilor, pe 14 ianuarie, la restaurantul de cinci stele La Regence, al hotelului King David din Ierusalim. Gazda lor era Salvador Lucente, ministrul de Externe al Uniunii Europene. Deja îşi părăsiseră posturile de la CIA, respectiv Casa Albă, iar el le oferea amândurora ocazia de a lucra pentru el la Naţiunile Unite. N-ar mai fi fost începători. Ar fi fost consilieri principali ai secretarului general, ajutându-l s-o scoată la capăt cu un tratat istoric de proporţii. Nu avea să fie, insistase Lucente, un simplu acord între israelieni şi palestinieni – ăsta era aproape gata –, ci o înţelegere de pace completă şi cuprinzătoare între Israel şi Irak.

Era de acord? În ciuda pericolului, lui Bennett îi plăcuse nespus de mult rolul de „purtător de cuvânt al păcii“ din administraţia MacPherson.

Versetul lui favorit din Scriptură era Matei 5:9 – „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!”

Erin fusese cea care insistase să se distanţeze de politică. Voia să lucreze într-o tabără de refugiaţi. Cât mai departe posibil de Wall Street. Cât mai departe posibil de Casa Albă. Departe până şi de zona rurală a Virginiei, pe care Erin o iubise atât de mult, unde se căsătoriseră şi speraseră să se stabilească. Ea fusese cea care sugerase să-şi petreacă primul an de căsnicie aici, în nordul Iordaniei. Să hrănească flămânzii. Să aline suferinzii. Să facă ceva important. Să fie o binecuvântare în timpul care le mai rămăsese, indiferent cât de scurt ar fi fost.

Când, în sfârşit, înţelesese acel adevăr simplu, Bennett hotărâse să nu se mai gândească la ce făcuseră. Erin decisese cu mult timp în urmă că era dispusă să moară pentru ceva în care credea. Nu era vorba că îşi dorea să moară, dar era dispusă, dacă asta îi cerea Dumnezeu. Asta îi dăduse curajul să se înscrie în CIA. Asta îi dăduse curajul să lucreze pentru preşedinte în prima linie. Tot asta îi dăduse curajul să vină aici, în acest loc, acum. Dacă era dispusă să sacrifice totul, ca să îşi iubească atât aproapele, cât şi duşmanul, el nu voia să facă nimic ca să îi stea în cale. Îşi dorise doar să aibă maturitatea spirituală necesară ca să se împace cu această idee.

Brusc, telefonul lui sună.

Inima îi tresări. Poate că erau veşti bune despre Erin. Dar pentru asta nu era nevoie să îl sune cineva. Ea era la mai puţin de trei metri de el. Îşi scoase telefonul din buzunar şi se uită cine e.

Ciudat, se gândi. Nu apărea niciun nume, niciun număr. Iar numărul lui nu era public. Îl dăduse doar celor mai apropiaţi prieteni şi familiei, aşa că nu îşi făcea griji. Deşi ar fi trebuit.

*

Asta e, să vedem ce va fi, se gândea Sanchez, în timp ce îşi pregătea echipa.

Apăsă microfonul de la încheietură şi se adresă tuturor agenţilor.

— Capul sus, toţi. Mai avem şaizeci de secunde. Vreau o ultimă verificare. Recon unu?

— Recon unu, curat.

— Recon doi?

— Recon doi, curat.

— Cuibul?

— Cuibul, curat.

— Snapshot unu?

— În regulă.

— Sector doi?

— Sector doi – suntem pregătiţi.

Şi continuă până când fu mulţumită că fiecare punct pe *i* fusese pus şi fiecare *t* fusese tăiat. Nu mai putea face nimic decât să se încreadă în echipa ei şi în propriile instincte. Şi să spună o rugăciune, ca să treacă cu bine prin această încercare.

*

— Alo, zise Bennett, apăsând telefonul pe ureche.

— Jonathan Bennett? se auzi o voce distorsionată electronic.

— Cine e? întrebă el, refuzând să confirme ceva până când apelantul nu se recomanda.

— Ascultă cu atenţie. Se va întâmpla ceva teribil. Eu nu am nicio legătură. Nu pot opri nimic. Dar ştiu că se va întâmpla şi te asigur că acesta va fi doar începutul. Ce va urma va fi şi mai rău. Dar asta o să pot împiedica… dacă o să mă ajuţi.

Bennett îşi dădu seama că nu era o glumă. Ceva din acea voce îl convinse că era ceva al naibii de serios, chiar dacă atunci când ceru detalii fu refuzat.

— Vei vedea foarte curând despre ce vorbesc, i se spuse. Te voi suna din nou în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Atunci vei avea de luat o decizie. Ajută-mă să opresc ce urmează sau vei suporta consecinţele.

Şi închise.

Asta fusese tot. Telefonul era mort.

Tocmai atunci, înainte să proceseze ce aflase, auzi uşa de la cabinetul de consultaţii. Văzu doi medici – amândoi arătau obosiţi şi devastaţi – ieşind din sala în care se afla soţia lui şi amândoi îi prinseră privirea. Unul dintre ei tresări, apoi o luă repede pe un coridor lateral. Bennett îşi ţinu respiraţia, în timp ce al doilea medic, cel mai în vârstă, veni şi se aşeză lângă el.

— Domnul Bennett?

— Da, domnule, răspunse el, cu mintea galopându-i. Cum se simte? Va fi bine?

10

6:07 p.m., ora Pacificului
Convenţia Naţională Republicană, Los Angeles

— Doamnelor şi domnilor, preşedintele Statelor Unite.

MacPherson stătea în spatele scenei şi asculta cum începe să se audă marşul *Hail to the Chief,* în timp ce peste douăzeci şi două de mii de oameni se ridicară în picioare şi începură să ovaţioneze şi să aplaude cu o pasiune şi o intensitate care îi aduseră un nod în gât.

Fuseseră cei mai duri opt ani din viaţa lui. În tinereţe nu-şi imaginase vreodată că va candida pentru postul de preşedinte, cu atât mai puţin că va şi câştiga. Nu o dată, de două ori. Şi cu siguranţă nu îşi imaginase că va fi preşedinte în vremuri atât de grele. Deciziile lui nu fuseseră întotdeauna corecte. Adesea fusese nevoit să lucreze cu informaţii insuficiente şi incomplete. Dar făcuse tot ce putuse. Încercase să protejeze poporul american de ameninţarea globală a jihadului, pe care părinţii şi bunicii lui nu o înţeleseseră. De multe ori o luase la nimereală. În final însă, ştia că nu trebuia să învinuiască pe nimeni decât pe el pentru ce nu făcuse cum trebuie. Dar atmosfera de acum era electrizantă. Membrii de bază ai partidului cel puţin îl iubeau, iar MacPherson era emoţionat. Închise ochii pentru o clipă şi se bucură.

Pauza nu făcu decât să intensifice momentul, amplificând reacţia mulţimii. Cu cât se lăsa mai mult aşteptat, cu atât îl aclamau mai tare. Cu cât îl doreau mai mult, cu atât se lungea momentul din spatele scenei. Aşteptă încă puţin, apoi încă puţin, până când rumoarea crescu. După care, când niciuna dintre părţi nu mai rezistă, James „Mac“ MacPherson ieşi din spatele cortinei prezidenţiale albastre, păşi în lumina reflectoarelor televiziunilor şi în faţa unui vuiet asurzitor, aşa cum nu mai auzise niciodată.

Era un moment de glorie. Iar pentru el era ultimul. Şi avea de spus susţinătorilor lui, naţiunii şi lumii întregi ceva ce îi ardea sufletul.

Ceva ce, pur şi simplu, nu mai putea să aştepte.

*

— Domnule Bennett, sunt doctorul Kwamee, din Ghana.

Tresări nerăbdător, în timp ce medicul se uita pe nişte hârtii şi pe nişte grafice pe care le ţinea în mâini.

— M-am ocupat de soţia dumneavoastră, după cum ştiţi, în ultimele ore,

continuă el. Am avut mari dificultăţi în a-i face febra să scadă. Chiar şi acum are treizeci şi nouă de grade. Este foarte deshidratată. Din însemnările asistentei văd că aţi spus că n-a mâncat şi n-a băut mare lucru în ultima săptămână. Da?

— Nu, adică da, aşa e, se bâlbâi el. Dar nu prea avea poftă.

— Trebuia să o aduceţi mai devreme, îl admonestă doctorul. Mereu încercăm să îi facem pe cei din tabără să înţeleagă că este foarte important să consume suficiente lichide. Iată de ce. Este destul de dificil să lupţi cu o boală şi când eşti sănătos. Dar când corpul nu are suficiente lichide şi nutrienţi totul devine mult mai complicat.

Era vina lui? O rugase pe Erin să treacă pe la clinică, în urmă cu câteva zile. Nu-l luase în seamă. *Ar fi trebuit să insiste?*

— Deocamdată i-am pus o perfuzie şi i-am administrat nişte medicamente care să îi aline durerea şi să o ajute să lupte cu infecţia.

Bennett nu mai suporta. Trebuia să ştie.

— Doctore Kwamee, ce *anume* are soţia mea? Ştiţi ceva sigur?

— Nu chiar. Încă facem nişte analize de sânge. Până acum, am identificat două probleme, iar una o complică pe alta. Dar vreau să fie clar, domnule, suntem într-o tabără de refugiaţi, într-o regiune unde ne confruntăm cu situaţii pe care nu le-am mai întâlnit şi pe care, uneori, nici nu ni le-am imaginat. Tot ce vreau să spun este că pot fi mai multe probleme decât am descoperit până acum. Nu vom şti sigur decât atunci când vor fi gata analizele de sânge.

Pentru Dumnezeu, strigă Bennett în gând, *treci la subiect!* Asta era tot ce putea face ca să nu-l înşface pe doctor de revere şi să-l scuture până când avea să vorbească despre ce îl interesa.

Bărbatul respiră adânc şi se aşeză, cu ochii în hârtiile lui.

— Soţia dumneavoastră are o formă severă de meningită bacteriană, zise el încet. Adevărul este că-i norocoasă că mai trăieşte.

Încercă să rămână calm. Avea o grămadă de întrebări, dar habar n-avea de unde să înceapă. Se pare că expresia feţei lui spunea multe, aşa că doctorul explică.

— *Streptococcus pneumoniae* sau pneumococcus este o bacterie, cauza meningitei, o boală foarte gravă. Dacă nu este tratată repede şi corespunzător, poate fi fatală. O să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule. În primele ore, am avut îndoieli. A fost o situaţie la limită. Era cu totul altceva dacă aţi fi adus-o cu o zi sau două mai devreme. Totuşi, e posibil să fi venit la timp. La limită, dar la timp.

Un alt val de vină îl invadă pe Bennett. Putuse să facă mai mult? Trebuia să o fi forţat să vină la clinică încă de la început? Erin insistase să nu vină. Spusese că va fi bine. Trebuia să o fi forţat să consulte un medic?

— Acum i-am dat nişte antibiotice foarte puternice, continuă medicul. Sunt destul de încrezător că vom vedea cum îi scade febra în următoarele douăzeci şi patru de ore, mai ales pe măsură ce îşi recuperează fluidele. Atunci vom şti mai multe, dar sperăm că va fi bine, doar să nu apară cine ştie ce complicaţii.

Lui Bennett nu-i plăcea ce aude. *Destul de încrezător? Probabil că va fi bine? Cine ştie ce complicaţii?* Astea erau eschivări, nu cuvinte convingătoare.

— Dar sunteţi sigur că va fi bine? insistă el.

— Cred că da, replică doctorul Kwamee. Aproape fără nicio îndoială.

Stomacul lui Bennett se strânse. Un astfel de limbaj nu-i era de ajutor.

— Cât va dura până se va repune pe picioare?

— Dacă presupunem că totul merge bine, aş spune că simptomele ar trebui să dureze cam şapte-zece zile. Va trebui să se odihnească. Şi va avea nevoie de multe lichide. O să-i prescriu ceva care să-i aline durerile de cap şi să o ajute să lupte cu febra. Aş zice că în mai puţin de două săptămâni va ieşi din starea asta.

Două săptămâni? Bennett simţi cum i se pune un nod în gât.

— Care este a doua problemă? întrebă el, deşi nu era sigur că vrea să ştie.

— Trebuie să fiu sincer, domnule. Având în vedere starea soţiei dumneavoastră, nu e ceva la care m-aş fi aşteptat.

— Ce anume? E ceva grav?

— Da, trebuie să spun că este ceva destul de serios, replică doctorul Kwamee.

— Vorbiţi odată, insistă el. Am dreptul să ştiu.

— Aşa e, aveţi dreptul.

Urmă încă o pauză lungă şi insuportabilă.

— Domnule Bennett, veţi fi părinţi.

El îngheţă. *Cum?* Auzise bine?

— Vreţi să spuneţi că Erin…

Era atât de uimit că nu-şi putu sfârşi propoziţia, dar doctorul dădu din cap aprobator.

— Ea şi eu…

Celălalt dădu din cap din nou.

— Sunteţi sigur? întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Categoric, îl asigură doctorul Kwamee.

— *Dar cum?… Când?*

— Cum… o să las asta pe seama imaginaţiei dumneavoastră, răspunse doctorul râzând. Iar în privinţa lui *când*, se pare că undeva prin mai, anul viitor.

Bennett calculă. Opt luni. El şi Erin vor avea un copil peste opt luni. Se holba la medic, uimit.

Voia să întrebe: *Lumea noastră va mai exista peste opt luni?*

Dar întrebă:

— Şi meningita?

— Încă nu sunt foarte sigur. Presupun că totul va fi bine. Încă nu am dovezi că bebeluşul va fi complet sănătos. Va trebui să îl monitorizăm atent şi să mai facem nişte analize. După cum am spus, cred că am descoperit problema la timp. Numai că, presupun că ştiţi, primul trimestru de sarcină este o perioadă foarte sensibilă, aşa că nu vom şti imediat ce impact va avea boala soţiei dumneavoastră asupra copilului.

— Vorbim despre zile sau despre săptămâni?

— Deocamdată e vorba despre o zi, domnule Bennett, zise doctorul Kwamee, privindu-l în ochi. Dar s-ar putea să nu ştim cu siguranţă până când va naşte.

— Ea ştie?

— Nu, încă nu. Încă doarme.

Bennett respiră adânc.

— Pot să o văd?

— Curând, zise doctorul, uitându-se la ceas. Să o mai lăsăm câteva ore. A avut o noapte grea.

Îi mulţumi doctorului, apoi ieşi să-şi limpezească gândurile. Îşi simţea mâinile reci. Întregul corp începu să-i tremure. Un torent de emoţii îşi forţa drumul spre suprafaţă şi simţea că e gata să explodeze. Se duse într-un colţ şi începu să plângă în hohote. Se rugă lui Dumnezeu să îi ierte lipsa de credinţă. Se rugă să îi ierte cinismul şi teama. Şi continuă să spună *mulţumesc,* copleşit de graţia pe care nu o merita, de favoarea pe care nu o merita, de binecuvântarea pe care nu o câştigase, de dragostea pe care habar n-avea cum să o răsplătească.

Se simţea atât de nedemn. *De ce el? De ce acum? De ce fusese binecuvântat cu o femeie atât de minunată? De ce fuseseră aleşi să-L servească împreună, în ochiul furtunii, în ultimele zile ale istoriei?* Nimic nu părea logic. Era prea mult, prea repede, iar Bennett împietri, brusc, la gândul că ar putea face ceva, ar putea gândi ceva, ar putea spune ceva care, într-un fel, ar aduce ruşine şi ar dezonora numele sfânt şi preţios al lui Isus sau al lui Dumnezeu, care îl salvase din mijlocul plăcerilor mici şi fără rost pe care le îndrăgise cândva.

11

7:09 p.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Generalul-locotenent Charlie Briggs tocmai încheia o zi foarte lungă.

Trei stele şi aproape treizeci de ani în serviciul de apărare – fusese comandantul NORAD (Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospaţială) şi al Comandamentului de Nord al Statelor Unite, mai cunoscut ca USNORTHCOM, la Baza aeriană Peterson, din Colorado Springs. Nimeni din serviciul activ nu avea mai multă experienţă în apărarea naţională decât Charlie Briggs. Dar, când auzi sirenele din centrul de operaţiuni din muntele Cheyenne, nu se abţinu să se întrebe de ce vreun cretin programase un exerciţiu fără să-l informeze?

Apoi se auziră cuvintele din difuzor, care făcură să-i stea inima în loc.

Lansare detectată, strigă ofiţerul principal de supraveghere. *Lansare detectată chiar de pe coasta din Baltimore. Nu este un exerciţiu. Repet, nu este un exerciţiu.*

Briggs sări în picioare, ieşi în fugă din birou şi ajunse lângă ofiţerul de supraveghere exact când locotenentul-colonel striga: *Reformulez – două lansări detectate. Repet, două lansări detectate – nu, sunt trei! Două de pe coasta Baltimore, iar una de pe coasta din Vancouver, Canada.*

Acum toţi ochii erau fixaţi pe monitoarele mari din faţa lor, pe care se vedeau urmele de radar ale celor trei proiectile necunoscute.

Briggs dădu drumul unui şir de înjurături, apoi întrebă:

— Sunt de pe submarine?

— Nu pot fi. SUBLANT[1] nu ne-a raportat nimic atât de aproape de Coasta de Est, iar SUBPAC[2] n-a transmis nimic de câteva zile, rosti el, referindu-se la sistemele de urmărire a navigaţiei submarine.

— Atunci, ce...?

Ofiţerul de legătură cu Marina al generalului năvăli brusc în centrul de operaţiuni, dintr-o cameră alăturată.

— Cargoboturi, zise el gâfâind. Cineva lansează rachetele – probabil Scuduri – de pe cargoboturi.

— Eşti absolut sigur că nu sunt lansate de pe submarine? insistă Briggs.

---

[1] Comandamentul Flotei de Submarine din Atlantic (n. tr.).

[2] Comandamentul Flotei de Submarine din Pacific (n. tr.).

— Categoric, domnule, confirmă locotenentul-colonel. Viteza şi traiectoriile nu se potrivesc unei lansări de pe submarin. Acestea par să fie rachete balistice Scud C şi, sunt de acord, vin de pe cargoboturi sau de pe alte nave de mărfuri, domnule.

Pare imposibil, se gândea Briggs, dar din păcate nu era. Din câte îşi amintea, Comisia Rumsfeld prezentase Congresului, în anii '90, raportul despre o ameninţare a Statelor Unite cu rachete balistice, iar eventualitatea unui astfel de atac crescuse. Cu ani în urmă, Iranul testase lansarea de pe nave a unor rachete balistice tactice de viteză foarte mare, cu rază mică de acţiune şi cu o singură treaptă. La fel făcuse şi Coreea de Nord. Dar, după Ziua Devastării, perspectiva unui asemenea atac nu părea deloc plauzibilă, astfel că nu-şi credea ochilor.

— Priviţi, insistă locotenentul-colonel, arătând spre ultimele date telemetrice de pe monitorul computerului din faţa lui. Fără îndoială, alea sunt Scuduri.

— Raza de acoperire?

— Cam şase sute de kilometri, domnule.

— Ţinte probabile?

— Computerele indică D.C. şi Seattle, domnule.

— Cât mai este până la impact? întrebă Briggs, înţelegând ce mult trecuse de la primul război din Golf, ultima dată când vânase Scuduri. Cinci, şase minute?

— Nu, domnule, zise ofiţerul de supraveghere. Au combustibil doar pentru o ardere de optzeci-nouăzeci de secunde. Vor lovi în mai puţin de două minute. Garantat.

Briggs înjură din nou. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Nu sub privirea lui.

Trecuse un timp de când nu se mai uitase pe specificaţiile unui Scud C, dar un lucru ştia sigur: transporta mult explozibil. Aşadar, ce transportau cele două – exploziv convenţional sau focoase nucleare de optzeci de kilotone? Erau pe cale să afle. Şi încă repede.

Ordonă personalului să alerteze Pentagonul, Homeland Security şi Garda de Coastă. Şi să-i facă legătura cu Serviciile Secrete. Vor declara stare de alertă de gradul unu. Vor intra în război, dar cu cine? Habar n-avea.

Apoi se întâmplă din nou.

— *Domnule, am mai detectat o lansare,* strigă ofiţerul de supraveghere.

— Unde?

— *Chiar din portul Newark, domnule.*

— Ţinta probabilă?

— *Manhattan.*

— Timpul până la impact?

— *Şaizeci de secunde, dacă nu şi mai puţin.*

Briggs şi echipa lui erau în stare de şoc. Toţi cunoşteau teribilul adevăr, dar nimeni nu îndrăznea să îl spună cu voce tare. Puteau să alerteze pe oricine, dar era prea târziu. Nu aveau cum să oprească rachetele. Statele Unite nu aveau apărare împotriva rachetelor balistice cu rază mică de acţiune lansate atât de aproape de propriile linii de coastă. Cu siguranţă n-ar reuşi să evacueze populaţia din Washington, New York sau Seattle, chiar dacă ar avea la dispoziţie zile, nu secunde. Rachetele alea aveau să lovească. Milioane de oameni aveau să moară. Şi tot ce puteau face era să privească.

— *Mai detectăm o lansare,* strigă ofiţerul de supraveghere. *Repet, am detectat a cincea lansare de rachetă.*

Nu din nou, se gândi Briggs. *Cum era posibil? Câte mai veneau? Şi, mai ales, cine le lansa?*

— Asta de unde vine?

— *Cam de la o sută de kilometri vest-sud-vest de Long Beach, domnule.*

— Ţinta probabilă?

— *Cred că tot ce se află în sudul Californiei, domnule.*

Era o adevărată declaraţie de război. Dar Briggs ştiu imediat ce aveau să-i spună supercomputerele NORAD în următoarele câteva secunde. Punctul de impact va fi Staples Center. Convenţia Naţională Republicană. Cineva îl voia mort pe preşedintele Statelor Unite.

Observă că traiectoria celei de-a cincea rachete era radical diferită de a celorlalte. În loc să se înalţe deasupra Los Angelesului, într-un arc balistic clasic, aceasta cobora rapid spre apă.

— Aia nu e Scud, zise el, în timp ce racheta cobora. În timp ce se uita fascinat la urmele de radar, vedea cum proiectilul aproape că atinse apa, după care îşi continuă cursa spre continent, cu dublul vitezei sunetului.

— Atunci ce e? întrebă ofiţerul principal de supraveghere, privind cu groază.

— O sentinţă la moarte, răspunse Briggs şoptit.

Crudul adevăr devenea mai clar cu fiecare secundă care trecea. Priveau un atac foarte bine coordonat, menit să elimine întregul guvern american în câteva minute.

O clipă mai târziu, computerele o văzură. Era o rachetă de croazieră pentru ţinte terestre, un model foarte asemănător cu cel construit de chinezi sau de nord-coreeni, cunoscut sub numele de „Sunburn”. Cel mai periculos model din lume, capabil să transporte o încărcătură nucleară de două sute de kilotone. Şi avea o precizie de până la trei metri.

Nimeni din încăpere nu mai avea vreo îndoială. Cineva îl ţintea pe

preşedintele Statelor Unite. Şi nu voiau doar să îl ucidă. Voiau să îl anihileze împreună cu guvernul lui.

12

9:10 p.m., ora de est
Centrul de comandă al Pazei de Coastă,
Curtis Bay, Maryland

— *SOS, SOS. Vas în pericol. Terminat.*

Carrie Sanders, specialistul în telecomunicaţii de la Supraveghere, avusese o noapte liniştită. Era al treilea an al ei la Paza de Coastă a Statelor Unite, urmând tradiţia începută de bunicul şi de tatăl ei. Trebuia să preia apelurile de ajutor şi să transmită, printr-o frecvenţă radio, celor de pe nave buletinele de siguranţă sosite de la Centrul de comunicaţii al sediului regional al Pazei de Coastă din Atlanticul Mijlociu. Toată seara avusese de făcut doar treburile obişnuite şi, categoric, nu auzise nimic despre întâmplările care îi făceau să transpire pe cei de la NORAD. De fapt, fusese atât de plictisită până mai devreme, încât îşi pusese picioarele pe birou, cu doza obişnuită de cola dietetică la îndemână, şi citea din nou *Vânătoarea lui Octombrie Roşu,* numărând orele ce-i mai rămăseseră până i se termina tura şi putea să îşi vadă iubitul, pe Tomas.

Acum însă, stătea înfiptă lângă consola ei şi îşi apăsa puternic căştile pe ureche, să prindă toate informaţiile transmise.

— Vas în pericol, aici Paza de Coastă a Statelor Unite, sector Baltimore, canalul unu-şase, spuse Sanders calm şi profesional în radio, deşi inima ei galopa. Vas în pericol, repet, aici Paza de Coastă a Statelor Unite, sector Baltimore, canal unu-şase. Care este poziţia voastră şi despre ce fel de pericol e vorba?

— Paza de Coastă a Statelor Unite, aici căpitanul cargobotului panamez *Double Dolphin*... sistemul GPS nu funcţionează... celelalte sisteme electronice au căzut... Ultima poziţie cunoscută era patruzeci şi doi de kilometri est-sud-est de portul Baltimore... ne îndreptam spre terminalul marin Seagirt... Terminat.

— Vas în pericol. Paza de Coastă, sector Baltimore. Recepţionat, căpitane. Sunteţi la patruzeci şi doi de kilometri est-sud-est de Portul Baltimore, spre terminalul marin Seagirt. Terminat.

— Confirmat, Paza de Coastă... Este... ceva ciudat... aici. Terminat.

— Repetaţi, căpitane. Care este natura pericolului? Terminat.

Următorul mesaj de pe cargobotul panamez fu şi mai neclar şi aproape indescifrabil. Sanders îşi verifică echipamentul, dar toate sistemele ei

păreau să funcţioneze cum trebuie.

— Vas în pericol, aici Paza de Coastă, sector Baltimore. Nu înţeleg ce spuneţi. Trebuie să vorbiţi mai clar. Terminat.

Din nou însă mesajul era neclar şi bruiat.

— Vas în pericol. Aici Paza de Coastă, sector Baltimore, pe canal unu-şase. Vă rog, repetaţi ultimul mesaj.

— Recepţionat, Paza de Coastă... Repet, sunt căpitanul navei *Double Dolphin*. Se întâmplă ceva foarte ciudat aici.

— Recepţionat, căpitane, zise Sanders. Explicaţi, vă rog.

— Nu sunt sigur... ideea e că...

Femeia respiră adânc. Nu-şi permitea să fie agitată, trebuia să-şi păstreze calmul. Dar avea nevoie de mai multe informaţii şi avea nevoie de ele repede.

— Care este natura pericolului, căpitane? întrebă ea din nou.

— Văd steagul unui cargobot liberian... Se află cam la un kilometru de babord şi cred...

— Ce crezi, căpitane?

— Cred că tocmai a fost lansată un fel de rachetă de la prora ei – nu doar una, două, una după alta.

Sanders rămase fără replică. Auzise bine? Cum adică?

— *Double Dolphin,* aici Paza de Coastă, sector Baltimore, repetă.

— V-am spus, cred că tipii ăştia tocmai au lansat un fel de rachetă... Eu şi echipajul meu am văzut o lumină – ca o explozie – la prora... apoi ceva a explodat pe punte şi s-a înălţat spre cer. Avea o flacără lungă sub ea, ca la decolarea unei navete spaţiale, dar nu atât de mare... încă se observă dâra, toţi o vedem. La câteva minute după aceea, s-a întâmplat din nou. Despre ce e vorba?

Sanders habar n-avea.

— *Double Dolphin,* aici Paza de Coastă, sector Baltimore, poţi descrie vasul respectiv?

În timp ce căpitanul răspundea, Sanders îşi nota cât de repede reuşea. Era un cargobot lung de cel mult trei sute de metri, cu înmatriculare liberiană, cu coca neagră şi cu litere mari albe desenate pe lateral: *LSC*. În ultimele aproximativ douăzeci de minute stătuse pe loc, zicea căpitanul. Aşa se face că *Double Dolphin* dăduse peste el brusc. Acum însă nava pornise motoarele şi părea să se pregătească să iasă din nou în larg.

— Ce vreţi să fac? întrebă căpitanul, cu o voce care îi trăda frica.

— Nimic. Doar staţi acolo, opriţi motoarele şi ţineţi radioul aproape. Revin. Terminat.

Sanders îşi revizui rapid notiţele şi încercă să înţeleagă ce auzise. Nu fusese anunţată de niciun test cu rachete în zonă. Şi, chiar dacă ar fi fost

vreun test secret – pentru o rachetă de apărare, de exemplu –, nu putea fi implicat un cargobot liberian. Era absurd, iar asta o îngrijora. Tot ce ştia sigur era că trebuia să transmită imediat superiorilor cele aflate.

Ridică telefonul roşu de pe consolă şi formă repede numărul ofiţerului de serviciu de la centrul de operaţiuni, din cealaltă parte a clădirii. Ofiţerul de serviciu aflat la comandă răspundea şi de misiunile de căutare şi de salvare din zonă. Pe lângă faptul că avea dreptul să scoată din dispozitiv elicoptere şi nave ale Pazei de Coastă, putea şi să dispună folosirea în operaţiuni a unor oameni de la Baza Militară Navală Patuxent şi a unor agenţi ai poliţiei din Maryland, dacă era nevoie.

Ofiţerul ridică receptorul imediat.

— De la Centrul de comandă sunt, zise Sanders, încercând cu disperare să vorbească liniştit. Tocmai am primit un apel pe care trebuie să îl ascultaţi.

Dar era deja prea târziu.

13

9:12 p.m.
Locul exploziei, Washington, D.C.

Fără avertizare, capitala Statelor Unite fu distrusă.

Exact la 9:12 p.m., ora coastei de est, într-o milisecundă, Casa Albă dispăru într-o lumină orbitoare.

Pur şi simplu, încetă să mai existe, la fel ca oricine şi orice pe o rază de mai mulţi kilometri.

În acelaşi moment în care prima rachetă fu detonată în parcul Lafayette, temperatura urcă instantaneu la milioane de grade. Suflul exploziei cuprinse tot în calea lui. Sediul Trezoreriei dispăru, la fel cel al Serviciilor Secrete. Urmă clădirea FBI-ului, a Arhivelor Naţionale, a Curţii Supreme, a Capitoliului şi toate celelalte din jur. Toate monumentele, toate muzeele, toate restaurantele, toate hotelurile, toate spitalele, toate bibliotecile, orice semn al civilizaţiei fu şters de pe faţa pământului. Totul dispăru, pur şi simplu. Şi toate sufletele împreună cu ele.

Dincolo de râul Potomac, Pentagonul încă vibra violent, apoi, brusc, începu să se prăbuşească. Ce mai rămase în picioare ardea, la fel ca toate clădirile care nu fuseseră culcate la pământ.

Curând, se auzi vuietul unui vânt arzător, care începu să împrăştie substanţe radioactive prin toată partea de nord a oraşului şi prin Maryland, năpustindu-se prin districtele Prince George şi Anne Arundel, de parcă ar fi urmat autostrada 295 şi şoselele 50 şi 214, spre est, peste dealul Capitoliului, peste Lanham şi Bowi, spre Crofton şi Annapolis. În scurt timp, mai bine de treisprezece mii de kilometri pătraţi din Virginia, Maryland şi Districtul Columbia fură contaminate cu un nivel mortal de radioactivitate. Iar coşmarul era abia la început.

La câteva clipe după ce prima rachetă lovi în D.C., a doua izbi clădirea CIA, în Langley, iar suflul ei fierbinte şi cataclismic şterse de pe suprafaţa pământului sediul flancat de arbori, situat în suburbiile din Virginia de Nord, al celui mai important serviciu secret al ţării. Apoi pulveriză fiecare casă, clădire de birouri, biserică şi magazin, din toate direcţiile. Bietele suflete care nu muriseră imediat se treziră orbecăind şi arzând. Unele aveau să agonizeze astfel ore în şir. Altele, zile sau chiar săptămâni. Şi nu exista speranţă de supravieţuire. Nici de salvare sau evacuare.

Cei care nu muriseră imediat aveau arsuri de gradul trei pe cea mai

mare parte a corpului. Aveau timpanele sparte. Mâinile şi picioarele le erau umflate şi sângerau. Şi urmau să sufere îngrozitor, până când, în cele din urmă, vor muri în cele mai crunte dureri. Nu se putea face nimic pentru ei.

Manhattanul fu cel care primi următoarea lovitură.

Racheta Scud C lovi direct în Times Square şi, la fel, aduse cu ea un proiectil nuclear. Efectul fu pe cât de oribil, pe atât de neaşteptat. Explozia şterse orice formă de viaţă pe o rază de un kilometru într-o fracţiune de secundă. Fiecare construcţie de la districtul teatrelor şi clădirea New York Times până la Grand Central Station şi dincolo de ea fu distrusă cât ai clipi, exact aşa cum prevăzuseră cândva experţii şi cum se temuseră comandanţii militari. Chiar şi construcţiile aflate la mile distanţă de epicentru fuseră dărâmate de suflul exploziei. Focul care urmă se răspândi cu o viteză care atingea chiar şi o mie de kilometri pe oră şi fiecare cartier deveni rapid un infern radioactiv, care avea să ardă săptămâni în şir, dacă nu chiar luni.

Apartamentele şi clădirile de birouri începură să se prăbuşească din cauza undei de şoc şi a căldurii intense. Toate, mai puţin un spital, fuseră arse sau distruse fără să mai poată fi recunoscute. Apoi, în tunelul Lincoln se produse o implozie. Apa din râul Hudson – acum supraîncălzită de explozia termonucleară – năvăli în Chelsea, anihilă gara Pennsylvania şi opări orice şi pe oricine prinse în cale la sud de Broadway.

Urmă Seattle, la doar câteva secunde după Manhattan.

Racheta păru că se iveşte de nicăieri. Lansată de pe un vas aflat la câteva sute de kilometri de coasta canadiană, se arcui repede peste Victoria, peste Port Angeles şi Parcul Olimpic Naţional, descriind o traiectorie direct spre centrul oraşului.

Impactul se produse în Piaţa Pike Place, iar când încărcătura nucleară de cincizeci de kilotone explodă, totul fu spulberat într-o clipă pe o rază de mai mulţi kilometri. Turnul Space Needle. Acvariul şi centrul ştiinţific. Sediul Amazon.com. Safeco Field. Şi toate cafenelele Starbucks din zonă. Totul dispăru cât ai pocni din degete.

Niciuna dintre cele douăzeci şi una de sirene sofisticate ale oraşului nu pornise. Fuseseră instalate la începutul anilor ’50, în timpul Războiului Rece. Apoi le modernizaseră, în 2006, costul ajungând la nouăzeci şi una de mii de dolari. Dar fuseseră inutile. Nimeni din cabinetul primarului sau de la poliţie, sau de la pompieri nu ştiuse că vine racheta. Nimeni nu ştiuse de ameninţarea care era pe drum. Aşa că nimeni nu activase sirenele. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o cineva, ar fi ştiut cum să scape, unde să meargă? Ar fi avut timp să caute adăpost? Nu mai era nimeni care să răspundă la aceste întrebări, iar sirenele şi oraşul pentru care fuseseră proiectate nu mai existau.

Nespus de mulţi oameni zăceau morţi sau erau pe moarte. Şi mai mulţi aveau să li se alăture în curând. Într-adevăr, numărul morţilor din Seattle va creşte impresionant în câteva ore. Un enorm nor ca o ciupercă, plin cu praf toxic radioactiv, se forma deasupra oraşului. Cei care nu fuseseră orbiţi de explozia iniţială puteau să vadă pălăria strălucitoare care creştea în depărtare. Cu siguranţă fusese văzută din campusul Microsoft, în Redmond, la cincisprezece kilometri distanţă şi, pe măsură ce vântul ucigaş începea să sufle, moartea şi distrugerea se apropiau. Era doar o chestiune de timp. Nu exista scăpare şi nici loc unde să te ascunzi.

În mod sigur, echipele de intervenţie rapidă aveau să vină din localităţile şi statele dimprejur, care-şi vor oferi ajutorul. Dar cum să ajungă în acele zone fierbinţi? Cum să comunice? Unde să ducă morţii? Reţeaua electrică se oprise instantaneu. Toate mijloacele de comunicare erau moarte. Vibraţiile electromagnetice declanşate de explozie prăjiseră toate circuitele electrice cale de mulţi kilometri. Sistemele electrice ale celor mai multe vehicule din Seattle – ale maşinilor de pompieri, ale ambulanţelor, ale Poliţiei, ale Armatei, ca să nu mai vorbim de cele ale majorităţii elicopterelor şi avioanelor – erau complet imobilizate sau, în cel mai bun caz, grav avariate. Cele mai multe telefoane mobile, pagere, PDA-uri, televizoare şi radiouri erau inutile şi ele, la fel cum erau generatoarele spitalelor sau alte sisteme gândite pentru situaţii de urgenţă.

Aceeaşi situaţie se întâlnea în Washington, D.C., şi New York. Niciun plan de urgenţă nu fusese pregătit pentru aşa ceva. Focuri mistuitoare şi vânturi radioactive ucideau tot în calea lor, aşa că fuga era exclusă. Şocul paralizase milioane de oameni. Lipsa de electricitate imobilizase alte milioane şi făcuse imposibilă comunicarea. *Ce se întâmplase? Ce urma? Unde să mergi ca să fii în siguranţă? Şi cum să ajungă cineva acolo?*

Apoi Oraşul îngerilor deveni Oraşul Demonilor.

*

Jackie Sanchez ridică telefonul de pe consola din faţa ei şi răspunse apelului venit pe linia de urgenţă din partea generalului Briggs, de la NORAD. Abia reuşea să creadă ce îi spunea, dar nu era timp de întrebări. Aveau la dispoziţie cam un minut să-l pună pe preşedinte la adăpost.

Puse jos telefonul şi strigă repede nişte comenzi codate, în microfonul de la încheietură. Echipa ei reacţionă imediat, aşa cum fusese antrenată. Nu era sigură că ce făceau ei avea rost. Era posibil ca toate eforturile lor să fie în van. Poate că nu vor salva nicio viaţă. Dar erau datori să încerce. Depuseseră un jurământ şi aveau să fie credincioşi până la capăt.

Pe monitoarele de supraveghere văzu o duzină dintre cei mai buni agenţi ai ei – înarmaţi până-n dinţi – grăbindu-se brusc spre scena convenţiei, unde îl înconjurară pe preşedinte, îl apucară de braţe şi, efectiv,

îl luară pe sus, cu picioarele abia atingându-i podeaua. Apoi Sanchez ieşi ca din puşcă din postul de comandă şi ajunse în culise, la preşedinte, unde ordonă oamenilor ei să coboare în buncăr.

— *Hai, hai, hai!* strigă ea în timp ce agenţii îl trăgeau pe preşedinte pe un coridor, apoi pe altul, pe casa scării înţesată de agenţi şi apoi în jos cinci etaje şi, în cele din urmă, năvăliră într-un subsol, unde erau sistemele de ventilaţie ale centrului de convenţii.

O luară pe un hol, apoi pe altul, printre ţevi şi conducte. O clipă mai târziu, îl puseră pe preşedinte într-un depozit frigorific mare, închiseră uşa după ei şi îi puseră la fel de rapid un costum de protecţie, mănuşi şi o mască, toate pregătite dinainte de echipa de reacţie rapidă, în caz de atac nuclear, cu arme biologice sau chimice.

Acestea fiind făcute, Sanchez şi agenţii ei începură să se echipeze la rândul lor. Tocmai atunci însă simţi cum pământul se zguduie puternic sub picioarele ei. Auzi explozia asurzitoare. Brusc, simţi căldura îngrozitoare. Avu suficient timp să înţeleagă că cele mai bune eforturi ale ei de a-l proteja pe preşedinte eşuaseră, totul se terminase.

14

9:13 p.m., ora de est
Pe proprietatea vicepreşedintelui,
în apropiere de Jacksonville, Florida

Valurile se loveau blând şi ritmic de ţărm.

O lună plină şi maiestuoasă atârna deasupra Atlanticului, iar briza plăcută mângâia apa, aducând cu ea strigătele îndepărtate ale pescăruşilor şi zgomotul făcut de o fregată aflată ceva mai aproape de mal. Atmosfera era festivă, toată lumea bea şampanie şi savura creveţi, în timp ce personalul puţin, dar fidel al vicepreşedintelui se strânsese în sufrageria frumoasei case de vară care se întindea pe proprietatea de şase milioane de dolari aflată pe plajă, la marginea oraşului Jacksonville, într-o suburbie numită Ponte Vedra.

Se adunaseră acolo să urmărească împreună ultimul şi cel mai important discurs adresat de preşedinte Convenţiei Naţionale Republicane. Voiau să vadă cum îşi pune în scenă MacPherson politica îndrăzneaţă, în faţa întregii ţări şi a întregii lumi. Brusc însă pe ecranul cu plasmă al vicepreşedintelui nu se mai văzu nimic decât o imagine albă.

Bobby Caulfield, secretarul personal al vicepreşedintelui, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, luă repede telecomanda şi schimbă de pe FOX pe CNN. Nici acolo nu se vedea nimic. Colegii lui oftară. Puse pe MSNBC. Nimic. Schimbă apoi pe fiecare canal pe rând, dar toate păreau să fi rămas fără semnal.

— Ce *naiba*... mormăi el, în timp ce schimba canalele.

Totuşi, găsi câte ceva funcţional. Un canal de gastronomie. Unul de călătorii. Unul sau două de exerciţii. Dar niciunul dintre cele care transmiteau discursul preşedintelui. Simţi cum toţi ceilalţi se uitau la el, de parcă era vina lui.

Nu îndrăznea să se uite la şeful lui. Continua să încerce să îşi dea seama care era problema, verifica bateriile din telecomandă, umbla la cablul din spatele consolei. Nimic. Nu înţelegea.

Fără niciun avertisment, şase agenţi ai Serviciilor Secrete – inclusiv şeful gărzilor de corp – năvăliră în cameră, îl luară pe vicepreşedinte şi îl târâră afară, în timp ce îi strigau lui Bobby să li se alăture repede.

Caulfield îşi înşfăca BlackBerry-ul şi se grăbi să-i ajungă, lăsându-i pe ceilalţi cu gura căscată, la fel de uimiţi ca el. În timp ce fugea însă prin

bucătărie, se opri brusc şi se întoarse.

— *Caulfield, haide, mişcă-te!* strigă un agent.

— Un minut, răspunse el.

— *Nu, acum!*

Caulfield scana fiecare colţ, masa, podeaua. *Unde era? Trebuia să fie undeva.* Inima i-o luă la goană. Apoi auzi sirena şi motoarele elicopterului *Marine Two*. *Nu putea să o lase acolo. Unde era?*

Fugi înapoi în sufragerie şi se repezi spre secretara vicepreşedintelui, care pălise.

— Asta cauţi? întrebă ea, întinzându-i geanta.

— *Ultima şansă, Caulfield,* strigă un alt agent, peste zgomotul făcut de elice. *Haide, haide!*

Erau pe cale să închidă uşa elicopterului şi să pornească.

— Mulţumesc, îi zise colegei lui.

Înhăţă geanta, o sărută pe femeie pe obraz şi ieşi pe o uşă laterală, spre elicopterul alb cu verde al vicepreşedintelui, un Lockheed Martin VH-71. Era şi mai confuz. *Marine Two* era înconjurat de cel puţin treizeci sau patruzeci de agenţi înarmaţi. *Ce naiba se întâmplă?* se întreba el în timp ce sărea în elicopter şi se aşeza pe locul din spatele vicepreşedintelui, punându-şi centura cât de repede putea.

Două Black Hawk apărură brusc în faţă. Caulfield vedea şi două Apache înarmate grăbindu-se spre coastă. Mitralierele luau poziţie în jurul casei vicepreşedintelui. Orice era, nu era de bine. N-avea cum să fie un exerciţiu. Trecuse prin câteva, iar cei din Serviciile Secrete nu erau atât de proşti încât să programeze unul în mijlocul discursului ţinut de preşedinte.

Apoi auzi cuvintele care făcură să îi îngheţe părul de pe ceafă. Îndată ce uşile elicopterului se închiseră, pilotul zise în radio: *Şah mat este sigur. Repet, şah mat este sigur. Către toate trupele aeropurtate, ocupaţi-vă poziţiile.* Marine One *se ridică.*

Bobby Caulfield repetă cuvintele în gând. Auzise bine? *Marine One?* Trebuia să fie o greşeală. Dar piloţii de pe Marine nu fac greşeli. Nu acela, cel puţin. Deci, ce se întâmpla? *De ce se purtau toţi de parcă la bord se afla preşedintele?*

*

Vicepreşedintele răspunse la telefonul de pe linia sigură.

— Aici generalul-locotenent Charlie Briggs, domnule, de la NORAD. Mă auziţi?

— Da, generale, şi ar fi bine să ai o explicaţie, replică Oaks, care habar n-avea de ce fusese luat pe sus, departe de familie, de prieteni şi de personalul lui.

— Nu ştiu exact cum să spun, domnule, începu Briggs.

— Nu am chef de jocuri sau de exerciţii, strigă Oaks. Preşedintele Statelor Unite ţine un discurs important, generale. Iar eu n-ar trebui să îl ratez. Auzi ce vorbesc?

— Da, domnule. Înţeleg.

— Atunci ce naiba se întâmplă, generale? insistă Oaks.

— Domnule, mă tem că este de datoria mea să vă informez... începu Briggs, şi ezită din nou.

Oaks îşi pierdea răbdarea.

— *Ce anume?*

— Domnule, Statele Unite sunt atacate.

— *Atacate?* făcu Oaks, nevenindu-i să creadă. Ce tot zici?

— Domnule, în ultimele câteva minute, patru oraşe americane au fost lovite de rachete – Washington, New York, Los Angeles şi Seattle.

— Dumnezeule... murmură el.

— Şi fiecare dintre rachete avea încărcătură nucleară, continuă generalul. Nu ştiu de care tip. Şi nici ce mărime. Încă nu ştiu. Dar pierderile din fiecare oraş sunt imense. Numărul victimelor este imens.

— Mai precis? forţă Oaks, în timp ce un frison îi trecea prin tot corpul.

— Domnule, Casa Albă şi Capitoliul au dispărut. Curtea Supremă, clădirea FBI şi toate agenţiile guvernamentale sunt terminate. Pentagonul este grav afectat. Langley a fost ras. Întregul oraş este un câmp încins, domnule. Nimeni nu va putea intra acolo să... multă vreme. Şi... ei bine... îmi pare rău să vă informez, domnule, dar USNORTHCOM presupune că preşedintele este mort.

Oaks nu reuşea să scoată o vorbă.

— Alo? Domnule, mai sunteţi acolo?

Oaks încerca să proceseze amploarea celor auzite. Dar cum? Cum era posibil?

— Spune-mi că e un exerciţiu, generale.

— Nu este, domnule.

— Ai zis că preşedintele e mort?

— Da, domnule. Mă tem că da. Staples Center a fost şi el lovit. N-a mai rămas nimic.

— Patru atacuri *nucleare?* repetă Oaks, încă incapabil să creadă ce auzise.

— De fapt, cinci, domnule, îl corectă Briggs. Washingtonul a fost lovit de două ori – o dată în centru şi o dată în nordul Virginiei. În Langley, mai exact.

— Nu se poate. Trebuie să fie o greşeală.

— Aş vrea să fie, domnule, dar nu este, rosti generalul, care avea acum o voce surprinzător de calmă şi de profesională. Ne va lua câteva zile să

evaluăm pagubele, dar există câteva lucruri esenţiale pe care trebuie să le ştiţi acum.

Oaks îşi slăbi cravata.

— Începe cu familia mea. A luat-o cineva pe Marie?

— Avem un alt elicopter care o va lua şi o va aduce la dumneavoastră, explică Briggs.

— Şi băieţii?

— Avem agenţi care îl iau pe David şi pe soţia lui din Phoenix şi pe Tom din Atlanta. Amândoi vor fi duşi într-un loc sigur până când ne vom da seama mai exact ce se întâmplă.

— Eşti sigur că sunt în regulă?

— Nu am alte veşti de la ei încă, dar vă voi ţine la curent.

— Vreau să îi aduceţi pe toţi la mine.

— Da, domnule, răspunse Briggs. Acum, sunt câteva lucruri pe care trebuie să vi le spun.

— Dă-i drumul.

— În primul rând, domnule, trebuie să vă informez că, potrivit Amendamentului 25 din Constituţie, dumneavoastră sunteţi acum preşedintele Statelor Unite.

Oaks nu reuşea să găsească ceva de zis. Rămăsese într-o tăcere de şoc.

— Domnule preşedinte, sunteţi acolo? întrebă Briggs.

— Nu, replică Oaks, brusc. Nu-mi spune aşa, generale. Nu până când nu vom avea o dovadă clară că preşedintele MacPherson n-a supravieţuit exploziei.

— Nu putea supravieţui, domnule.

— De ce? De unde ştii?

— Nimeni nu supravieţuieşte unei astfel de explozii. La o primă evaluare, se pare că Los Angelesul a fost lovit cu o încărcătură de o sută cincizeci-două sute de kilotone. Ne va lua ceva timp să stabilim exact. Dar un lucru vă pot zice cu siguranţă, domnule: victimele vor fi de ordinul milioanelor, începând cu preşedintele MacPherson. Ştiu că e greu, dar nu există îndoieli în privinţa asta. Preşedintele este mort, Dumnezeu să îl odihnească!

15

9:26 p.m., ora de est
***Marine One,* în drum spre Jacksonville**

Oaks se simţea ameţit.

Auzise cuvintele, dar nu reuşea să le înţeleagă. Nu era posibil. Îl cunoştea pe Jim MacPherson de aproape o viaţă. Trecuseră prin atâtea împreună, inclusiv prin, probabil, cei mai grei opt ani din administraţia americană, cel puţin de la nominalizarea lui Roosevelt, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, sau din timpul lui Lincoln, pe vremea Războiului Civil. Teroriştii încercaseră să îi termine pe amândoi, de multe ori. MacPherson nu putea fi mort. Nu acum. Nu în culmea carierei lui.

Nu trecuseră ei într-o nouă etapă în Războiul Mondial cu Teroarea? Nu începuseră lucrurile să meargă mai bine? Cu Rusia neutralizată, laolaltă cu Iranul şi Siria, lumea devenea un loc mai liniştit. Sau, cel puţin, mai liniştit decât până atunci. Nu?

Şi, deodată, totul se prăbuşea. Nu doar MacPherson fusese ucis în explozie. Prima Doamnă trebuie să fi fost moartă şi ea, la fel fiicele lui MacPherson. Bob Corsetti. Jackie Sanchez. Întreaga conducere a Partidului Republican.

Oaks îşi descheie nasturele de sus de la cămaşa elegantă. Respira greu. Pulsul i-o luă la goană. Abia acum înţelegea amploarea celor întâmplate în ţara lui. Dar moartea atâtor oameni dragi era ceva personal. Dacă Washingtonul dispăruse, la fel se întâmplase cu Marsha Kirkpatrick. Şi cu Scott Harris, de la FBI. Ken Costello, din Consiliul de Securitate Naţională. Danny Tracker, de la CIA. Şi tot personalul lor. Şi întregul personal de la Casa Albă. Erau morţi. Toţi. Nu-i va revedea niciodată. Era mai mult decât putea suporta, dar generalul Briggs nu-i dădu timp să jelească.

— Domnule, ştiu că e foarte greu, rosti generalul, cu durere în glas. Dar trebuie să mai adaug ceva.

— Locotenente, mai daţi drumul la nişte aer aici în spate? îi ceru Oaks pilotului.

Respiră adânc de câteva ori şi încercă să se pregătească pentru ce urma.

— Continuă, generale, spuse el, după câteva momente. Te ascult.

Sau încerc, îşi zise.

— Domnule, după ce veţi ajunge la bordul lui *Air Force One,* vă vom pune la dispoziţie imagini luate din satelit cu fiecare oraş afectat, începând

cu Los Angelesul. O să vă fac legătura cu experţii mei, într-o videoconferinţă, să vă explice unele lucruri şi să vă răspundă la orice întrebări veţi avea. Apoi veţi merge să vă întâlniţi cu judecătorul-şef al districtului Jacksonville. Încă nu îi ştiu numele, dar veţi primi un dosar complet al ei în câteva minute. Ea va depune jurământul, pentru că avem nevoie urgentă de un comandant, domnule. Intrăm în război.

— Cu cine, generale? Cine e în spatele acestor atacuri?

— Nu ştiu, domnule, recunoscu Briggs. Încă. Dar vom afla curând. Iar atunci vă voi oferi toate informaţiile. Deocamdată, atât ştim. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar momentan nu aveţi un cabinet căruia să vă adresaţi, iar cei mai mulţi membri ai Consiliului de Securitate Naţională sunt morţi şi ei.

Oaks respiră greu. Nu era posibil.

— Eşti absolut sigur, generale? N-a supravieţuit niciunul?

— Mă tem că nu. Toţi, în afară de doi membri ai cabinetului, erau în D.C. în momentul impactului, iar D.C. nu mai e. Casa Albă a fost complet distrusă. La fel Capitoliul, toate agenţiile guvernamentale, Curtea Supremă, clădirea FBI. Au dispărut. Toate. Iar Washington va fi nelocuibil pentru un secol, poate chiar mai mult, domnule.

Oaks era sigur că i se va face rău. Îi făcu semn lui Caulfield – oripilat de frânturile de ştiri pe care le auzea – să îi aducă o sticlă cu apă, cât de repede. Apoi se uită pe geam şi observă că nu erau în apropierea Aeroportului Internaţional din Jacksonville, cum credea, ci la câţiva kilometri distanţă de baza militară aeriană.

Tot traficul aerian şi terestru care nu era necesar fusese oprit. Un detaşament înarmat al Aviaţiei se mişca rapid, să întărească securitatea, şi observă că *Air Force One* şi un avion cu reacţie Gulfstream, fără niciun însemn pe el, era deja pe una dintre piste, flancat de două F/A-18 Hornet, cu rachete aer-aer la bord, pregătite să decoleze de urgenţă. Nu prea înţelegea de ce era acolo acel Gulfstream, dar nici nu avea prea mult timp să se gândească la asta.

Luă sticla din mâna lui Caulfield, dădu pe gât o treime din ea în câteva secunde, apoi întrebă:

— Cine a mai rămas?

— Din câte ştim, domnule, doar secretarii James şi Trainor, continuă generalul. Secretarul James e în Boston. Iar secretarul Apărării e încă pe drum, vine de la Tokio.

— Trebuie să îl scoatem pe Lee James din Boston – *repede*. Vreau să îl duceţi într-o bază militară sigură.

— Deja am ordonat asta, domnule, îl asigură Briggs, apoi îi explică repede că, potrivit planului de continuare a guvernării, ordonase ca

secretarul James să fie imediat evacuat şi dus la Mount Weather, centrul secret de operaţiuni aflat în subteran, în Blue Ridge Mountains, vestul Virginiei, cam la o sută de kilometri de Washington, D.C.

Mount Weather fusese construit în anii ’50 pentru ca liderii guvernamentali să poată pleca din ţară în cazul unui război nuclear cu ruşii. Oaks mai fusese acolo în timpul altor crize, inclusiv de Ziua Devastării. De asemenea, condusese nenumărate exerciţii de acolo, la fel cum făcuse şi secretarul James. Amândoi cunoşteau bine locul.

Briggs îi aminti lui Oaks că, potrivit planului de continuitate guvernamentală, secretarul Apărării fusese îndrumat spre Raven Rock, locul unde se afla Centrul Naţional Alternativ de Comandă Militară, undeva de-a lungul graniţei Pennsylvania-Maryland, nu departe de Waynesboro şi la aproximativ cincisprezece kilometri de Camp David. De acolo, secretarul Trainor şi echipa lui vor conduce Departamentul Apărării, dintr-un buncăr echipat cu tehnologie superioară, pregătit special pentru un scenariu de răzbunare nucleară, pe care generalul îl botezase deja „Operaţiunea Reciprocitate”.

— Care este starea buncărului principal? întrebă Oaks.

— Pentagonul a fost grav avariat, domnule. Singurii supravieţuitori de care ştim sunt cei care se aflau în Centrul Naţional de Comandă Militară în momentul impactului. Sunt în legătură cu ei, dar sistemele lor de comunicaţii nu funcţionează prea bine. Sunt foarte puţini. Sunt în stare de şoc. Există scurgeri grave de radiaţii şi nu ştim dacă vor reuşi să reziste...

— Generale Briggs, îl întrerupse Oaks brusc, vrei să spui că buncărul antinuclear de miliarde de dolari al Pentagonului nu este funcţional?

— Nu aşa cum a fost gândit, nu, mă tem că nu, domnule. De asta îl trimit pe secretarul Apărării la Raven Rock.

Oaks dădu din cap şi îşi frecă ochii.

— Cât mai durează până când Trainor ajunge acolo?

— Câteva ore, domnule. Dar avionul secretarului James trebuie să fie la sol în câteva minute. Va fi în siguranţă la Mount Weather într-o oră.

— Vreau ca amândoi să aibă escorte înarmate! ordonă Oaks.

— Desigur.

— Bine. Şi vreau să fie oprit tot traficul – fără avioane în aer, doar dacă sunt militare sau sunt autorizate de tine ori de secretarul Trainor. Ai înţeles?

— Lucrăm la asta, domnule. Va dura ceva timp să punem totul la punct. În mod normal, avem mai mult de trei mii de zboruri, iar sediul Aviaţiei nu mai există. Nici Departamentul de Transporturi. Trebuie să contactăm fiecare aeroport şi fiecare centru de control al traficului aerian în parte. Le spunem tuturor să reţină avioanele la sol.

— Bun. Altceva?
— Am pus patrule aeriene la fiecare graniţă şi în fiecare oraş mare. De asemenea, am ordonat să fie pregătită întreaga flotă pe mare.
— Eşti sigur că e cea mai bună mişcare, generale, întrebă Oaks sceptic. N-ar trebui să păstrăm unele rezerve, cel puţin până când ne dăm seama ce se întâmplă şi cine ne sunt duşmanii?
— M-am gândit la asta, domnule, dar trebuie să ne protejăm împotriva unui alt Pearl Harbour, răspunse Briggs repede. Nu ştim ce urmează şi nu vrem ca trupele noastre navale să fie concentrate într-un loc, vulnerabile. Cu permisiunea dumneavoastră, aş mai vrea să ordon deplasarea a câte două portavioane escortate şi mai multe nave dispunând de sisteme de apărare antirachetă Aegis pe ambele linii de coastă, la fel în Golful Mexic. Dar trebuie să ne mişcăm repede.
— Ai autorizarea mea, zise Oaks fără să ezite. Acum, unde vrei să merg?
— Aş vrea să vă aduc aici, domnule preşedinte, spuse Briggs, amintindu-i că Baza aeriană Peterson nu era doar sediul USNORTHCOM, ci şi centrul de comandă al NORAD, îngropat adânc sub muntele Cheyenne. Aici veţi fi în siguranţă. Avem la îndemână tot ce vă trebuie. Sau aproape. Eu şi oamenii mei vă putem ajuta să începeţi să refaceţi un guvern. Şi cred că este mai bine ca eu şi dumneavoastră să fim în acelaşi buncăr, nu la distanţă de trei mii de kilometri, uniţi doar de un sistem de comunicaţii care e posibil să cedeze. E bine aşa, domnule?
— E bine, generale, am încredere în tine. Dar Congresul?
— E prea devreme să vorbim despre asta, domnule. Încă încercăm să punem lucrurile cap la cap. Deocamdată, pot să vă spun că acţionăm sub presupunerea că toţi cei din conducerea Partidului Republican şi mai mult de două sute de membri ai lui din Congres sunt morţi. Toţi erau la Convenţie. În acest moment, pur şi simplu, nu suntem siguri ce s-a întâmplat cu liderii Partidului Democrat sau cu alţi membri ai acestuia. Mulţi dintre ei se întruneau în Manhattan, deoarece convenţia lor începea în câteva zile. Ceilalţi sunt împrăştiaţi prin ţară şi presupun că se pregăteau să plece spre New York în următoarele zile. Încercăm să îi contactăm pe toţi, dar mare parte dintre sistemele de comunicaţii civile sunt moarte, la fel reţeaua electrică naţională.
— Unde e purtătorul de cuvânt al Casei Albe?
— Nu ştiu, recunoscu Briggs.
— Dar preşedintele temporar al Senatului?
Generalul nu ştia nici asta.
— Îl căutăm, zise el, cu vocea trădându-i lipsa de speranţă că îl vor găsi curând.
— Vă aşteptaţi şi la alte atacuri? insistă Oaks.

Briggs îi spuse că era o întrebare la care îi era cel mai dificil să răspundă. CIA nu mai era. Nici Agenţia de Informaţii Externe. Sistemele de adunare a informaţiilor fuseseră şi ele grav perturbate. Nimeni nu ştia ce urmează şi de unde, cu atât mai puţin când. Habar n-aveau cine îi atacase şi unde să riposteze. Trupele americane din întreaga lume erau acum în alertă de gradul unu. Numai că, fără un inamic clar definit şi poziţionat, militarii nu puteau să facă prea multe. Cel puţin deocamdată.

În plus, trebuiau să facă faţă unei problematice crize de succesiune.

— Ce se întâmplă dacă avionul meu este doborât în drum spre NORAD? îl întrebă noul preşedinte pe comandant. Dacă eu sunt omorât, cine se presupune că va conduce ţara?

16

4:27 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Era dureros chiar şi să-şi deschidă ochii.

Când izbuti, Erin Bennett nu îşi dădu seama unde se afla. Nu părea să fie cortul care îi fusese casă în ultimele aproape opt luni. Şi nici nu mirosea la fel de urât. Era un miros specific în încăperea în care se afla, dar nu reuşea să îl identifice.

Tâmplele îi pulsau. Era prea dureros să gândească, să încerce să îşi dea seama unde se află sau de ce. Aşa că începu să plutească... înapoi... înapoi... spre un timp mai liniştit decât acela.

Brusc, se văzu stând la biroul ei, undeva sus, deasupra Londrei, cu vedere spre Tamisa. În fereastră, îşi zărea propria reflexie, în costumul negru, cu pantofii negri cu toc, cu părul prins la spate şi cu unghiile făcute. Se întoarse şi dădu cu ochii de echipa adunată în jurul ei, în încăperea înzestrată cu tehnologie avansată destinată războiului financiar pe care o proiectase şi o conducea odinioară, pe vremea când lucra pentru Global Strategix. Boxele conectate la satelit. Radiourile cu unde scurte. Panoul cu monitoare tv. Internetul şi cablurile din fibră optică, prin care receptau şi emiteau treizeci de milioane de apeluri peste Atlantic într-o singură secundă. Placa mică de ceramică de pe biroul ei, pe care se putea citi: „Îngrijeşte bine de oile tale şi ia seama la turmele tale." Şi din nou mirosul acela. Parfum? Detergenţi?

Orice ar fi fost o înţepa în gât, o făcea să lăcrimeze şi o împingea, împotriva voinţei ei, spre realitatea imediată. Îşi dădu seama că nu era în Londra, iar dezamăgirea coborî asupra ei ca un nor.

Erin se luptă din nou să deschidă ochii, iar când reuşi văzu un ceas pe perete. Era patru şi jumătate, deşi nu avea idee dacă era zi sau noapte. Încercă să-şi amintească ultimele ore, dar totul era ceţos. Încet şi cu mare greutate, îşi întoarse capul spre dreapta, apoi spre stânga. O durea fiecare muşchi din corp. Gâtul îi luase foc.

La început, se simţi de parcă ardea. După câteva momente, simţi că îi e frig. Pe braţe avea pielea ca de găină. Acul unei perfuzii era înfipt într-unul, acoperit cu o bandă şi un tub. Chiar şi ochii o dureau. Dar ceaţa de pe creier se împrăştiase un pic. Era în spital. Jon o adusese aici. Dar de ce? Ce i se întâmplase?

Bâjbâi în jur o vreme şi, în sfârşit, găsi o sonerie, pe care apăsă de câteva ori. Câteva clipe mai târziu, un bărbat înalt, negru, cu faţa blândă – care părea cam spre sfârşitul a cincizeci de ani, poate un început de şaizeci – deschise uşa. Avea un zâmbet cald, prietenos, un pahar cu apă şi nişte pastile în mâini. Erin strânse din ochi şi încercă să citească ce scria pe ecusonul lui: „Dr Francis P. Kwamee". Era din Accra, Ghana. Lucra pentru Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Toate bune, dar unde era Jon?

Încercă să întrebe, dar durerea era prea mare. În schimb, vorbi medicul.

— Cum vă simţiţi, doamnă?

Nu suficient de bine ca să răspundă. Doar îşi scutură capul.

— Nu vă îngrijoraţi, doamnă Bennett. O să avem grijă de dumneavoastră. Dar, mai întâi, aveţi un vizitator destul de înflăcărat pe hol. Pot să îl chem? Nu cred că mai are răbdare.

Inima ei tresări şi zâmbi slăbită.

— Foarte bine. Dar trebuie să vă luaţi medicamentele mai întâi.

Erin dădu din cap uşor şi, cu ajutorul lui, luă pastilele, în ciuda durerii pe care o simţea la înghiţire. Când doctorul ieşi din cameră şi rămase iar singură, închise ochii şi respiră adânc. Mulţumi lui Dumnezeu că fusese milostiv şi că avusese grijă de ea şi Îl rugă să îl binecuvânteze pe Jon şi să îl ţină aproape de inima Lui. În timp ce spunea Amin, uşa se deschise şi se trezi în braţele bărbatului pe care îl iubea.

— Hei, cum te simţi? întrebă Bennett, în timp ce se aşeza lângă ea şi o ţinea cu blândeţe de mâini.

Erin voia cu disperare să îi răspundă. Voia cu disperare să îi vorbească, să afle ce se mai întâmplase, dar se chirci de durere.

— E în regulă, odihneşte-te, rosti el într-un fel liniştitor, de care femeia simţi că va avea mare nevoie în următoarele zile.

Era recunoscătoare mai ales pentru că nu avea o oglindă în care să se privească. Ştia că trebuia să arate oribil, dar lui nu părea să-i pese, lucru care o făcu să îl iubească şi mai mult.

— Apropo, zise el, parcă citindu-i gândurile, ţi-a spus cineva azi cât eşti de frumoasă?

Ea încercă să-i strângă mâna.

— Aşa deci, făcu Jon, zâmbind. Las' că le arăt eu.

Zâmbetul ei se lărgi şi, în sfârşit, simţi un nou val de calmante care i se scurgea prin vene. Oare pastilele îşi făceau efectul atât de repede? Sau poate era ceva din acul acela. În orice caz, pleoapele i se îngreunau, deşi era hotărâtă să nu piardă nicio clipă.

— Ţi-a spus ceva doctorul? Desigur, în afară de faptul că eram disperat de nerăbdător să te văd, întrebă el.

Ea dădu din cap încet.

— Doctorul Kwamee nu ţi-a dat niciun diagnostic încă?

Ea dădu din cap din nou.

— N-a zis nimic?

— Nu, reuşi ea să şoptească.

— Atunci, poate că ar trebui să îţi spun eu.

Erin simţea că pluteşte, dar făcea tot ce-i stătea-n putere să se concentreze, în timp ce Jon îi zicea că are meningită bacteriană şi îi explica felul în care boala o afectează, cum va fi tratată şi cât timp îi va lua până se va reface. Era uşurată că nu era vorba despre ceva mai rău şi îi strânse mâna când termină, în semn de mulţumire că îi dădea astfel de veşti bune. La urma urmei, numai Dumnezeu ştia ce alte boli ar fi putut lua într-un astfel de loc. Acum dorea să se lase purtată într-un somn lung şi liniştit. Avea să îl revadă pe Jon curând. Chiar avea nevoie de somn şi, pe cât posibil, unul cu vise...

Dar el nu terminase.

— De fapt, mai e ceva, iubito.

Avea o privire ciudată, se gândea ea, de parcă îi ascundea ceva, deşi nu neapărat ceva rău. Arăta de parcă se *străduia* să pară încruntat.

— Ce e? şopti.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Medicamentele o făceau să se simtă atât de ameţită, parcă visa. Dar, da, aprobă din cap; voia să ştie, mai repede, până nu adormea pentru alte câteva ore.

— Eşti sigură? A fost o noapte lungă, la urma urmei, şi chiar ai nevoie de odihnă.

Ochii ei îl rugau să îi spună şi, ca de obicei, nu dură mult până să îl convingă.

— Foarte bine, Erin Christina Bennett, începu el, apropiindu-se şi sărutând-o blând pe frunte. Am plăcerea de a-ţi sugera să nu îţi faci planuri pentru trei mai, anul viitor... planuri care nu includ internarea într-un spital.

Nu înţelegea despre ce vorbeşte. Voia, dar nu reuşea să priceapă, iar faţa lui deja începea să se înceţoşeze. Încercă să reziste, încercă să se gândească ce anume ar putea planifica pentru luna mai anul viitor. Clipea des şi încerca să se concentreze, dar era o bătălie pe care foarte curând avea să o piardă.

El se lăsă mai aproape de faţa ei şi îi puse un deget pe buze.

— În sfârşit, o mică veste bună, draga mea, şopti el.

— Ce? reuşi ea să întrebe.

Bennett făcu o mică pauză, apoi şopti:

— Eşti însărcinată.

Brusc, ochii ei se deschiseră larg. Inima îi bătea de parcă trecuse printr-o bătălie. *Auzise bine? Sau adormise şi visase?* Dar privirea din ochii lui îi spunea tot ce voia să ştie. Nu visase deloc. Va avea un copil cu bărbatul cu care îşi dorise să se mărite din clipa în care îl întâlnise. *Cum putea fi atât de norocoasă? De ce era atât de binecuvântată?*

Camera începu să se învârtească. Era ameţită de bucurie. Probabil că şi medicamentele erau de vină. Faţa o durea din cauza zâmbetului, dar nu reuşea să se abţină. Fiecare minut cu Jon Bennett fusese o aventură, iar ea iubise fiecare clipă din viaţa lor împreună.

Brusc, înţelese că nu se simţise niciodată atât de sigură cum se simţea în acel moment. Cumva, într-un fel care îi plăcea, dar nu îl putea explica, o pace liniştitoare şi confortabilă părea să îi acopere corpul răvăşit de boală, ca o apă răcoroasă şi plăcută de munte. Şi, cu toate că se luptase din greu să rămână trează, fu învinsă de narcotice şi căzu într-un somn fără vise, cu un zâmbet întipărit pe buze şi cu cel mai bun prieten lângă ea.

Nici nu îl auzise pe doctorul Kwamee, cu un minut în urmă, când dăduse buzna înăuntru şi rostise:

— *Domnule Bennett, veniţi repede, s-a întâmplat ceva teribil.*

17

9:38 p.m., ora de est
Centrul de comandă al Gărzii de Coastă,
Curtis Bay, Maryland

Carrie Sanders aştepta instrucţiuni de la superiori.

Dar nu veneau. Ea şi colegii ei erau în stare de şoc. Urmăreau valul de rapoarte despre atacul cu rachete. Acum ştiau cu siguranţă că informaţiile despre misterioasele rachete lansate de pe nişte cargoboturi aflate în apropierea porturilor Baltimore, Newark, Seattle şi Long Beach erau adevărate. Ştiau că mai pot fi şi alte rachete, pe alte vase, gata de lansare în orice moment. Aflaseră că preşedintele murise. Habar n-aveau ce ar fi trebuit să facă.

Supraveghetorul lui Sanders încerca să afle mai multe de la superiorii lui, dar fără succes. Multe telefoane nici nu funcţionau. Iar la cele care funcţionau fie nu răspundea nimeni, fie erau redirecţionate spre alte centre de comandă al Pazei de Coastă, care aveau informaţii şi mai puţine decât cel din Baltimore. Haos şi confuzie peste tot şi, pentru prima dată de când lucra aici, începu să îi fie frică.

Chiar *era* ceva real. Era un scenariu de coşmar. Marele sfârşit în privinţa căruia analiştii de la Langley şi de la Serviciul de Informaţii al Apărării avertizaseră cu ani în urmă. O reţea teroristă sau un regim terorist lovise America folosind arme nucleare. Se pare că guvernul american fusese lichidat. În mod clar, schilodiseră sistemele militare americane sau, cel puţin, le perturbaseră în aşa fel încât să le facă nefuncţionale încă din prima fază a războiului. *Şi acum?*

Contraamiralul Scott Conklin comanda Districtul al cincilea al Pazei de Coastă, cu baza în Portsmouth. Răspundea de regiunea Atlanticului Mijlociu, de la New Jersey la Carolina de Nord. Bărbat aspru, fumător înrăit, la a patra generaţie de amirali, Conklin lucrase înainte la sediul Gărzii de Coastă, din D.C., ca director al siguranţei portuare. De fapt, Sanders ştia că la Washington el trebuise să aibă grijă ca un astfel de scenariu – un atac de pe mare asupra capitalei – să nu devină posibil vreodată. Ajutase la formarea noii reţele maritime de securitate, care acoperea toate porturile şi vasele americane, precum şi la întocmirea protocoalelor operaţionale de securitate, care acopereau toate cele opt mii de vase străine care intrau şi ieşeau în fiecare an din porturile Statelor

Unite. Dacă cineva ştia cum să facă faţă unei astfel de crize, se gândea Sanders, acela era Conklin.

Dar nimeni din Centrul de operaţiuni din Annapolis nu reuşea să dea de contraamiral şi nici de vreunul dintre cei cinci adjuncţi principali ai lui. Toţi ar fi trebuit să fie în Manhattan în dimineaţa următoare, la o conferinţă de securitate maritimă a Naţiunilor Unite. *Erau morţi cu toţii? Trăiau, dar erau grav răniţi? Erau vii, dar incapabili să comunice cu centrul de operaţiuni? Ce se întâmplase? Cine era la conducere?*

Chipul din fotografia de pe peretele Centrului de comunicaţii – în care stătea alături de preşedintele MacPherson şi vicepreşedintele Oaks – era cel al amiralului Jack Allenby, comandantul Pazei de Coastă a Statelor Unite. Singurul amiral cu patru stele din Paza de Coastă, Allenby, în vârstă de cincizeci şi opt de ani, fusese numit pentru un mandat de patru ani de preşedintele MacPherson şi validat în unanimitate de Senat. Dar el îşi avea biroul la sediul Pazei de Coastă din D.C. La fel vicecomandantul lui, cei doi comandanţi regionali şi şeful lui de personal, toţi viceamirali cu trei stele. Iar Centrul de comandă al Pazei de Coastă fusese distrus. *Asta însemna că toţi ofiţerii superiori de acolo muriseră? Atunci, cine era autorizat să ia decizii?*

Din câte ştia Sanders, înainte de 11 septembrie, Paza de Coastă funcţionase sub conducerea secretarului de la Transporturi. După 11 septembrie, o organizaţie federală lărgită o mutase sub comanda Homeland Security. Şi toţi cei din Paza de Coastă îşi cunoşteau misiunea. Sanders cu siguranţă. Se antrenase din prima zi.

> *Ca parte a Operaţiunii Vulturul Nobil, Paza de Coastă se află într-o stare de alertă maximă şi protejează mai mult de trei sute şaizeci şi unu de porturi şi peste o sută cincizeci de mii de kilometri de ţărm, cea mai lungă graniţă a Americii. Paza de Coastă continuă să joace un rol esenţial pentru buna desfăşurare a operaţiunilor din porturile noastre şi de pe căile maritime, asigurând un mediu sigur, în care marinarii şi poporul american să poată lucra şi trăi liniştiţi şi liberi. În urma atacului terorist din 11 septembrie, Paza de Coastă a mobilizat imediat mai mult de două mii de rezervişti, în cea mai mare operaţiune de apărare naţională şi de siguranţă portuară de la al Doilea Război Mondial încoace.*

În mod evident, acum nu mai era pace. America fusese atacată. America era în război. Asta însemna că Paza de Coastă servea acum sub comanda secretarului Marinei. Dar Sanders aflase deja că secretarul, care locuia cu soţia şi cei trei copii în D.C., era dat dispărut şi se presupunea că murise.

Mai auzise că toţi membrii Comitetului Şefilor de Stat Major dispăruseră şi se presupunea că sunt morţi. În cele din urmă, desigur, lanţul comenzii ducea la secretarul Apărării şi la preşedintele Statelor Unite. Dar, cu Pentagonul distrus şi cu Centrul de Comandă Militar abia funcţional, ei nu-i era clar cine lua decizii. Iar una trebuia luată imediat.

Sanders ridică receptorul şi formă repede numărul ofiţerului de serviciu.

— Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, domnule, eu sunt, începu ea. A ordonat cineva un atac împotriva vasului liberian?

— Abia *acum* ţi-ai dat seama? o repezi ofiţerul. Ce crezi că fac la telefon? Încerc să obţin autorizarea pentru atac, dar încă nu reuşesc să prind pe nimeni care să apese pe trăgaci.

— Îmi pare rău, domnule. Dar dacă inamicul se pregăteşte să lanseze altă rachetă? Nu puteţi autoriza chiar dumneavoastră o lovitură, până nu-i prea târziu?

— Sanders, întreci măsura.

— Vorbesc serios, domnule, insistă ea. Nu puteţi trimite acolo o navă să oprească vasul şi să-l percheziţioneze?

— M-am ocupat deja de asta. Dar cel mai apropiat vas e la distanţă de o oră.

— Dar elicopterele?

— Ce e cu ele?

— Domnule, trimiteţi mereu elicoptere de căutare şi salvare în Atlantic City şi Virginia Beach. De ce nu şi acum?

— Vrei să trimit acolo un Seahawk, cu câţiva salvamari? Las-o baltă, caporal. Mă faci să pierd timp.

Dar Sanders nu voia să renunţe.

— Nu, nu Seahawkuri. Mă refer la câteva MH-68, care să oprească nava. Au vedere nocturnă. Sunt înarmate.

— Nu pot scufunda un cargobot.

— Să-l lase fără motoare, cel puţin.

— Nu e suficient. Nu şi dacă vasul se pregăteşte pentru încă o lansare de rachetă. Trebuie să îl scufundăm. Şi încă repede. Uite, te-am ascultat, am înţeles. Dar am un protocol de urmat. Lasă-mă să-mi fac treaba.

— *Nu!* strigă Sanders, şocată de propria-i insolenţă, dar nici pe departe atât de şocată precum ofiţerul.

— Ce-ai zis? făcu el.

— Domnule, nu avem timp de protocoale, insistă ea.

— Ai grijă, Sanders, eşti pe cale să sari calul şi nu cred că vrei. Întoarce-te la muncă şi sună-mă doar dacă primeşti mai multe informaţii.

Tot nu voia să se dea bătută.

— Cu tot respectul, domnule, aceasta *este* munca mea – să păzesc coasta şi oamenii din zona Atlanticului Mijlociu. Iar acolo avem un vas care a lansat două rachete cu încărcătură nucleară şi presupunem că o va face din nou. Comanda a fost compromisă. Contraamiralul e dispărut. Comandantul la fel. Dumneata trebuie să preiei comanda.

— Ai înnebunit?

— Nu, domnule. Trebuie să săriţi peste protocol, să luaţi legătura cu un comandant de linie, să îi daţi coordonatele vasului liberian şi să îi spuneţi să trimită repede nişte avioane care să-l arunce în aer – *acum*.

— Caporal Sanders, ajunge! strigă ofiţerul. Eşti eliberată din post. Raportează imediat la biroul meu.

18

9:41 p.m., ora de est
Baza militară navală din Jacksonville, Florida

Era pregătit?

Întotdeauna crezuse că este. Brusc, nu mai era atât de sigur. Bill Oaks ştia că trebuia să înceapă să gândească altfel. Ştia că trebuia să înceapă să gândească din poziţia de preşedinte, un preşedinte în vreme de război. Nu avea să fie uşor.

Nu dorise niciodată poziţia de preşedinte. Niciodată nu avusese nici cea mai mică intenţie să candideze ca succesor al lui James „Mac" MacPherson. Cu opt ani în urmă, el şi Marie căzuseră de acord să-l ajute pe prietenul lor de o viaţă să conducă ţara. De atunci, se tot întrebaseră dacă făcuseră ce trebuia. Orele. Stresul. Călătoriile. Timpul petrecut departe de copiii lor. Era prea mult. Odată cu relaxarea adusă de al doilea mandat, începuseră să aştepte cu nerăbdare să se retragă şi să-şi petreacă mai mult timp cu fiii lor şi cu nepoţii.

Iar acum apăruse asta.

Două mandate de vicepreşedinte şi o viaţă întreagă în slujba guvernului îl făcuseră, cu siguranţă, mai bine pregătit decât cei mai mulţi. Dar era altceva să devii lider al lumii libere, ceva ce schimba un bărbat şi îi dădea puteri sporite.

Marine One ateriză pe a treia platformă navală ca mărime din Statele Unite, casa a douăzeci şi trei de mii de militari şi civili, a căror datorie era să-i asigure lui securitatea. Dar, spre surprinderea lui, Serviciile Secrete nu-l îndrumară spre acel 747 lucios, albastru cu alb, blazonat cu marele sigiliu, aşa cum se aşteptase. În schimb, îi acoperiră faţa şi capul cu o haină şi îl grăbiră spre Gulfstream V, ale cărui motoare mergeau în gol, nu departe de 747, închiseră uşile şi se pregătiră de o decolare urgentă, de parcă se aşteptau la un atac iminent.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe noul şef al gărzii lui de corp.

— Bună seara, domnule preşedinte, zise agentul de serviciu.

— Nu e nimic bun la ea, tinere, ripostă noul preşedinte. De ce suntem în acest G5 şi unde e garda mea de corp obişnuită?

— O să vă explic totul într-o clipă, domnule, răspunse agentul. Acum vă rog să vă aşezaţi şi să vă puneţi centura. Trebuie să decolăm cât de repede se poate şi trebuie să avem grijă să nu păţiţi nimic, domnule preşedinte.

Oaks nu era fericit şi vedea că nici ochii agentului nu erau prea veseli. Nu era timp pentru lămuriri acolo, pe acea bază, în acel avion, în acea clipă. Aşa că făcu ce i se spusese şi îi ordonă lui Bobby Caulfield să facă la fel.

— Domnule Caulfield, o să fie nevoie să vă strângeţi mai bine centura, zise agentul, în timp ce se pregăteau să decoleze.

— De ce? întrebă tânărul, încă ameţit şi bulversat de iuţeala cu care se întâmpla totul.

— Veţi vedea, rosti agentul, strângându-şi propria centură, după care îi făcu semn pilotului că totul e în regulă.

— Decolează, locotenente – *acum*.

Gulfstreamul înainta cu viteză pe pistă.

Se grăbea să ajungă din urmă acel 747 care decolase înaintea lui, iar din clipa în care se desprinse de sol Caulfield îşi dădu seama de ce fusese nevoie să îşi strângă centura. Nu era o ascensiune obişnuită. Nu urcau lin în noapte.

Sigur pe el, pilotul trase de manetă şi duse G5-ul aproape drept în sus, de parcă era o navetă spaţială. Cu toţii se simţiră împinşi cu violenţă pe spatele scaunelor de forţa de greutate pe care civilii o simt foarte rar.

O clipă mai târziu, goneau deja la mai mult de trei mii de metri. Apoi şase. Apoi nouă. Doisprezece. Abia când se apropiară de cincisprezece mii de metri, G5 începu să se stabilizeze. Un ofiţer se ridică de pe locul lui şi îi aduse preşedintelui un teanc de hârtii pe care cineva de la USNORTHCOM le trimisese la bordul lor, prin fax. Şi abia atunci agentul-şef de la Serviciile Speciale vorbi din nou.

Le spuse, pe scurt, despre atacurile nucleare, despre moartea preşedintelui MacPherson şi despre planul de urgenţă pe care tocmai îl puneau în aplicare.

Cu câţiva ani în urmă, explica el, acel Gulfstream al Armatei fusese modernizat şi echipat cu motoare de rachetă, similare cu cele de pe *Air Force One*. Scopul, zicea el, era să îl scoată urgent pe preşedinte din raza de acţiune a unor aruncătoare de rachete obişnuite sau a unora de tip Stinger. Astfel de tactici erau folosite foarte rar pe timp de pace, exceptând situaţiile în care preşedintele zbura prin vreo zonă de război. Dar cum America se găsea acum în război şi mare parte din guvernul federal fusese spulberat în decursul ultimei ore, se luau toate măsurile de precauţie posibile.

Lui Caulfield i se uscase gura. Mâinile îi transpirau. Era confuz şi dezorientat. Cu fiecare clipă care trecea, îi era tot mai teamă pentru mama lui divorţată şi pentru cei patru fraţi mai mici din Bronx. Mai trăiau? Erau

în siguranţă? Trebuia să îi găsească. Trebuia să afle şi să ia legătura cu fratele lui mai mare, Derek, sergent în Armata a Opta, aflată de-a lungul zonei demilitarizate din Coreea de Sud.

— Tot nu înţeleg – de ce n-am luat *Air Force One?* întrebă el în cele din urmă. Nu era mult mai sigur?

— În mod obişnuit, da, domnule, răspunse agentul, dar acum avem nevoie de ceva mai mult.

— Şi anume? insistă tânărul consilier.

— Elementul-surpriză.

— Adică?

— Având în vedere tot ce se întâmplă, continuă agentul-şef, trebuie să presupunem că cineva încearcă să ţintească Air Force One. Dacă e aşa, cel mai probabil va fi să ţintească acel 747 din faţa noastră. Aşa că am decis să îl trimit pe post de momeală şi să-l duc pe preşedinte cu G5. Din punct de vedere tehnic, desigur, orice avion care îl transportă pe preşedinte este *Air Force One*. Dar pe undele radio îl lăsăm pe 747 să utilizeze codul AF1, nu îl folosim noi.

— Care e codul nostru?

— Mă tem că nu vă pot dezvălui, este o informaţie secretă.

— Cu tot respectul, domnule, am cea mai mare autorizare de securitate.

Autorizarea lui era o necesitate în munca la acel nivel.

— Nu atât de mare cât ar trebui, tinere, replică agentul. Acesta nu e un simplu război. Este un război nuclear.

Fiecare muşchi din corpul lui Caulfield era încordat. Totul era altfel. Lumea se schimbase pentru totdeauna, iar aceşti tipi nu-şi asumau riscuri.

— Câţi oameni ştiu că noi ne aflăm în acest avion, în loc să fim în Boeing?

Nu voia să se gândească la ororile care îl înconjurau. În măsura în care era posibil, prefera să se gândească doar la avionul în care se afla şi la cât de sigur era.

— Doar noi şi trei agenţi din celălalt avion. Cei mai mulţi din echipaj nici nu-şi dau seama că preşedintele nu se află la bord. Doi dintre agenţii mei au acoperit cu o haină capul unui coleg, l-au grăbit spre Boeing şi l-au închis în apartamentul personal al preşedintelui. După cum ştie mare parte a echipajului – chiar şi piloţii –, POTUS se află la bordul lor. Şi exact asta vrem.

— Unde e garda de corp obişnuită a vicepreşedintelui? insistă el, ştiind că, dacă nu întreba el, cu siguranţă o va face şeful lui.

— Cu tot respectul, tinere, nu mai este vicepreşedinte, explică agentul. Potrivit Amendamentului 25, acum se comportă ca un preşedinte. Iar în curând va depune jurământul.

O funcţie diferită însemna o gardă de corp diferită. Caulfield era speriat. Fusese năucit încă din clipa în care el şi vicepreşedintele fuseseră luaţi pe sus de la Ponte Vedra, cu *Marine One*. Dar acum era şi mai rău. Se dezlănţuiseră toate iadurile, iar el nu putea face nimic.

Înghiţi cu greu şi întinse mâna.

— Bobby Caulfield, domnule, rosti el încet.

— Curt Coelho, zise bărbatul, scuturând ferm mâna tânărului, care tremura, încercând astfel să-i inspire încredere. Nu-ţi face griji, fiule. O să fie bine.

Caulfield nu era sigur.

Agentul Coelho se întoarse spre preşedintele interimar şi îi promise că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a fi în siguranţă. Oaks îşi desfăcu centura, se ridică, îi mulţumi şi îl rugă să le transmită agenţilor care îl serviseră cât fusese vicepreşedinte că le era recunoscător pentru serviciile lor.

— Sunteţi foarte atent, domnule preşedinte. Dar veţi avea ocazia să le mulţumiţi personal în curând. Se află cu toţii în *Air Force One*. Imediat ce ajungem la sol, în Springs, voi găsi o modalitate de a-i integra în echipa mea. Vă cunosc bine şi v-au servit cu credinţă mulţi ani. Şi, ca să fiu sincer, domnule preşedinte, vom avea nevoie de tot ajutorul posibil.

19

9:45 p.m., ora de est
Centrul de comandă al Pazei de Coastă
Curtis Bay, Maryland

Sanders era uluită.

Mâinile îi tremurau. Închise ochii şi încercă să gândească. *Trebuia să facă ceva. Cineva trebuia să facă ceva. Dar ce?*

Ridică receptorul şi încercă să-şi sune colegii de la posturile Pazei de Coastă din al cincilea district, dar toate liniile erau căzute. Auzea fie semnal de ocupat, fie mesaje înregistrate, fie paraziţi. Încercă să sune al unsprezecelea district, care acoperea California. Nimic. Încercă să sune la numere ale Gărzii celui de-al treisprezecelea district, care acoperea Seattle. Din nou, nimic. *Toţi erau morţi? Sau doar sistemele de comunicaţii fuseseră distruse ori compromise?*

Se uită la ceas. Trebuia să se prezinte imediat la raport în faţa ofiţerului de serviciu. *Cât va mai dura până când va trimite pe cineva să o aresteze? Câteva minute, se gândi ea.*

Încercă să se conecteze la sistemul militar de intranet, dar îi tot apărea un mesaj care zicea că, temporar, sistemul nu funcţiona, iar pentru canalele secrete nu avea autorizaţie. *Să încerce să prindă o linie prin satelit? Pe cine să sune? Ce să spună?*

Disperată, îşi scoase mobilul personal şi îl sună pe iubitul ei, Tomas Ramirez, care era student în primul an la Academia Navală din Annapolis. Voia să se asigure că e bine, desigur. Dar voia şi numărul de telefon al fratelui său, Carlos, pilot pe un avion de vânătoare, aflat la baza navală Oceana, din Virginia Beach. Escadronul lui era cunoscut sub numele de „Pistolarii”. Zburau cu avioane F/A-18E Super Hornet, cele mai rapide şi mai ucigătoare din aviaţie.

Poate, doar poate…

Telefonul suna. Era un semn bun. Dar continuă să sune, iar ea începu să se îngrijoreze.

Într-un final, la al cincilea apel, Tomas răspunse şoptit:

— Iubito, eu sunt, eşti bine?

— Sunt bine, răspunse şi ea tot în şoaptă. Tu?

— Deocamdată e în regulă, dar ne evacuează.

Sanders trase aer în piept.

— *Cum? De ce?*

— Spun că vântul aduce radioactivitate dinspre D.C., explică el.

— Unde eşti acum?

— În autobuz, zise Ramirez. Habar n-am unde ne duc. Nici la telefon n-ar trebui să vorbesc. De asta şoptesc. Pot să te sun eu mai târziu?

— *Nu*. Ascultă – eu sunt prinsă la mijloc şi nu ştiu ce să fac. Sunt în legătură cu căpitanul unui vas care a văzut lansarea rachetelor de pe un cargobot aflat în apropierea lor. El ştie exact de pe care navă a fost atacat D.C. Şi îi putem prinde, Tomas. Ştiu unde sunt.

— *Zău?!* Incredibil. Încă nu i-am scufundat?

— Nu, nu încă. Tocmai asta e. Nu găsesc pe nimeni care să facă ceva.

— De ce? Care e problema?

— Aproape toate sistemele noastre de comunicaţii sunt la pământ. În mare parte din ţară nu funcţionează nici reţeaua de curent electric. Cei mai mulţi ofiţeri de rang înalt din Paza de Coastă sunt morţi. Iar superiorul meu nu ştie ce să facă. E panicat. Dar trebuie să ne mişcăm repede.

— Înţeleg. Dar dacă atacă din nou?

— *Exact,* răspunse Sanders, uşurată nu doar pentru că auzea vocea iubitului ei, ci şi fiindcă găsise pe cineva care simţea la fel. Asta spun şi eu. Dar nimeni nu ascultă.

— Ceaţa războiului, zise el. Caz tipic.

— Deci, ce să fac?

— De ce ai nevoie?

— Am nevoie de două avioane de luptă – repede.

Ramirez înţelese, în sfârşit.

— *Carlos*.

— Vrei să îl suni?

— Sigur că da – doar aşteaptă un pic şi roagă-te să ajung la el.

— Aşa o să fac, Tomas, mulţumesc. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Acum ai grijă şi ne vedem curând.

Sanders închise şi îşi lăsă capul în jos. Apoi îl contactă prin radio pe căpitanul de pe *Double Dolphin*. Dacă aveau vreo şansă să reuşească, îi trebuiau ultimele informaţii, pe care să le transmită mai departe când va fi momentul.

Se mişcase vasul liberian, îl întrebă ea pe căpitan.

Nu, răspunse el. Motoarele mergeau, dar nu părea că are de gând să plece undeva. Cel puţin deocamdată.

Vedea vreo mişcare pe punte?

Da. Era o grămadă de oameni care se agitau. Păreau să deschidă unul dintre containerele de la provă. Păreau să asambleze ceva, deşi nu-şi dădea seama ce, nu vedea bine, recunoscu el, din pricina celorlalte containere.

Era posibil ca echipajul să pregătească o altă lansare? insistă Sanders.

Căpitanul îi spuse din nou că nu era sigur. Dar ceva se întâmpla şi era îngrijorat.

Sistemul GPS tot nu îi funcţiona?

Nu, încă nu, deşi îşi zorise echipajul să încerce să îl repare cât mai repede.

Telefonul de pe biroul lui Sanders sună. Trebuia să fie ofiţerul de serviciu sau unul dintre adjuncţii lui, dar ea nu era pregătită să răspundă. Nu încă. Mai avea o întrebare pentru căpitanul fregatei şi ştia că putea fi ultima.

— Dumneavoastră şi echipajul sunteţi înarmaţi?

— Nu, ar trebui să fim? întrebă căpitanul, iar neliniştea din vocea lui crescu.

— Cred că ar fi prudent, zise ea, şi se temu pentru vieţile lor, în cazul în care echipajul de pe vasul liberian le asculta transmisiunile, lucru care acum i se părea şi mai probabil.

*

Un telefon sună la NORAD, la 9:58 p.m., pe o linie de urgenţă de gradul unu.

Iniţial, apelul fu preluat de un ofiţer din birou, apoi de un ofiţer naval superior, care se grăbi să-l înştiinţeze pe generalul-locotenent Briggs.

— Domnule, aveţi un telefon urgent.

Briggs privea monitorul computerului, unde el şi colegii lui urmăreau foarte atenţi ultimele imagini transmise prin satelit de pe coastele Atlanticului şi Pacificului.

— Cine e? întrebă Briggs, devenind şi mai iritat din cauza întreruperii.

— Căpitanul John Curry, domnule.

— Oceana?

— Da, domnule.

— Bine, fă-mi legătura pe linia şase! ordonă.

Nu trebuia să i se amintească faptul că baza navală Oceana, din Virginia Beach, era singura de dimensiuni mari de pe Coasta de Est şi o componentă esenţială a strategiei de apărare aeriană a NORAD pentru graniţa maritimă dinspre Atlantic. Bază pentru şaptesprezece unităţi de bombardiere, Oceana era un complex întins pe douăzeci şi patru de kilometri pătraţi, cu un personal ce număra peste unsprezece mii de oameni. Aici se înregistra un sfert de milion de decolări şi aterizări pe an. Dacă într-o astfel de zi era sunat de comandantul bazei şi spunea că e urgent, înseamnă că aşa era. În plus, Briggs îl cunoştea pe Curry de aproape zece ani şi avea încredere deplină în el.

Luă receptorul şi răspunse pe linia şase.

— Jack, Charlie la telefon. Sunt îngropat aici – ce e?

— Un cadou de Crăciun, Charlie. Am nevoie doar de permisiunea de a-l deschide.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Briggs, uitându-se la ceas.

Curry îi explică repede că deţine coordonatele aproximative ale vasului de pe care fuseseră lansate rachetele către Washington, D.C. Îi povesti pe scurt cum ajunsese în posesia lor – de la unul dintre piloţii lui de luptă, al cărui frate se întâlnea cu un caporal din serviciul de comunicaţii al Pazei de Coastă, care intrase în legătură cu căpitanul unui vas panamez, care văzuse totul.

— Poţi verifica povestea tipului? întrebă, simţind cum îi creşte pulsul.

— Asta facem acum, domnule, răspunse Curry, spunându-i că deja dăduse ordin de zbor pentru două F/A-18E Super Hornet, în speranţa că va primi autorizarea de a pleca în direcţia amintită.

Ambele avioane se îndreptau spre coordonatele respective. Ambele erau înarmate. Şi ambele aveau ordin să se oprească deasupra vasului liberian şi să raporteze imediat.

— Dacă totul se confirmă, generale, au permisiunea să scufunde acest vas?

— Absolut, zise Briggs fără ezitare. Singurul meu regret e că nu o pot face chiar eu.

Puse receptorul jos şi închise ochii. Îşi dorea cu disperare să lupte cu cineva, cu oricine. Dar pentru asta avea nevoie de o ţintă. Să fie aceasta portiţa pe care o aşteptase sau una dintre numeroasele alarme false?

20

9:06 p.m., ora centrală standard
La bordul *Air Force One,* la cincisprezece mii de metri deasupra oraşului Alabama

Caulfield se holba la propriu-i chip, în oglinda de la toaletă.

Ochii îi erau injectaţi. Mâinile îi tremurau. Capul îi vâjâia, iar un agent al Serviciilor Secrete bătea la uşă.

— Domnule Caulfield, trebuie să vă întoarceţi la loc.

— O clipă, răspunse el, chinuindu-se să formeze codul de la încuietoarea genţii.

— Acum, domnule Caulfield. Pilotul spune că ne apropiem de nişte turbulenţe puternice. Toată lumea trebuie să stea jos.

— Am zis un minut! strigă.

încerca disperat să nimerească combinaţia, ştiind că nu are prea mult timp. Prima încercare eşuă. Trebuia să se calmeze. Încercă din nou. De data asta, geanta se deschise, ca prin minune.

Caulfield cotrobăi printre broşurile marcate cu „Strict secret” şi printre dosarele burduşite cu documente politice. Dădu peste camera digitală şi agenda galbenă, peste biblioraftul cu informaţiile personale ale fiecărui personaj-cheie din guvernul american. *Asta era*. Deschise atent fundul fals din piele şi găsi imediat sticluţa, oglinda mică şi lama. Scoase portofelul şi rulă o bancnotă de douăzeci de dolari.

Avionul începu să trepideze, mai blând la început; apoi începu să se scuture violent.

— *Acum, domnule Caulfield,* spuse agentul din nou. *Chiar trebuie să insist*.

Consilierul încercă să respire adânc, apoi îşi şterse nasul, puse totul la loc în geantă şi se spălă pe mâini şi pe faţă. O clipă mai târziu era la locul lui, cu centura strânsă, ochii închişi şi mintea zdruncinată de grija pentru mama lui, pentru fraţii şi prietenii lui.

Douăzeci de minute mai târziu, turbulenţele trecuseră.

Agentul special Curt Coelho îşi desfăcu centura, se ridică şi îşi îndreptă cravata.

— Domnule, e momentul, zise el.

Apoi, îl prezentă pe Oaks lui Sharon Summers, judecător-şef al Districtului Central din Florida, în vârstă de şaizeci şi trei de ani, care până

atunci stătuse neobservată în spatele avionului.
— Apreciez că sunteţi alături de noi într-o asemenea situaţie, doamnă judecătoare, rosti Oaks, în timp ce dădea mâna cu ea şi îi oferea un loc la micuţa masă de conferinţe.
— Sunt îngrozită, domnule, răspunse Summers. Dar puteţi fi sigur, domnule preşedinte, că voi face tot ce trebuie ca să repunem pe picioare guvernul, conform Constituţiei.
— Mulţumesc, doamnă judecătoare, o să vă ajut şi eu. De când prezidaţi?
— Preşedintele George Bush m-a nominalizat imediat după 9/11, domnule, explică ea. Iar Senatul m-a validat chiar repede, comparativ cu cei mai mulţi dintre colegii mei. Am fost confirmată în 27 martie 2002 şi am primit numirea trei zile mai târziu.
— Vă mulţumesc că vă serviţi ţara.
— Este onoarea mea, domnule.
— Aveţi un exemplar din Constituţie?
— Da, domnule. Întotdeauna am unul la mine, zise ea, şi îi arătă o ediţie mică, legată în piele.
— Are cineva o Biblie? întrebă Oaks, câteva clipe mai târziu.
— Am la mine propria Biblie, domnule, răspunse ea. E bună?
— Da, încuviinţă el. Sunteţi o femeie credincioasă, doamnă judecătoare Summers?
— Nu am fost mereu, trebuie să recunosc. Dar Războiul lui Ezechiel a schimbat totul pentru mine, domnule preşedinte. Acum pot spune că sunt.
— Foarte bine, zise Oaks, mulţumit că cineva cu o credinţă pe care el nu o avea era acolo în acel moment teribil. Atunci voi aprecia foarte mult rugăciunile dumneavoastră în orele şi zilele care ne aşteaptă, doamnă judecătoare Summers.
— Aveţi nu doar rugăciunile mele, ci şi pe cele ale unei naţiuni măreţe, domnule preşedinte, rosti ea, cu vocea plină de emoţie.
Oaks aprecie observaţia şi, adânc în suflet, spera să fie adevărat, dar nu era foarte sigur că aşa stăteau lucrurile. De când se ştia, fusese un agnostic. Nu avea nimic cu oamenii credincioşi, absolut nimic. Soţia lui se simţise din nou atrasă de biserică în lunile de război. Dar el pur şi simplu nu simţea la fel. Fusese mereu un fel de Domnul-fac-aşa-cum-ştiu-eu, precum cel din cântecul lui Frank Sinatra, şi habar n-avea cum să se schimbe, chiar dacă ar fi vrut.
— Ar fi bine să nu mai pierdem vremea, spuse el, respirând adânc. Să terminăm cu asta, apoi vom discuta despre succesiune şi despre ierarhie.
— Da, domnule.
Judecătoarea Summers se ridică în picioare, la fel ca toţi ceilalţi din

avion, cu excepţia piloţilor. Bobby Caulfield îşi scoase camera digitală, ca să înregistreze evenimentul pentru naţiune, pentru lume şi pentru generaţiile încă nenăscute.

— Domnule preşedinte, este vreun pasaj anume la care vreţi să fac referire înainte de a rosti pledoaria? întrebă ea.

Oaks fu jenat de întrebare. MacPherson fusese cel religios, nu el, iar în acea clipă mintea lui era goală.

— Orice crezi că e adecvat momentului va fi bine, doamnă judecătoare, zise el, sperând să pară mai degrabă amabil decât ignorant.

— Ei bine, domnule, încă de când Serviciile Secrete m-au luat de la hotel şi mi-au dezvăluit ce se întâmplă, mă tot gândesc la 2 Cronici 7:14, explică ea, deschizând Biblia la acel pasaj, după care îşi drese vocea. Domnul spune: *Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, şi va căuta Faţa Mea, şi se va abate de la căile lui rele, – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, şi-i voi tămădui ţara*. Avem nevoie de o mare vindecare acum, domnule. Asta înseamnă că avem nevoie de multă rugăciune şi umilinţă.

— Sunt perfect de acord, doamnă judecătoare, zise el, aprobând din cap. Aşa vom face, cu plăcere.

— Mulţumesc, domnule. Sunteţi gata?

Oaks se uită în jur, prin avionul plin cu străini. Singura persoană pe care o recunoştea era Caulfield. Marie nu era cu el. Nici şeful personalului sau vreunul dintre consilierii lui militari sau politici. Se simţea singur şi copleşit de importanţa sarcinii pe care o avea în faţă. Desigur, nu putea lăsa să se vadă asta. Trebuia să pară puternic, mai ales aici, mai ales acum. Dar adevărul era că îl cuprinsese frica şi ştia că nu era singurul care simţea aşa. Citea teama în ochii tuturor, indiferent cât de curajos vorbeau sau se purtau. De el depindea însufleţirea unei naţiuni paralizate de şoc.

— Da, doamnă, sunt pregătit, rosti el, în cele din urmă.

— Foarte bine, domnule, vă rog să puneţi mâna stângă pe Biblie. Mulţumesc. Acum ridicaţi mâna dreaptă şi repetaţi după mine, pe măsură ce citesc din Articolul II, Secţiunea 2, Clauza 8, din Constituţia Statelor Unite.

Oaks făcu ce i se spuse, iar judecătoarea începu.

— Eu, William Harvard Oaks, jur solemn…

— Eu, William Harvard Oaks, jur solemn…

— … că voi îndeplini cu credinţă mandatul de preşedinte al Statelor Unite…

— … că voi îndeplini cu credinţă mandatul de preşedinte al Statelor Unite…

— … şi îmi voi folosi întreaga pricepere…

— ... şi îmi voi folosi întreaga pricepere...
— ... să servesc, să protejez şi să apăr...
— ... să servesc, să protejez şi să apăr...
— ... Constituţia Statelor Unite.
— ... Constituţia Statelor Unite.

Judecătoarea Summers îşi lăsă jos mâna dreaptă şi i-o întinse bărbatului care acum avea în mâinile lui soarta naţiunii şi, poate, a întregii lumi.

— Felicitări, domnule preşedinte! zise ea, în timp ce Caulfield continua să facă poze. Vă rog să ne conduceţi bine.

Toată lumea aplaudă.

— O să fac tot ce-i posibil, doamnă judecătoare Summers, răspunse preşedintele. Domnul să aibă milă de noi toţi!

21

5:44 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Soarele de un roşu ca sângele se ridica repede deasupra deşertului.

Deja erau aproape treizeci şi opt de grade şi nu era nici şase dimineaţa. Tabăra prindea din nou viaţă, fără să cunoască ororile care se petreceau în Statele Unite.

Dar Bennett şi doctorul Kwamee ştiau. Împreună cu mai mulţi medici şi asistente stăteau îngrămădiţi în jurul unui televizor mic, pe care medicul-şef al taberei îl avea în birou. Niciun post de televiziune american nu funcţiona, dar doctorul continua să schimbe canalele între BBC, Sky News şi CNN International. Niciunuia dintre ei nu-i venea să creadă ce vedea şi ce auzea.

...Recapitulăm pentru acei dintre dumneavoastră care abia aţi pornit televizoarele. BBC tocmai a confirmat faptul că patru oraşe americane – Washington, D.C., New York, Los Angeles şi Seattle – au fost lovite de bombe nucleare. Surse de la Casa Albă au confirmat pentru BBC că preşedintele american James MacPherson a fost ucis în atacul din Los Angeles. Repet, BBC confirmă acum, din surse ale guvernului britanic, faptul că preşedintele american este mort. A fost ucis într-o explozie nucleară, exact înainte de începerea discursului pe care urma să îl susţină la Convenţia Naţională Republicană, la Staples Center, în Los Angeles. Încă nicio veste din Downing Street nr. 10, deşi aşteptăm din clipă în clipă ca prim-ministrul să facă o declaraţie.

Putem susţine că numărul victimelor din Statele Unite se aşteaptă să fie de ordinul milioanelor. Pagubele, ni s-a spus, sunt absolut de neimaginat. Wall Street a fost complet anihilată şi toate pieţele din Asia au fost oprite după ce pieţele au început să cadă – doar indicele Nikkei a căzut cu treizeci şi şase de procente, înainte ca oficialii să apuce să îl închidă. Se aşteaptă ca şi pieţele europene să rămână închise în această dimineaţă.

În acest moment nu este clar dacă aceste bombe au fost introduse în ţară de terorişti sau au fost lansate în oraşele americane cu ajutorul rachetelor. Ministrul Apărării, Allister Morgan, afirmă că nu există indicii potrivit cărora ar fi fost folosite rachete intercontinentale. Nu avem nici...

Deci asta era, se gândea Bennett, în timp ce îşi amintea de telefonul primit mai devreme. Oricine îl sunase ştia că urmau aceste atacuri. Omul acela spusese adevărul, ceea ce însemna că ştia ce urma să se întâmple. Cine era? Cât de mult ştia? Încă nu-şi dădea seama cum reuşise cineva să obţină numărul lui de telefon, care era secret. Dar începu să se întrebe ce ar putea face. Mai întâi, ar trebui să afle cine era acea persoană. Exista şi un punct de plecare: să ia legătura cu autorităţile din Statele Unite. Dar pe cine să sune? Aproape toţi cei din administraţie – pe mulţi îi cunoştea personal – erau, probabil, morţi.

Se scutură de acest gând oribil. Să încep cu începutul, se gândi el. Scoase telefonul şi formă numărul de acasă al mamei lui, aflată în Orlando. Tot ce auzi fu o înregistrare.

Îmi pare râu, numărul apelat nu poate fi contactat. Vă rog, verificaţi dacă aţi format corect sau închideţi şi formaţi din nou.

Încercă de câteva ori, fără succes. Apoi, formă numărul de mobil al mamei lui. Din nou, fără rezultat. Vru să încerce la vecini, dar i se spuse că toate liniile erau ocupate. Asta nu-i a bună, se gândi, deşi încercă să alunge repede gândurile negre.

Doctorul Kwamee schimbă posturile din nou.

Aici CNN, ştiri de ultimă oră...

Muzica aparte şi imaginile atraseră atenţia lui Bennett.

...din centrul CNN din Atlanta, Terry Cameron.

— După criza nucleară de neimaginat care s-a abătut asupra Americii, CNN a aflat că vicepreşedintele Bill Oaks nu doar că a supravieţuit celor patru explozii nucleare, ci a şi depus jurământul ca nou preşedinte al Statelor Unite. Cu câteva clipe în urmă, William Harvard Oaks a devenit cel de-al patruzeci şi cincilea preşedinte american. Ceea ce vedeţi pe ecrane este o fotografie digitală făcută de un consilier de la Casa Albă la bordul *Air Force One,* în timp ce noul preşedinte era învestit de judecătoarea Sharon Summers, care, din câte am înţeles, este o judecătoare federală de undeva din Florida...

Cameron făcu pauză o clipă, poate, se gândea Bennett, pentru a permite ca enormitatea pe care o spunea ţării şi întregii lumi să fie procesată. Sau poate doar ca să-şi potolească emoţiile. Se presupune că reporterii de ştiri nu trebuie să îşi arate sentimentele în direct. Reporterii CNN International în mod deosebit – cel puţin aşa ştia Bennett din propria experienţă. Foarte rar arătau vreo sclipire de patriotism sau de afecţiune specială pentru Statele Unite. Dar Cameron nu prea reuşea să se detaşeze emoţional de poveste. *Mulţumesc lui Dumnezeu,* se gândea el, care avea de asemenea probleme în a-şi stăpâni emoţiile. Femeia de la BBC se purta de parcă era

vorba despre un simplu cutremur, un uragan sau aşa ceva. Oare nu înţelegea cât de grav era acest război sau, în secret, se bucura?

Poate o judeca greşit. Poate era doar o profesionistă. Îşi făcea treaba. Dar toate astea nu-i spuneau nimic? De ce era atât de calmă, de nemişcată de enormitatea carnajului? Nu se lupta şi el să-şi menţină controlul? Dacă ar fi fost singur, e posibil să şi-l fi pierdut. Dar, fiind unicul american din acea încăpere şi singura persoană pe care Erin o mai avea pe lume, decisese deja că trebuia să-şi ţină emoţiile în frâu.

În plus, ştia că ea nu trebuia să afle. Era prea slăbită pentru aşa ceva, deocamdată. La urma urmei, toţi prietenii ei de la Casa Albă erau morţi. La fel cei din CIA, unde ea lucrase aproape zece ani. Acolo lucrase şi tatăl ei, un sfert de secol, până ce murise în Afganistan, în timpul războiului cu Sovietele.

Şi cum o să îi zică vreodată că întreaga familie MacPherson fusese ucisă? Practic, ei o adoptaseră când mama ei murise de cancer ovarian, la începutul anilor '90. Fiicele lui MacPherson fuseseră singurele ei surori şi întotdeauna o trataseră ca fiind parte din familie. Iar acum nu mai erau. Niciunul dintre ei. Adevărul era că aproape toţi cei pe care Erin îi cunoscuse erau morţi şi sentimentul de neputinţă care îl chinuise în cea mai mare parte a nopţii începea să revină.

Aparatul de aer condiţionat al clinicii se defectase. Transpiraţia îi udase gulerul cămăşii. Ochii lui erau grei. Nu ştia dacă era negare sau depresie, dar ceva îi spunea că nimic nu conta cu adevărat şi îl îndemna la somn. Îl auzea pe reporterul de la CNN care anunţa cât de rapid încerca guvernul american să se repună pe picioare, dar lui nu prea îi păsa. Auzea nişte experţi care comentau cât era de important pentru restul lumii – în special pentru duşmanii Statelor Unite – să vadă că era cineva la conducere, dar reţinea foarte puţin din ce auzea.

În acelaşi timp, îi auzea pe medicii din jurul lui discutând despre cine-o fi în spatele atacurilor şi despre ce anume ar trebui să facă noul preşedinte. *Dar conta cu adevărat?* se întreba el. Lumea era în flăcări. Diavolul se dezlănţuise. Ce mai contau câteva rachete nucleare care loveau civili nevinovaţi? Tot ce voia era să doarmă.

Erin, decise el, era norocoasă în acea clipă. Era atât de drogată încât habar n-avea ce se întâmpla. Ultimul lucru pe care îl auzise era că va avea un copil peste opt luni, iar acum savura plăcerea acelei veşti, fără să ştie că ar putea fi ultima. *De ce să nu i se alăture?* meditã Bennett. *De ce să nu se facă şi el comod pentru câteva ore sau pentru câteva zile şi să viseze la viaţa pe care ar fi putut-o avea?*

Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Gândurile i se îndepărtară de ştiri, de tabără, de coşmarul care se derula în jurul lui. Brusc, o văzu din

nou pe Erin, aşa cum îi apăruse prima dată în faţa ochilor, încă îşi amintea senzaţia pe care o avusese când ea intrase în camera de conferinţe de la etajul treizeci şi şase, din Manhattan, cu acea fustă maro, cu bluza din mătase şi cu perlele la gât. Venise la un interviu pentru un post de analist de bursă, dar încă îşi amintea cum se gândise că, dacă fata aceea frumoasă avea chiar şi numai jumătate de creier, ar fi fost un prost să nu o angajeze.

Încă şi-o imagina întinzându-i un CV şi zâmbind. Simţea parfumul ei, care părea să plutească în aer. Îşi simţea inima bătându-i cu putere în timp ce parcurgea CV-ul, iar ea stătea la masă pe locul din faţa lui.

Summa cum laude, Universitatea din Carolina de Nord, Chapel Hill, cu o diplomă în economie. Un MBA de la Wharton. Călătorise mult – Londra, Paris, Berlin, Hong Kong şi Cairo. Un stră-străbunic care fusese cândva secretar de stat. Şi fără inele pe degete. *Cum poate fi singură o fată atât de frumoasă?* se minunase el atunci. *Cum fusese posibil ca ea să se îndrăgostească de el?* se întreba acum.

22

10:49 p.m., ora de est
Deasupra Atlanticului,
chiar lângă coasta statului Maryland

Veniră repede, cu forţă, fără avertisment.

Unul după altul, cele două F-18 se năpustiră din cerul nopţii peste puntea fregatei liberiene, cu viteza de 1,8 mach – aproape dublul vitezei sunetului. Sfărâmară ferestrele de pe punte şi îi spulberară pe toţi. Câteva secunde mai târziu, piloţii transmiteau către NORAD.

— Palatul de cristal, aici Canion unu-nouă. Avem ţinta în vizor. Mă auziţi? Terminat.

— Canion unu-nouă, aici Palatul de cristal. Ce vedeţi?

Pilotul de pe avionul Super Hornet lider, din Escadrila 105 Bombardiere, confirmă repede toate detaliile transmise de caporalul Carrie Sanders, de la Paza de Coastă. Era un vas masiv – avea lungimea a cel puţin trei terenuri de fotbal cu coca neagră vopsită cu litere mari albe, un steag liberian şi multe containere, câteva fiind deschise. Nu vedea nicio urmă a lansării rachetelor. Probabil că le ştersese vântul. Dar ceea ce îl înspăimânta cu adevărat era ce vedea la pupa.

— Palatul de cristal, aici Canion unu-nouă. Echipajul are pregătit un alt lansator mobil. Repet, au pregătit un alt lansator mobil. Au pus pe el o rachetă. Pare că sunt gata să o lanseze. Pare că sunt gata să o lanseze în orice clipă.

*

Briggs respiră greu.

Avea zeci de avioane de luptă, distrugătoare, submarine de atac rapide şi nave ale Pazei de Coastă care se îndreptau pe calea aerului sau pe apă spre zonele maritime apropiate de New York, New Jersey, Maryland, California şi statul Washington, într-o vânătoare frenetică, menită să dea gata vasele care aruncaseră în aer oraşele americane. Brusc însă, avea şi o ţintă reală şi doar câteva secunde să acţioneze.

Două monitoare mari montate pe peretele Centrului de operaţiuni al NORAD îi arătau imagini transmise de fiecare dintre cele două F-18. Pe un al treilea monitor apăreau imagini proaspete, primite prin satelit, cu fregata liberiană. Aproape sigur, se gândea, vedea ţeava unei rachete Scud C pregătite de lansare. Vedea vălătucii de fum ieşind din motoarele ei şi

fiecare muşchi din corp i se încordă.

— Canion unu-nouă, Canion doi-zero, aici generalul-locotenent Charles Briggs, comandantul NORAD. *Vă ordon să distrugeţi racheta şi să scufundaţi vasul imediat. Scufundaţi vasul ăla chiar acum. M-aţi auzit?*

Se auzeau doar bruiaje.

— Canion unu-nouă, Canion doi-zero, aici Palatul de cristal, mă auziţi?

Dar tot ce auzea erau mai multe bruiaje.

— Canion unu-nouă şi Canion doi-zero, aici generalul-locotenent Briggs, de la NORAD. Mă auziţi? Repet, mă auziţi?

Se auzi ceva, dar trunchiat. Gura i se uscă. Faţa îi era acoperită de broboane de sudoare. În imaginile primite de la satelit vedea echipajul de pe puntea vasului liberian năpustindu-se să se adăpostească. Lansarea era iminentă. Nu mai aveau timp.

Toţi ochii din Centrul de operaţiuni erau aţintiţi asupra ecranelor. Câţiva îşi uniră palmele pentru rugăciune. Cu toţii ştiau ce ştia şi Briggs. Câteva secunde de întârziere şi avea să fie prea târziu. Un alt oraş american putea fi ras.

Generalul clipea des. Ceru un pahar cu apă şi îşi şterse sprâncenele. Nu se va întâmpla din nou. Dar se întâmpla. Vederea îi era înceţoşată. Se simţea uşor slăbit şi ameţit. Exact ca atunci, într-o zi care i se întipărise în amintire pentru totdeauna.

În loc de imagini cu vasul liberian, se trezi uitându-se la un jumbo jet rusesc, la şaizeci de kilometri de Washington, apropiindu-se violent. Auzi vocea lui Bob Corsetti, şeful personalului de la Casa Albă, implorându-l pe preşedinte să ia o decizie.

Domnule, nu aveţi de ales. Trebuie să-l terminaţi repede pe tipul ăsta.

Briggs îşi simţi pulsul luând-o la goană în timp ce aştepta ca preşedintele să vorbească, să acţioneze. Corsetti avea dreptate. MacPherson nu mai avea de ales, timpul expirase. Datoria lui constituţională era să apere ţara. De ce dura atât de mult? De ce ezita? Nu înţelegea riscurile?

Secundele treceau, deşi păreau o eternitate. Apoi, MacPherson, în sfârşit, se hotărî. Dădu ordinul, care fu transmis rapid ierarhic. Briggs încă vedea imaginile de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi înainte, încă auzea vocile, cum putea să uite?

Diavolul unu-unu, POTUS declară ţinta ostilă. Sunteţi autorizaţi să atacaţi.

Comandant CONR, am înţeles bine? Ţinta e ostilă? Vreţi să atac? Vreţi să trag asupra unui avion civil neînarmat?

Încă auzea tremurul din vocea pilotului. Nu erau doar emoţiile. Era altceva – ezitarea, rezistenţa. Dar de ce? Nu era treaba unui pilot să se

lupte cu justificările morale ale unui astfel de telefon. Era treaba preşedintelui. A comandantului. Iar comandantul tocmai dăduse un ordin. *De ce nu era executat?*

Avionul companiei Aeroflot se găsea acum la o distanţă de treizeci de kilometri. Nu mai aveau timp.

De parcă ar fi planat deasupra corpului său, Briggs se vedea sărind înainte, apucând microfonul şi strigând la pilot.

Diavolul unu-unu, aici generalul-locotenent Charles Briggs, de la NORAD. Fiule, ai ordin să dobori acest avion rusesc. Repet, doboară ţinta – acum.

Timp de un minut, cel mai lung minut, nu se auzise nimic decât liniştea.

Apoi, pilotul: *Nu pot, domnule... îmi pare rău. Eu... pur şi simplu, nu pot să o fac... Nu e corect.*

În timp ce avionul rusesc se apropia de Washington, Briggs apucase microfonul. Iar acum simţea din nou, ca atunci, cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Deja avusese trei atacuri de cord. Nu-şi permitea un al patrulea. Cu siguranţă nu acum.

MacPherson vorbise înaintea lui. *Generale Briggs, aici preşedintele Statelor Unite. Capitala ţării este atacată. Îţi ordon să dobori avionul – acum!*

Nu-l mai auzise pe preşedinte atât de furios niciodată. Şi nici nu avea să îl mai audă vreodată.

Avionul 6617 era la doar douăzeci de kilometri şi accelera. Briggs încă simţea receptorul rece al radioului în mâini.

Diavolul unu-unu, aici generalul Briggs, de la NORAD. Curăţă-l imediat. Diavolul unu-doi, poţi să tragi?

Doar linişte.

Diavolul unu-doi, poţi să tragi?

Brusc, o transmisiune neclară, apoi, în sfârşit, *Recepţionat, domnule general, pot trage.*

Atunci doboară-l, fiule, înainte să moară zece mii de oameni.

Briggs se gândea că nu va uita cât va trăi imaginea acelui avion rusesc prăbuşindu-se în râul Potomac, într-o misiune sinucigaşă în inima capitalei, cu un F-16 american, pilotat de un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, în coada lui.

Domnule, îl am în vizor...

Avionul rusesc era la doar zece kilometri de Casa Albă.

Era acum ori niciodată. *Trage,* strigase Briggs în gând. *Trage.*

Vulpea doi!

Dar amintirile – dureroase – se estompară, înlocuite de realitatea unei operaţiuni în derulare undeva deasupra Atlanticului, aproape de coasta

statului Maryland. Briggs tresări când văzu o rachetă aer-sol pornind din partea dreaptă a unuia dintre cele două F-18, apoi alta şi apoi o a treia. Şi a patra. La fel din celălalt avion – iar şi iar.

Privea uimit rachetele care zburau pe cer, ghidându-se după prada lor. O durere îi trecu prin stomac şi prin piept. Tresări din nou şi deschise ochii exact la timp pentru a vedea impactul. Dar nu explodă un avion rusesc. De data asta, era o fregată africană, care se transformă într-o uriaşă minge de foc, scufundată pe fundul rece al Atlanticului, împreună cu racheta Scud nelansată. În Centrul de operaţiuni izbucniră aplauzele. Dar Briggs se prăbuşi pe podea.

23

5:59 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Numai o mână de oameni ştiau de drama din Atlantic.

Restul lumii era cu ochii aţintiţi pe o nouă dramă, care se petrecea în China. Şi ai lui Bennett. Se scutură de oboseala care îl împinsese la lâncezeală şi îl rugă pe doctorul Kwamee să dea mai tare, de vreme ce în biroul mic al acestuia se îngrămădiră alţi câţiva medici şi infirmieri. Kwamee făcu întocmai, în timp ce reporterul – palid şi tremurând – începu să vorbească.

— Aici Terry Cameron, de la centrul CNN din Atlanta. Vom continua să vă oferim informaţii despre recentele evenimente oribile care se desfăşoară la această oră în patru oraşe americane, dar acum avem ştiri foarte importante din Beijing. Vom da legătura la o conferinţă de presă care este pe cale să înceapă la Palatul Poporului… Corespondentul CNN, Wang Li Peng, este acolo. Wang Li, mă auzi?

— Da, Terry, te aud.

— Înţeleg că se întâmplă ceva acolo, ne poţi spune despre ce este vorba?

— Terry, cu doar câteva momente în urmă, ministrul de Externe Zeng Zou a făcut o scurtă declaraţie, în spatele camerelor, pentru un grup de ziarişti occidentali, vorbi corespondentul, cu voce agitată. Şi-a exprimat regretele pentru atacurile care au avut loc în Statele Unite. Le-a condamnat în termeni categorici. A insistat asupra faptului că ţara lui nu are absolut niciun rol. Dar ceea ce a zis apoi ne-a şocat pe mine şi pe colegii mei, a fost un fel de semn rău prevestitor, cel puţin. Ministrul de Externe a susţinut că sateliţii chinezeşti au văzut forţele nucleare strategice americane intrate în stare de alertă de gradul unu. Asta înseamnă că America se pregăteşte de un război total. Întrebarea este împotriva cui. Ministrul de Externe pretinde, de asemenea, că două portavioane nucleare americane tocmai au fost trimise în Marea Chinei de Est, ceea ce înseamnă că, în câteva ore, vor ajunge în apropiere de coasta Chinei, nu departe de Shanghai, unul dintre cele mai importante oraşe din ţară. Ministrul de Externe a numit asta – daţi-mi voie să mă asigur că îl citez exact…

Peng se uită peste hârtiile din mână, să găsească citatul exact.

— Da, aici e – ministrul de Externe a numit asta *mişcări militare foarte provocatoare,* care ar fi echivalentul unei *declaraţii de război* şi care ar

putea împinge China şi Statele Unite spre ceea ce el a numit un *moment apocaliptic*.

Să fie China în spatele atacurilor? se minuna Bennett. *Preşedintele ştia ceva? Lua în considerare o ripostă împotriva celei mai populate ţări de pe planetă?*

Corespondentul CNN la Beijing anunţă că erau în aşteptarea unei conferinţe de presă organizate în grabă, conferinţă la care avea să participe chiar prim-ministrul Chinei. Acesta ar fi spus că, pe baza discuţiilor cu oficiali de rang înalt de la Beijing, ajunsese la concluzia că guvernul său chiar se temea că Statele Unite sunt convinse că ei sunt implicaţi în acele atacuri şi că plănuiesc o ripostă. Mai mult, corespondentul observa că una dintre problemele pe care le avea guvernul chinez era că propriul ambasador în Statele Unite – la fel ca tot personalul ambasadei din Washington – murise în acele atacuri. Lucru valabil şi pentru personalul consulatelor din New York şi Los Angeles.

— Guvernul de aici are dificultăţi în a obţine informaţii exacte despre ce se întâmplă în Statele Unite, explică Wang Li Peng. Oficialii guvernamentali nu sunt foarte siguri cu cine să vorbească în acest moment în America sau cum să stabilească un contact direct cu cineva de acolo. Din acest motiv, chiar premierul este pe cale să iasă şi să facă o declaraţie. Nu suntem siguri dacă va accepta întrebări. Pot să anunţ că Armata de Eliberare a Poporului a intrat în stare de urgenţă. Baterii mobile antiaeriene sunt poziţionate în jurul capitalei. Am văzut multe avioane de luptă comasate aici, să protejeze oraşul, şi presupunem că asta se întâmplă şi în alte părţi. Potrivit postului naţional de radio, toate permisiile au fost anulate, iar starea de spirit de aici devine tot mai sumbră.

Terry Cameron, din Atlanta, întrebă:

— Ambasada Statelor Unite din Beijing a reacţionat cumva?

— Oficial, nu, zise corespondentul. Dar un angajat de rang superior al Ambasadei Americii mi-a spus la telefon, acum câteva minute – sub protecţia anonimatului –, că nici el nu ştie pe cine să sune în Statele Unite. Din câte a înţeles, Departamentul de Stat a fost distrus. Se presupune că secretarul de stat Marsha Kirkpatrick este moartă. Preşedintele – Oaks – pare să fi fost învestit la bordul *Air Force One,* după cum aţi transmis şi voi, dar nimeni nu pare să ştie unde se află acum avionul prezidenţial sau cum se ajunge la el.

Lucrurile erau pe cale să scape de sub control, observă Bennett. *De ce naiba să atace chinezii Statele Unite?* Era absurd. Ar fi trebuit să ştie că Statele Unite ar putea lansa o ripostă care s-ar solda cu un miliard de morţi în mai puţin de o oră. *Se gândiseră că dacă îi scot din joc pe preşedintele american şi pe guvernul lui nu va exista ripostă?* Ăsta era un act nebunesc

şi suicidar.

Totuşi, se gândea Bennett, *dacă nu era implicată China? Dacă preşedintele şi personalul pe care îl mai avea în jurul lui înţeleseseră greşit? Sau dacă se pregăteau de o ripostă împotriva altcuiva şi guvernul chinez înţelesese greşit semnalele?* Trebuia să sune pe cineva. Trebuia să facă ceva. Dar ce?

Acum, un analist militar de la CNN – un fost general de două stele din Forţele Aeriene – era în direct dintr-un studio din Berlin şi explica ce atuuri militare ar avea China, astfel încât să încline balanţa de partea ei într-un război cu Statele Unite.

— China Roşie are o mie cinci sute douăzeci şi cinci de avioane de luptă, zise generalul. Cel puţin patru sute douăzeci şi cinci sunt poziţionate destul de aproape de Taiwan. Beijingul mai are aproape opt sute de bombardiere, unele dintre ele foarte sofisticate. Cam un sfert dintre ele – aproximativ două sute – sunt staţionate în apropiere de Taiwan. De partea cealaltă, Taiwanul abia dacă are trei sute de avioane de luptă şi niciun bombardier.

— Este posibil ca guvernul chinez să se folosească de atacurile asupra americanilor – fie că Beijingul era responsabil pentru ele sau nu – şi să se pregătească de o invazie în Taiwan? întrebă Cameron.

— Cu siguranţă, răspunse generalul american. Când am lucrat la Pentagon, una dintre responsabilităţile mele a fost să pregătesc un plan în cazul unei mişcări a Chinei spre Taiwan. Beijingul voia să o facă de mult timp, după cum vă puteţi aminti. Face pregătiri militare de mulţi ani. Se pregătesc, planifică şi aşteaptă. Să fiu clar: nu susţin că ei au vreo legătură cu aceste atacuri bolnave. Nu am acces la vreo informaţie secretă. Oricum, totul se întâmplă prea repede şi am auzit că CIA şi Serviciul de Informaţii al Apărării au fost complet distruse în atacul asupra Washingtonului. Dar afirm că ar fi mai bine să fim cu ochii pe Armata de Eliberare a Poporului, deoarece ar fi capabilă să profite de această situaţie.

— Ce spuneţi dumneavoastră nu e tocmai liniştitor, domnule general. Totuşi, e greu de imaginat.

— Ar fi fost greu de imaginat ieri, poate, replică generalul. Acum nu mai este. Totul s-a schimbat. Nu mai trăim în aceeaşi lume de acum câteva ore. Şi daţi-mi voie să mai clarific un lucru: eu nu acuz Beijingul, nu declar că e în spatele atacurilor nucleare împotriva Americii, dar nu-i de exclus că ar fi implicat în vreun fel.

— De ce susţineţi asta? întrebă Cameron.

— Nu uitaţi că în anii ’90 un general chinez – cred că era al doilea sau al treilea din linia ierarhică de comandă a Armatei de Eliberare a Poporului – chiar a ameninţat că va spulbera Los Angelesul.

— N-a fost mai degrabă o declaraţie zornăitoare?

— Aşa am crezut. Dar acum? Cine ştie ce e în mintea celor de la Beijing sau a vreunei facţiuni sălbatice din interiorul partidului?

Bennett se uita la reporterul ce înghiţea greu. Vedea frica din ochii bărbatului, care nu părea să ştie cum să mai continue.

— Dar marina Chinei? întrebă Cameron, încercând să scoată de la general ceva concret, orice. Cât e de bine pregătită?

— Nu se compară cu cea americană. Dar, credeţi-mă, făcând abstracţie de a noastră, şi cu Rusia afară din joc, e cea mai periculoasă flotă din lume.

— Puteţi fi un pic mai explicit?

— Voi încerca. După cum am amintit, China are cel puţin douăzeci şi cinci de distrugătoare. Are cam cincizeci de fregate şi două duzini de nave specializate pentru operaţiuni de desant. Mai important, are cincizeci de submarine diesel şi cel puţin cinci submarine nucleare. Asta înseamnă multă putere de foc şi aproape toate pot fi folosite împotriva Taiwanului, cu un efect devastator.

— Ce trebuie să facă Taiwanul să se apere?

— Taiwanezii au o flotă mică, dar impresionantă, mare parte din ea construită de noi. Şi au un obiectiv simplu: să împiedice o invazie a Chinei. Dar un element important al strategiei lor este faptul că marina Statelor Unite şi forţele aeriene vor fi acolo să le ajute în cazul unui atac. Dar vom mai proceda aşa, date fiind circumstanţele? Sincer, în clipa asta, nu mai sunt sigur.

— Chinezii spun că americanii au trimis două portavioane spre Marea Chinei de Est, zise reporterul CNN.

— Poate, iar asta ar fi de ajutor, răspunse generalul. Adevărul este că, dacă într-adevăr China se află în spatele atacurilor asupra Americii, va dori să anihileze pe oricine şi orice le va sta în cale ca să îşi îndeplinească obiectivul.

Rachete, se gândi Bennett.

— Ar recurge Beijingul la un atac nuclear împotriva Taiwanului? întrebă Cameron, aluziv.

— Acesta este factorul X. Asta este adevărata întrebare. China are cel puţin douăzeci de rachete balistice intercontinentale aflate în buncăre. Fiecare dintre ele are încărcătură nucleară. Toate sunt capabile să ajungă în Statele Unite – pe coasta de vest, cel puţin. În plus, au o grămadă de rachete nucleare ce pot fi lansate de pe submarine. Nu ştiu sigur câte. Nu sunt sigur că ştie cineva exact câte au. Au aproape cincizeci de nave cu rachete. În plus, au sute – posibil mii – de rachete cu rază medie de acţiune, multe dintre ele echipate tot cu încărcătură nucleară. Şi toate ar ajunge în Taiwan înainte ca noi să apucăm pauza publicitară.

Bennett nu mai rezista. Nu reuşea să stea pur şi simplu să privească.

Dar ce să facă? Şi chiar dacă putea să facă ceva, n-avea cum să o părăsească pe Erin, nu?

Brusc, îşi aminti de telefonul lui conectat prin satelit. Il scoase şi se pregăti să îl caute pe cel care îl sunase mai devreme, oricine era. *Ciudat,* se gândi el. *Nu apare niciun număr*. Cu alte cuvinte, nu exista nicio dovadă că apelul acela fusese real.

24

7:03 a.m.
Biroul preşedintelui, Babilon, Irak

Mustafa Al-Hassani îşi aprinse pipa şi se întoarse spre Khalid Tariq.

— Lucrurile se mişcă repede, Khalid, zise el, cu o siguranţă calmă.

— Acum ai propriul imperiu, răspunse Tariq. Dar vei ajunge să-l păstrezi? Să-l extinzi? Ziua de azi poate decide asta o dată pentru totdeauna.

— Da, Khalid, poate.

În zorii Zilei Devastării, liderul arab şi cel persian – oricum, în măsura în care mai era vorba despre lideri – realmente îl imploraseră pe Al-Hassani să-i ajute, să-i protejeze, să le reconstruiască ţările, să îi sprijine să se refacă, în caz contrar riscând să fie înghiţiţi de imperialiştii americani şi europeni sau de incompetenţii de la Naţiunile Unite. Irakul era singura ţară arabă rămasă în picioare după aşa-numitul Război al lui Gog şi Magog. Cu preţul petrolului urcând, trilioane de petrodolari intrau în cuferele ei şi, împreună cu banii, avantaje fără precedent, care o ajutau să dirijeze evenimentele care urmau, într-un fel la care predecesorii lui Al-Hassani nici nu visaseră.

El era de acord. Îşi va ajuta fraţii şi surorile în acel ceas de disperată nevoie. Dar numai cu o singură condiţie. Să fie de acord să se unească sub comanda lui.

Singurul fel în care popoarele din Orientul Mijlociu ar putea concura cu adevărat şi ar putea face faţă Statelor Unite şi Uniunii Europene – şi puterii în creştere a alianţei dintre China şi comunitatea economică ASEAN (Asociaţia Naţiunilor din Sud-Estul Asiei, care includea, printre altele, Indonezia, Singapore, Filipine, Thailanda şi Cambodgea) – era să se unească. Şi asta repede. Aveau nevoie de un singur lider, o singură legislatură, o singură justiţie, un singur sistem de taxe, o singură monedă şi o singură capitală, Babilon. Cu cât cădeau de acord mai repede în această privinţă, cu atât mai repede urmau să exploateze uriaşele resurse de petrol ale Irakului. Şi să-şi refacă propria industrie petrolieră. Şi să redevină jucători pe scena lumii.

Toţi cei din regiune vedeau oferta lui Al-Hassani aşa cum era: o dorinţă de putere, pur şi simplu. Dar aveau de ales? Fie se reuneau sub conducerea Babilonului, fie riscau să fie îngropaţi de Washington şi de Bruxelles.

Astfel se născuseră Statele Unite ale Eurasiei.

Din provincia Mauritania, la vest, la provinciile Kazahstan, Kârgâzstan, Tadjikistan şi Afganistan la est, aproape o jumătate de miliard de oameni trăiau acum la dispoziţia lui Al-Hassani. Procesul de unificare se mişca mai repede decât se aşteptase el sau oricare dintre consilierii lui. Eforturile de reconstrucţie, îndeosebi în statele din Golf, le depăşiseră planurile. Noi sonde continuau să fie instalate, cam şase-zece pe zi. Patru rafinării nou-nouţe şi moderne erau aproape gata de pus în funcţiune. Încă cinci aveau să fie operaţionale până la sfârşitul lunii, iar alte cinci aveau să fie gata spre finele anului.

Totul mergea bine, dar nu suficient de bine, motiv pentru care îl convocase pe Salvador Lucente la Babilon.

Al-Hassani savura aroma dulce şi plăcută a tutunului său favorit, adus din Virginia, stropit cu rom jamaican, singura plăcere păcătoasă pe care şi-o permitea de la americani. Îşi aruncă privirea peste oraşul visurilor sale, care se scălda în soarele arzător de vară târzie şi prin care mişunau macarale şi alte echipamente de construcţii cât vedeai cu ochii.

Aşadar, ce va spune Salvador Lucente acum? se întreba el, deşi nu-i zise nimic lui Tariq. *Ce scuză va mai găsi secretarul general al Naţiunilor Unite de data asta?*

Al-Hassani îşi amintea clar întâlnirea lor din urmă cu opt luni, de aici, din apartamentul lui particular, de fapt, chiar de pe balcon. Lucente îi explicase minuţios ce voia, iar Al-Hassani îi explicase la fel de minuţios cât îl va costa.

— Economiile noastre se sufocă, începuse Lucente. Petrolul a ajuns la o sută şaptezeci şi cinci de euro barilul. Şomajul în Europa este în creştere. Nu putem lucra cu un preţ atât de mare. Trebuie să scoatem din nou petrol din Orientul Mijlociu şi vrem ca tu să preiei conducerea. Avem nevoie să cobori preţul petrolului sub o sută de euro, până la vară – iar Al-Hassani nu va uita asta niciodată – sau vom fi nevoiţi să luăm în calcul unele scenarii neplăcute.

— Să înţeleg că tocmai m-ai ameninţat? întrebase el.

— Bineînţeles că nu, domnule preşedinte, minţise Lucente. Ştii cât ne-am străduit să îţi refacem ţara. Sunt convins că ne vei ajuta acum.

— *Altfel?*

— Eh, n-aş lua-o chiar aşa.

Dar Al-Hassani nu fusese convins.

— Păi tocmai ai spus-o, nu?

Încă şi-l amintea pe Lucente căzut pe gânduri, încercând să proceseze şi apoi continuând discuţia în termeni foarte siguri:

— Uite ce e, domnule preşedinte, fără îndoială, ai o armată formidabilă.

Acum ai două sute de mii de militari care au arme foarte moderne. Ştiu asta foarte bine. La urma urmei, NATO şi americanii i-au recrutat, i-au antrenat, i-au echipat şi i-au ajutat să câştige experienţă, nu-i aşa? Dar nu te păcăli, domnule preşedinte. Forţele tale nu sunt pregătite să facă faţă forţelor unei alianţe occidentale unite, care este hotărâtă să obţină siguranţă energetică cu orice preţ. Te implor, prietene, nu face estimări greşite, la fel cum au făcut alţi lideri irakieni, de-a lungul istoriei. Ţara ta nu îşi poate permite o mişcare greşită, nu în acest moment.

La care Al-Hassani replicase:

— Vrem locul Rusiei din Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite.

— Asta vrea şi Israelul.

— Totuşi, explicase liderul irakian, dacă vreţi petrolul nostru, dorim un loc permanent în Consiliul de Securitate. Poate fi al Rusiei. Sau unul nou. Pentru mine nu contează, dar nu e ceva negociabil. Şi vrem asigurări că nici Uniunea Europeană, nici Statele Unite, nici Naţiunile Unite nu vor interveni în eforturile noastre de unificare regională, politică şi economică.

— Vrei să spui că vrei un cec în alb ca să reconstruieşti Imperiul Babilonian? întrebase Lucente.

Omul avea o înclinaţie pentru a vedea lucrurile evidente.

— Dragul meu prieten, explicase Al-Hassani, poporul meu are acelaşi drept să se organizeze ca europenii, într-un fel care îi serveşte interesele. Şi dă-mi voie să fiu clar. Noi nu vă cerem voie. Noi cerem doar asigurări că nimeni nu va interveni.

— Asigurări? Ce fel de asigurări?

— Retragerea trupelor străine din regiune. Coordonarea tuturor eforturilor de reconstruire prin biroul meu, nu prin Naţiunile Unite. Acces garantat la Organizaţia Mondială a Comerţului. Şi garanţii asupra Ierusalimului.

Al-Hassani îşi amintea clar privirea prefăcut surprinsă de pe faţa lui Lucente. Juca teatru. Era un mincinos înnăscut, concluzionase liderul irakian. Dar nu asta conta. Cel puţin pentru moment, preşedintele avea toate atuurile necesare pentru a obţine ce voia. Şi nu ezita să le folosească.

— Şi ce fel de garanţie în privinţa Ierusalimului ai vrea?

— Naţiunile Unite trebuie să internaţionalizeze locurile sfinte. Mai ales, trebuie să preia controlul asupra muntelui pe care se află Templul. Evreilor nu trebuie să li se permită să construiască nimic acolo – nici templu, nici centru turistic, nici magazin de falafel. Nimic. Niciodată. Punct.

— *Altfel?* întrebase Lucente.

— O, prietene, n-aş lua-o chiar *aşa,* răspunse Al-Hassani, cu o sclipire în ochi.

Lucente se forţase să zâmbească.

— Păi tocmai ai spus-o, nu?

În acel moment, înţelegerea păruse făcută. Cel puţin aşa crezuse. De fapt, din ziua aceea, considerase că locul permanent din Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite era al lui, nu al Israelului. Acum, avea adeziunea la Organizaţia Mondială a Comerţului şi aproape toate trupele străine fuseseră retrase din regiune, cu excepţia celor care acordau asistenţă pentru reconstrucţie şi pentru ajutoarele umanitare. Dar toate erau coordonate din biroul lui, exact aşa cum ceruse.

Totuşi, în privinţa Ierusalimului, Lucente obiectase, spunând că, pur şi simplu, ce voia el nu se putea face. Susţinuse că Statele Unite aveau o influenţă prea mare. Deşi, oficial, administraţia lui MacPherson nu susţinea decizia prim-ministrului israelian David Doron de a construi al Treilea Templu Evreiesc, Casa Albă nici nu se opunea. Doron lua asta ca pe o aprobare şi se grăbea să termine.

Guvernatorii din provinciile lui Al-Hassani erau furioşi, la fel Tariq. Insistau ca Al-Hassani să-l preseze pe Lucente – care acum era secretar general al Naţiunilor Unite –, să îi oprească pe israelieni, altfel vor ieşi din imperiul Eurasiei şi îşi vor declara independenţa. Kurzii aproape că îşi puseseră în practică ameninţarea. Iar ceilalţi guvernatori din Eurasia socoteau că Al-Hassani nu putea risca o rupere a alianţei pe care o construise cu atâta grijă în ultimii ani.

Din păcate, aveau dreptate. Trebuia să găsească o cale să îl forţeze pe Lucente. Trebuia să găsească o modalitate de a opri construirea Templului. Încercase Operaţiunea Cutia Neagră, dar eşuase dezastruos. Nu reuşise să pună mâna nici pe Sulul de Cupru, nici pe Chivotul Legământului. Acum, evreii le aveau pe amândouă şi, împreună cu ele, un entuziasm fără precedent pentru terminarea cât mai rapidă a Templului.

Totuşi, părea că soarta îi oferise liderului irakian un dar.

25

11:10 a.m.
Palatul poporului, Beijing, China

Prim-ministrul Liu Xing Zhao urcă pe podium.

În vârstă de numai patruzeci şi nouă de ani, era al şaptelea premier al Republicii Populare Chineze moderne şi, de departe, cel mai tânăr. Perceput ca fiind cel mai viguros lider recent al naţiunii, atât fizic, cât şi intelectual, avea o pasiune bine cunoscută pentru partidele de tenis de după-amiază şi o legendară memorie fotografică. Avea o înclinaţie pentru costumele negre din mătase, făcute la comandă, precum cel pe care îl purta acum, şi o puternică pasiune pentru creşterea economică rapidă a Chinei, pasiune atent cultivată în timpul perioadei cât fusese ministru de Finanţe, înainte de a ajunge ministru de Externe şi, mai apoi, de a fi validat de Congresul Naţional Popular ca prim-ministru, cu trei ani în urmă.

Printre bliţuri ameţitoare, premierul Zhao îşi drese vocea şi se adresă nu doar mulţimii de reporteri, ci şi unei largi audienţe aflate în faţa televizoarelor.

— Doamnelor şi domnilor, îmi cer scuze că a trebuit să vă cer să veniţi aici atât de repede. După cum ştiţi, există mai mult de două mii de jurnalişti în China, de peste tot din lume, care transmit lucrările Congresului Naţional al Poporului. Daţi-mi voie ca, în numele întregii mele naţiuni, să vă spun că noi condamnăm fără echivoc aceste atacuri teroriste ticăloase asupra Statelor Unite. Ofer poporului american orice fel de asistenţă va avea nevoie în perioada următoare. Iar eu şi guvernul meu suntem pregătiţi să conlucrăm cu poporul american şi guvernul lui pentru a-i prinde pe cei responsabili de aceste atrocităţi şi să-i aducem în faţa justiţiei.

Premierul făcu pauză un moment, să-i permită translatorului să ţină pasul cu el.

— Mai mult, vreau să afirm în termeni fermi că poporul chinez nu este responsabil în niciun fel de aceste atacuri. Daţi-mi voie să repet: Republica Chineză nu a jucat absolut niciun rol în aceste atacuri.

Un murmur se răspândi printre ziarişti.

— Pe baza ultimelor informaţii, generalii mei spun că nu au fost atacuri cu rachete intercontinentale. Şi nici nu au fost lansate de pe submarine. Se pare că au fost rachete cu rază scurtă de acţiune, lansate de pe cargoboturi

aflate în apropiere de coastele americane ale Pacificului şi Atlanticului şi vă asigur că niciun vas chinezesc nu se află – şi nici nu s-a aflat în ultimele douăzeci şi patru de ore – la mai puţin de o mie cinci sute de kilometri de teritoriile americane. În plus, navele pe care le avem în larg, în drum spre Statele Unite, au fost întoarse din drum şi redirecţionate spre porturile noastre, pentru a fi verificate din nou. De asemenea, am ordonat tuturor submarinelor şi altor nave să se întoarcă în porturile noastre, pentru a fi foarte clar pentru autorităţile americane că nu avem niciun fel de intenţii ostile faţă de poporul american sau faţă de altcineva.

Premierul mai făcu o pauză, astfel ca translatorul să nu rămână în urmă, apoi continuă:

— Tocmai am discutat personal cu ambasadorul american de aici, din Beijing, pentru a transmite condoleanţele mele şi pentru a-i spune exact ce v-am zis şi dumneavoastră. Ministrul de Externe Zeng Zou face tot ce poate pentru a contacta guvernul american, în acelaşi scop. Este o zi neagră pentru istoria lumii. Ceea ce s-a întâmplat este de neimaginat. Cu toţii trebuie să avem grijă ca această criză să nu ne conducă spre abis.

Apoi premierul făcu semn că acceptă întrebări.

— Domnule prim-ministru, întrebă şeful biroului local al Associated Press, s-a făcut inventarul tuturor rachetelor chinezeşti intercontinentale?

— Tocmai v-am spus, nu au fost atacuri cu rachete intercontinentale. Dar, da, toate rachetele noastre sunt la locul lor. Niciuna nu a fost lansată spre Statele Unite. Şi niciodată nu vom face aşa ceva.

— Este adevărat, domnule prim-ministru, că vă faceţi griji ca nu cumva americanii să se gândească la o ripostă împotriva Chinei? întrebă redactorul-şef al cotidianului *Ziarul poporului*.

Premierul dădu din cap.

inecuvânta şi pe alţii în numele Lui neîntrecut.